

การออกแบบหนังสือทดลอง “ไม่สามารถ ที่สามารถ”
Experiment Book Design “Enable Disables”

นางสาวศุภสุดา ทรุทธอรัญญ

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาวิชานิเทศศิลป์

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ปีการศึกษา 2557

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุญาตศิลปนิพนธ์

การออกแบบหนังสือทดลอง “ไม่สามารถ ที่สามารถ”
Experiment Book Design “Enable Disables”

นางสาวศุภสุดา คุรุทอรุณ
Ms. SUPASUTA KRUTARAN

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาดมหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชานิตศศิลป์

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....วันที่.....
(อาจารย์พรรณศรี ชูอารยะประทีป)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	การออกแบบหนังสือทดลอง “ไม่สามารถ ที่สามารถ” Experiment Book Design “Enable Disables”
ชื่อ	นางสาวศุภสุดา ครุฑอรัญ
สาขาวิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2557
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์พรรณศรี ชูอารยะประทีป

บทคัดย่อ

ความพิการ ไม่ว่าจะเกิดขึ้นกับส่วนไหนของร่างกาย ย่อมทำให้เกิดข้อจำกัดในการทำ ให้เกิดความยากลำบากเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลทั่วไปที่มีสุขภาพปกติในวัยเดียวกันควรจะได้ การ ใช้ชีวิตและดำเนินกิจกรรมในสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นนั้นจะต้องใช้ความพยายามและความอดทน มากกว่าคนปกติมากมายหลายเท่าตัว ซึ่งมันเป็นสิ่งที่เราไม่มีวันเข้าใจ ถ้ามันไม่เกิดขึ้นกับตัวเราเอง แต่ขณะเดียวกันในโลกนี้มีคนพิการมากมายที่พิการทางกาย แต่ใจไม่พิการ มีหลายคนที่ย่างก้าวข้าม ผ่านข้อจำกัดทางร่างกายและสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้และทำในสิ่งที่คนธรรมดาทำไม่ได้ และนี่คือสิ่งที่ Enable Disables จึงถ่ายทอดเรื่องราวมหัศจรรย์ของบุคคลพิการทั้ง 7 คน โดยใน หนังสือจะบอกถึงประวัติความเป็นมาของชีวิตและที่มาของการพิการ จุดที่แย่ที่สุดในชีวิต และอะไร คือจุดเปลี่ยนที่ทำให้เขาลุกขึ้นมา กล้าเผชิญโลก กล้าท้าทายโชคชะตา ไม่ยอมแพ้และสรรสร้างสิ่งที่ คนปกติยังทำไม่ได้ หรือแม้แต่บางเรื่องที่ทำที่หากคนๆนั้นไม่พิการก็ทำไม่ได้เช่นกัน พูดได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่าง ที่มหัศจรรย์เกิดขึ้นเพราะพิการทั้งสิ้น และมันเป็นสิ่งมีค่าและสวยงาม

กิตติกรรมประกาศ

จากการทำศิลปนิพนธ์ในครั้งนี้ได้มีการศึกษา การทดลองออกแบบ และการทำงานที่พบกับ ปัญหาต่างๆมากมาย ตั้งแต่การเริ่มคิดหัวข้อที่จะทำจนกระทั่งเสร็จสมบูรณ์ ซึ่งในระหว่างการทำงาน ได้ได้รับความช่วยเหลือมากมาย ทั้งคำปรึกษา ข้อคิดเห็น การช่วยเหลือ และตลอดจนกำลังใจที่มีให้ เสมอ

อาจารย์เสาวภา อาจารย์วรพล และอาจารย์พรรณศรี อาจารย์ที่ปรึกษาที่รับเป็นที่ปรึกษา ให้คำแนะนำและช่วยให้การทำศิลปนิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

คณะกรรมการกลางทุกท่านที่ให้คำแนะนำและแนวทางในการดำเนินงานการทำศิลปนิพนธ์

คุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัวทุกคนที่ให้ทุนทรัพย์และกำลังใจตลอด

คุณเพื่อนแก๊งดงนางฟ้าที่คอยอยู่เคียงข้างและช่วยคลายเครียดเวลามีปัญหา ทำให้หัวเราะได้ และพบเจอทางสว่างในหลายๆครั้ง

รายการเที่ยวไทย ถ้ามมาตูปไป คดีสี่ชมพู จิกหน้าจอ แฉแต่เช้า ละครเล่ห์รตี และ ละครสื่อริชยา ที่ช่วยคลายเครียดและสร้างเสียงหัวเราะเวลาทานข้าวมือแรกของวันและแก้อาการ ง่วงนอนยามดึกเสมอ

ขอบพระคุณจากใจจริง

นางสาวศุภสุดา ครุฑอรัญ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
กิตติกรรมประกาศ.....	ข
สารบัญ.....	ค
สารบัญภาพประกอบ.....	จ
บทที่	1
1. บทนำ.....	1
1.1 ที่มาและความสำคัญ.....	2
1.2 วัตถุประสงค์.....	2
1.3 ขอบเขตของโครงการ.....	2
1.4 กลุ่มเป้าหมาย.....	2
1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย.....	2
2. ความพิการ.....	3
2.1 อิริค วีเลนไมเยอร์.....	3
2.2 จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์.....	6
2.3 ชัค โครส.....	8
2.4 วิกตอเรีย โมเดสตา.....	12
2.5 โอโตทาเกะ ฮิโรทาดะ.....	15
2.6 ฌอง โดมินิค โบปี.....	18
2.7 สตีเฟ่น ฮอคกิง.....	20
3. เทคนิคการออกแบบสิ่งพิมพ์.....	24
3.1 เทคนิคการออกแบบสิ่งพิมพ์เบื้องต้น.....	24
3.2 ระบบกริด.....	29
3.3 การเข้าเล่ม.....	30
3.4 กระดาษ.....	32
3.5 การตรวจสอบไฟล์งาน.....	33
3.6 การเตรียมไฟล์ส่งโรงพิมพ์.....	34

4. การวิเคราะห์ข้อมูลและการออกแบบ.....	35
4.1 อิริค วิลเลนไมเยอร์.....	35
4.2 จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์.....	40
4.3 ชัค โครส.....	46
4.4 วิคตอเรีย โมเดสตา.....	51
4.5 โอโตทาเกะ ฮิโรทาดะ.....	57
4.6 ฌอง โดมินิค โบบิ.....	63
4.7 สตีเฟน ฮอคกิ้ง.....	70
4.8 หน้าปก.....	75
4.9 Dummy.....	76
5. ผลงานจริง.....	80
5.1 หน้าปก.....	80
5.2 อิริค วิลเลนไมเยอร์.....	81
5.3 จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์.....	82
5.4 ชัค โครส.....	83
5.5 วิคตอเรีย โมเดสตา.....	84
5.6 โอโตทาเกะ ฮิโรทาดะ.....	85
5.7 ฌอง โดมินิค โบบิ.....	86
5.8 สตีเฟน ฮอคกิ้ง.....	87
6. บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	88
6.1 บทสรุป.....	88
6.2 ปัญหาและข้อจำกัดในการศึกษา.....	88
6.3 ประโยชน์ที่ได้รับ.....	90
บรรณานุกรม.....	92
ประวัติผู้วิจัย.....	93

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่	หน้า
2.1 อิริค วิลเลนไมเยอร์.....	3
2.2 การผจญภัยของอิริค.....	4
2.3 จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์.....	4
2.4 ชัค โครส.....	8
2.5 ภาพ Portrait ที่ชัคโครสวาดสมัยยังไม่เป็นอัมพาต.....	9
2.6 ภาพ Portrait ที่ชัคโครสวาดขณะเป็นอัมพาต.....	11
2.7 วิคตอเรีย โมเดสตา.....	12
2.8 วิคตอเรียขณะทำการรักษาตัวหลังจากการรับการผ่าตัดขาบริเวณสืบออกไป.....	13
2.9 วิคตอเรียขณะถ่ายแบบลงปกนิตยสารต่างๆ.....	14
2.10 วิคตอเรียขณะถ่ายแบบลงปกนิตยสารต่างๆ(2).....	15
2.11 โอโตทาเกะ ฮิโรทาดะ.....	15
2.12 โอโตทาเกะขณะสอนหนังสือ.....	17
2.13 ฌ็อง-โดมินิก โบชี.....	18
2.14 ฌ็อง-โดกับผู้ช่วยของทางสำนักพิมพ์ขณะกำลังเขียนหนังสือกันอยู่.....	19
2.15 สตีเฟน ฮอคกิ้ง.....	20
2.16 สตีเฟน ฮอคกิ้งขณะให้สัมภาษณ์นิตยสารฉบับหนึ่ง.....	22
2.17 สตีเฟน ฮอคกิ้งขณะกำลังบรรยาย ณ มหาลัยแห่งหนึ่ง.....	23
3.1 ตัวอย่างงานการ Die cut กระดาษ.....	24
3.2 ตัวอย่างงานการ Die cut กระดาษ (2).....	25
3.3 ตัวอย่างงานการพับกระดาษ.....	25
3.4 ตัวอย่างงานดิจิตอลคอลลาจ.....	26
3.5 ตัวอย่างงานดิจิตอลคอลลาจ (2).....	27
3.6 ตัวอย่างงานดิจิตอลคอลลาจ (3).....	27
3.7 ตัวอย่างการเข้าเล่มกาวหัว.....	30
3.8 ตัวอย่างการเข้าเล่มไสกาว (2).....	30
3.9 ตัวอย่างการเข้าเล่มมุงหลังคา.....	31
3.10 ตัวอย่างการเข้าเล่มเย็บกึ่ง.....	31
3.11 ตัวอย่างการเข้าเล่มกระดุกง.....	32
4.1 sketch การเรียบเรียงข้อมูล.....	36

4.2 ภาพรวมของเรื่องของอิริค.....	37
4.3 ภาพก่อนรีทัช.....	38
4.4 sketch การทำ typography.....	39
4.5 sketch การทำ typography(2).....	40
4.6 sketch การเรียบเรียงข้อมูล.....	41
4.7 ภาพรวมของเรื่องของ จอห์น แนช.....	42
4.8 ภาพก่อนรีทัช.....	43
4.9 sketch.....	44
4.10 sketch การทำ typography.....	45
4.11 sketch การทำ typography(2).....	46
4.12 sketch การเรียบเรียงข้อมูล.....	47
4.13 ภาพรวมของซัค โครส.....	48
4.14 sketch.....	49
4.15 sketch การทำ typography.....	50
4.16 sketch การเรียบเรียงข้อมูล.....	51
4.17 sketch การเรียบเรียงข้อมูล(2).....	52
4.18 ภาพรวมของ วิคตอเรีย โมเตสตัด้า.....	53
4.19 ภาพก่อนรีทัช.....	54
4.20 sketch.....	55
4.21 sketch การทำ typography.....	56
4.22 sketch การเรียบเรียงข้อมูล.....	57
4.23 sketch การเรียบเรียงข้อมูล(2).....	58
4.24 ภาพรวมของโอโตทาเกะ.....	59
4.25 ภาพก่อนรีทัช.....	60
4.26 sketch.....	61
4.27 sketch sketch การทำ typography.....	62
4.28 sketch การเรียบเรียงข้อมูล.....	63
4.29 sketch การเรียบเรียงข้อมูล(2).....	64
4.30 ภาพรวมของฌอง โดนินิค โปบี.....	65
4.31 ภาพก่อนรีทัช.....	66
4.32 sketch.....	67
4.33 sketch(2).....	68
4.34 sketch ของ typography.....	69

จ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.35 sketch การเรียบเรียงข้อมูล.....	70
4.36 ภาพรวมของสตีเฟน ฮอคกิ้ง.....	71
4.37 ภาพก่อนรีทัช.....	72
4.38 sketch.....	73
4.39 sketch ของ typography.....	74
4.40 ภาพก่อนรีทัช.....	75
4.41 Dummy ทั้งเล่ม.....	76
4.42 Dummy การพับกระดาษในเล่ม.....	76
4.43 Dummy การพิมพ์ลงกระดาษไซ.....	77
4.44 Dummy การแทรกหน้ากระดาษสี.....	77
4.45 Dummy การพับกระดาษในเล่ม.....	78
4.46 Dummy การแทรกหน้ากระดาษไซ.....	78
4.47 Dummy การแทรกหน้าแผ่นใส.....	79
4.48 Dummy การทำเทคนิคซ่อนข้อความในส่วนที่พับ.....	79
5.1 หน้าปก.....	80
5.2 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ อิริค วิลเลนไมเยอร์.....	81
5.3 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์.....	82
5.4 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ ชัค โครส.....	83
5.5 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ วิตตอเรีย โมเดสตา.....	84
5.6 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ โอโตทาเกะ ฮิโรทาดะ.....	85
5.7 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ ฉอง โดมินิค โบปิ.....	86
5.8 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ สตีเฟน ฮอคกิ้ง.....	87
6.1 ปัญหาในการพับและdui cut กระดาษ.....	89
6.2 ปัญหาเหลี่ยมกันของแผ่นใสกับตัวงาน.....	90

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญ

คนพิการ หมายถึง คนที่มีความผิดปกติ หรือบกพร่องทางร่างกายทาง สติปัญญา หรือทาง จิตใจ การสูญเสียระบบโครงสร้างการใช้งานของร่างกาย (รวมถึงการทำงานด้านจิตใจ) ที่สังเกตหรือ เห็นได้ชัดตั้งนั้นความบกพร่องทาง “อวัยวะ” ไม่สามารถทำงานตามหน้าที่ที่มันควรจะทำได้ เช่น ตาบอด หูหนวก เป็นใบ้ อัมพาต และออทิสติก ทำให้เกิด ข้อจำกัดในการทำกิจกรรม เกิดความยาก ลำบากเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลทั่วไปที่มีสุขภาพปกติในวัยเดียวกันควรจะทำได้ เรื่องบางเรื่องคน ปกติที่มีอวัยวะครบทั้ง 32 ประการ ยังต้องสู้กับการใช้ชีวิตในแต่ละวันอย่างยากลำบากแล้ว ถ้าหาก เรายัง คนพิการ อีก การต่อสู้กับสถานการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้น จะต้องใช้ความพยายามและความอดทน มากกว่าคนปกติไม่รู้ก็เท่า แต่เราไม่มีวันเข้าใจ ถ้ามันไม่เกิดขึ้นกับคุณเอง

ในขณะที่เดียวกันในโลกนี้มีคนพิการมากมายที่พิการทางกาย แต่ใจไม่พิการ มีหลายคนที่กำลังข้าม ผ่านข้อจำกัดทางร่างกายและสามารถใช้ชีวิตอย่างมีความสุขได้และทำในสิ่งที่คนธรรมดาทำไม่ได้ และไม่กล้าทำ

Enable Disables จึงถ่ายทอดเรื่องราวมหัศจรรย์ของคนพิการ ที่สรรสร้างสิ่งที่คนปกติยัง ทำไม่ได้ หรือแม้แต่บางเรื่องที่ทำคนๆนั้นไม่พิการก็ทำไม่ได้เช่นกันพูดได้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่มหัศจรรย์ เกิดขึ้นเพราะพิการทั้งสิ้น และมันเป็นสิ่งมีค่าและสวยงาม

1.2 วัตถุประสงค์

- 1.2.1 เพื่อศึกษาการออกแบบหนังสือทดลอง
- 1.2.2 เพื่อศึกษาการออกแบบภาพประกอบเพื่อเล่าเรื่องราวเชิงสร้างสรรค์
- 1.2.3 เพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของผู้พิการที่มีศักยภาพมากกว่าคนที่มีร่างกายครบ 32

1.3 ขอบเขตของโครงการ

1.3.1 หนังสือภาพประกอบเชิงทดลองด้วยเทคนิคต่างๆ เล่าเรื่องราวบุคคลพิการ 7 คน ด้วยขนาด 16.5 x 22.5 นิ้ว จำนวน 50 หน้า

1.4 กลุ่มเป้าหมาย

1.4.1 บุคคลที่เกิดความท้อแท้และสิ้นหวังในชีวิต เพื่อให้กลุ่มคนเหล่านั้นได้เห็นว่ายังมีคน ที่ลำบากกว่าเขาในเรื่องของศักยภาพทางร่างกายที่มีไม่ครบ 32 แต่ศักยภาพจิตใจแข็งแกร่งเกินร้อย ช่วยกระตุ้น ผลักดันและเป็นพลังใจ สร้างไฟในการดำเนินชีวิตต่อไป

1.4.2 บุคคลทั่วไปที่สนใจเรื่องราวอัตชีวประวัติคนธรรมดาที่ไม่ธรรมดา ที่ไม่สามารถพบเจอได้ใน ชีวิตประจำวันและมีนิสัยชอบเรียนรู้เรื่องราวรอบตัว เพื่อเป็นแรงบันดาลใจและกำลังใจให้แก่คนที่มี ร่างกายครบ 32 ที่กำลังท้อแท้ในชีวิตหรือคนพิการที่หมดหวังที่อยากจะมีชีวิตอยู่ต่อ และเพื่อบอกเล่า ความมหัศจรรย์ว่าแท้จริงแล้วสวรรค์ไม่ได้กลับแก้ง แต่กลับสรรสร้างควมมัจฉะยให้แก่ร่างกาย หรือพูดง่าย ๆ คือ เราสูญเสียอีกอย่างเพื่อมีอีกอย่างมาเติมเต็มและมันสมบูรณ์แบบกว่าตอนมีครบ 32 ซะอีก

1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1.5.1 รวบรวมเรื่องราวบุคคลที่เกิดความผิดพลาดไม่คาดฝันในชีวิต แต่พลิกวิกฤติให้เป็น โอกาสและกล้าท้าทายโชคชะตา ไม่ยอมแพ้ต่อชีวิต ลงมือทำในสิ่งที่ใจต้องการแม้ร่างกายไม่เอื้อ อำนาจและสุดท้ายนำมาซึ่งความสมบูรณ์แบบที่เขาไม่คิดว่าจะได้พบมาก่อนในชีวิต

1.5.2 วิเคราะห์และสรุปข้อมูลเบื้องต้น กำหนดขอบเขตเนื้อหาและสรุปประเด็น

1.5.3 คิดและออกแบบให้สอดคล้องเนื้อหาที่มี

1.5.4 กำหนดแนวทางการออกแบบกราฟฟิกที่เหมาะสม

1.5.5 ทดลองออกแบบภาพประกอบและ Typography ในงาน

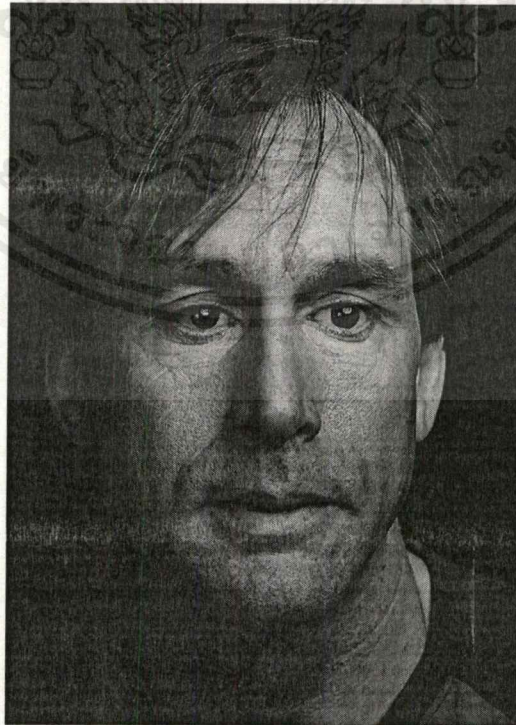
1.5.6 ตรวจสอบแก้ไขแบบร่างและปรับปรุงข้อบกพร่อง

บทที่ 2

ความพิการ

การพิการ หมายถึง คนที่มีความผิดปกติหรือบกพร่องทางร่างกายทาง สติปัญญา หรือ จิตใจ หรือพูดง่าย ๆ ว่าเป็นการสูญเสียระบบโครงสร้างการใช้งานของร่างกาย (รวมถึงการทำงานด้านจิตใจ) ที่สังเกตหรือเห็นได้ชัดคือความบกพร่องที่เกิดจากการที่ “อวัยวะ” ไม่สามารถทำงานตามหน้าที่ที่มันควรจะทำได้ เช่น ตาบอด หูหนวก เป็นใบ้ อัมพาต ออทิสติก ซึ่งมันทำให้เกิด ข้อจำกัดในการทำกิจกรรมต่างๆมากมาย เกิดความยากลำบากเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลทั่วไปที่มีสุขภาพปกติควรจะทำได้

2.1 Erik Weihenmayer (อีริก วีเลนไมเยอร์)

ภาพที่ 2.1 อีริก วีเลนไมเยอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติความพิการ

เกิดมาพร้อมโรค Retinoschisis โรคทางพันธุกรรมหายากที่ทำให้เขาตาบอดตอนอายุสิบสาม พ่อของเขารู้ว่าลูกชายไม่มีวันหนีพ้นสภาพตาบอดจึงเตรียมตัวรับมือมันเนิ่นๆ ดังนั้นพ่อจึงส่งเสริมให้เขาล้าลองสิ่งใหม่ๆ ยากๆ กล้าเสี่ยงในสิ่งที่พ่อรับมือได้ แต่ยากอยู่ดีเพราะอิริค ยังรับตัวเองในสภาวะการตาบอดไม่ค่อยได้

จุดเปลี่ยน

วันหนึ่งมีมีจดหมายฉบับหนึ่งจากองค์กรสหพันธ์คนตาบอดแห่งชาติ ประเทศสหรัฐอเมริกา ส่งถึงอิริคและชวนให้เขาเข้าร่วมโครงการเดินป่าไปกับทางองค์กรร่วมกับกับคนสายตาปกติและคนที่พิการทางสายตาเช่นกันกับเขา พ่อเขาสันนิษฐานเต็มที่ให้เขาออกเดินป่าและในเมื่อไม่มีอะไรจะเสีย เขาก็ตัดสินใจเข้าร่วมโครงการ

สิ่งที่เขาทำ

อิริคพบทัศนคติที่ว่าการผจญภัยเป็นสิ่งที่จะทำให้เขาจะดำเนินชีวิตต่อไปได้ และเริ่มติดใจ การผจญภัยขึ้นมา เขาเคยตั้งพสุธาเดี่ยวมากกว่าห้าสิบครั้ง เคยเป็นนักมวยปล้ำ วิ่งมาราธอน เป็นนักสกี นักดำน้ำ นานหลายปีก่อนขึ้นเอเวอเรสต์ เขาเริ่มจากวิ่งขึ้นบันไดตึกสูงห้าสิบชั้นโดยแบกเป้หนัก 70 ปอนด์ที่หลัง เขาฝึกฝนอย่างหนักหน่วง หลังจากนั้นก็ได้เขาทีละลูก ภูเขาแม็คคินลีย์ที่อลาสกา ภูเขาคอนคาแก้วที่อาร์เจนตินา ภูเขาวินสันที่แอนตาร์กติกา ภูเขาคลิมนจาโรที่แทนซาเนีย

อันตรายของการไต่ภูเขาแม็คคินลีย์คือพื้นหิมะบางที่บดบังหล่มลึกเบื้องล่าง ให้นักปีนเขาที่เดินหน้าเขาแขวนกระดิ่งขนาดเล็ก ทำให้เขาสามารถตามทางไปได้โดยไม่พลาด

สันเขาที่แคบที่สุดของภูเขาแม็คคินลีย์กว้างเพียงไม่กี่ฟุต ด้านหนึ่งเป็นเหวลึกหนึ่งพันฟุต อีกด้านหนึ่งเป็นเหวลึกเก้าพันฟุต การเดินทางสำหรับคนตาดีนั้นว่ายาก การก้าวผิดพลาดเพียงก้าวเดียว อาจหมายถึงความตาย แอริคผ่านด่านนั้นมาได้ และทำให้เกิดความเชื่อมั่นในตนเองมากขึ้น อิริคเริ่มกล้า และต้องการจะทำหายศักยภาพตัวเองจึงตัดสินใจด้วยการปีนเขาเอเวอเรสต์

พวกเขาเดินทางไปกับผู้ร่วมเดินทางสิบคน และทางองค์กรสหพันธ์คนตาบอดแห่งชาติอยาก จะประชาสัมพันธ์ให้คนในประเทศรู้ว่า 70% ของคนตาบอดในอเมริกาว่างงาน แอริคเข้าใจความ ขมขื่นและอุปสรรคของคนตาบอด จึงยินดีเป็นส่วนหนึ่งของงานนี้ แต่บางที่เขาอาจพิสูจน์ว่ากำลังใจ มนุษย์อยู่เหนือความทุพพลภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลายคนเห็นว่าเป็นความบ้าที่ปีนเอเวอเรสต์ ภูเขาที่นักปีนเขาคาดิจำนวนมากทั้งชีวิตไว้ แอริครู้ และมันกลับทำให้เขาหวังตัวมากขึ้น “การปีนเขาเป็นเกมของจิตใจมากกว่ากายภาพ” ทศนคติของเขาต่อการปีนเขาไม่ใช่เพื่อเอาชนะ แอริคบอกว่า “คุณไม่เอาชนะภูเขา คุณเป็นส่วนหนึ่งของมัน คุณปีนป่ายขึ้นไปเรื่อยๆ เมื่อมันหลับไหล ถ้าคุณไม่ยอมรับและทำตามกติกา คุณจะถูกมันบดขยี้ ผมชอบความคิดนี้ ผมชอบที่จะรู้สึกว่าคุณเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ ไม่ใช่แปลกแยกจากมัน”

แอริค เขียนในหนังสือ Touch the Top of the World ท่อนหนึ่งว่า “ในช่วงปี 1920 เมื่อถูกถามว่า ‘ทำไมคุณต้องการปีนเขาเอเวอเรสต์?’ จอร์จ มัลเลอร์ ตอบว่า ‘ก็เพราะว่ามันอยู่ที่นั่น’ เขาพูดถึงเพียงครั้งเดียวที่ไม่สำคัญของสมการ อีกครั้งที่เขาไม่ได้พูดถึงคือ เราอยู่ที่นี้ การดันรนบากบันเป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ สร้างฝั่งในยีนของเรา”

25 พฤษภาคม 2001 แอริค วิลเนอเยอร์ เป็นคนตาบอดคนแรกในประวัติศาสตร์มนุษยชาติที่ก้าวขึ้นไปถึงยอดเขาที่สูงที่สุดในโลกและแสดงให้เราเห็นว่า

วันที่ 5 กันยายน 2002 แอริค วิลเนอเยอร์ ยืนอยู่บนยอดเขา Kosciusko ในออสเตรเลีย เป็นภูเขาสูงลูกที่เจ็ด ในที่สุดเขาก็ปีนป่ายเจ็ดยอดเขาแห่งเจ็ดทวีปสำเร็จ ทัวโลกมีนักปีนเขาราวหนึ่งร้อยคนที่ทำเช่นนี้สำเร็จ

ปัจจุบันอิริคและภรรยาทำโครงการไม่แสวงหาผลกำไร NO BARRIERS เพื่อสนับสนุน ปลุกปั่นและแสดงให้เห็นว่าไม่ว่าจะคนพิการหรือคนปกติล้วนแล้วมีอุปสรรคที่แตกต่างกันทั้งสิ้น ฉะนั้นเราสามารถต่อสู้และใช้ชีวิตให้คุ้มค่าเพื่อก้าวข้ามผ่านข้อจำกัดบางอย่างที่เราสร้างขึ้นมาเองเพื่อค้นพบความท้าทายความสุขแบบที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน

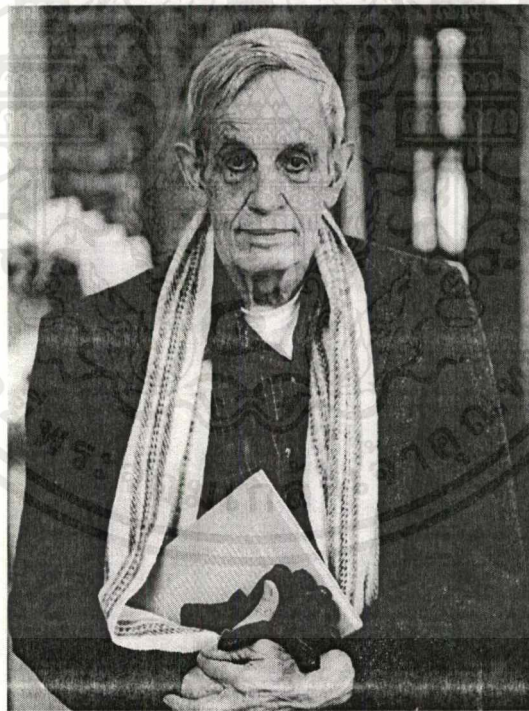
สิ่งที่เขาได้รับ

ทศนคติที่ว่า ไม่มีอะไรในโลกที่เป็นไปไม่ได้จริงๆ และสิ่งสำคัญที่สุดไม่ใช่ชัยชนะ หากคือความเข้าใจโลกที่เกิดมาจากการเดินทาง ระหว่างการไต่ขึ้นที่สูง การจินตนาการภาพจากการบรรยายของเพื่อนร่วมทาง ภาพภูเขาในยามอาทิตย์ตก ภาพหิมะบนยอดเขาที่ถูกลมพัด การเดินทางกับคนตาบอดทำให้เพื่อนนักไต่เขาซาบซึ้งกับนิรันดร์ที่พวกเขาไม่มีและไม่เคยสนใจ คุณค่าของชีวิตอยู่ไกลกว่าที่ตามองเห็น

ภาพที่ 2.2 การผจญภัยของอิริค

2.2 John Forbes Nash, Jr (จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์)

ภาพที่ 2.3 จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์

ประวัติความพิการ

แนชเกิดและเติบโตขึ้นในรัฐเวสต์เวอร์จิเนีย บิดาของเขาคือ จอห์น ฟอบส์ แนช เป็นวิศวกรไฟฟ้าและมารดาของเขาคือ มากาเรต เเวอร์จิเนีย มาร์ติน เป็นครูสอนวิชาภาษาอังกฤษและเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาษาละติน ต่อมา เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน ค.ศ. 1930 มารดาของเขาก็ได้ให้กำเนิดน้องสาว คือ มาร์ธา แนช

เมื่อแนชอายุได้ 12 ปี เขาก็เริ่มทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์ภายในห้องนอนของเขา แนช เป็นคนที่ค่อนข้างเก็บตัวเงียบและไม่อยากจะทำางานร่วมกับผู้อื่น เขาชอบทำงานตัวคนเดียวมากกว่า เขาปฏิเสธการอยู่ห้องร่วมกับคนอื่น แนชปรับตัวเข้ากับเพื่อนร่วมชั้นไม่ได้เพราะเพื่อนๆมักจะแกล้งเขาเสมอและเขามักจะนึกว่าตัวเองฉลาดกว่าคนอื่น เขาเชื่อว่าการเดินร่ำและการเล่นกีฬาเป็นสิ่งที่ทำให้เขาไม่มีสมาธิกับการทดลองและการเรียนของเขา

การเรียนอยู่ในชั้นดี แต่ครูยังไม่เห็นแววจัจฉริยะ อายุ 17 ปีสามารถสอบได้ทุนการศึกษา เข้าเรียนระดับปริญญาตรีที่ Carnegie Institute of Technology แนชฉายแววแห่งความเป็นนักคณิตศาสตร์ ซึ่งก็เป็นวิชาที่แนชหลงใหลมาตั้งแต่สมัยมัธยมด้วย เข้าเรียนวิศวกรรมเคมีได้ไม่นาน ก็ได้รับการยกย่องส่งเสริมจากอาจารย์ภาควิชาคณิตศาสตร์ให้เอาดีทางคณิตศาสตร์ ในที่สุดสามปีต่อมา แนชเรียนจบปริญญาตรีและแถมด้วยปริญญาโทสาขาคณิตศาสตร์

ในเมืองพิตต์สเบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย โดยได้รับทุนการศึกษาเวสต์อิงเฮาส์ ตอนแรก แนชสนใจศึกษาวิชาวิศวกรรมเคมี ต่อมาก็มาศึกษาด้านเคมี ก่อนจะหันมาเปลี่ยนเป็นคณิตศาสตร์ในที่สุด เขาสำเร็จการศึกษาโดยได้รับทั้งปริญญาตรีและปริญญาโทในปี ค.ศ. 1948 ที่สถาบันคาร์เนกีนั้นเอง

จากความสามารถทางคณิตศาสตร์ที่เป็นเลิศของแนช ไปเตะตากรรมการ แนชได้รับทุนการศึกษาชั้นดีที่สุด (เงินโอนดีที่สุดในตอนนั้น) จากมหาวิทยาลัยแนวหน้าสุดของสหรัฐฯ คือ มหาวิทยาลัย Princeton อายุ 20 ปี แนชเข้าเรียนต่อระดับปริญญาเอกสาขาคณิตศาสตร์ที่ Princeton หนึ่งปีต่อมา เขาส่งข้อเขียนทางวิชาการเรื่อง Equilibrium points in n-person games เป็นส่วนหนึ่งของงานวิทยานิพนธ์

ต่อมาเป็นอาจารย์สอนหนังสือที่ MIT และด้วยความเก่งและแสนฉลาดในด้านคณิตศาสตร์ของเขาเขาจึงได้รับคำเชิญให้เป็นสายลับให้กับอเมริกาในการตรวจหารหัสลับที่ถูกส่งและแฝงเข้ามาตามหนังสือพิมพ์นิตยสารและสื่อสิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่ถูกส่งมาจากเยอรมัน เขาหมกมุ่นอยู่กับการไขรหัสทั้งวันทั้งคืน ไม่หลับไม่นอน และต้องคอยระวังตัวและหวาดระแวงจากทหารเยอรมันว่าจะจับได้และอาจจะมียันตรายถึงแก่ชีวิตตัวเองและครอบครัว

จุดเปลี่ยน

แนชป่วยเป็นโรคจิตเภท โดยเขาไม่สามารถแยกแยะเรื่องจริงกับจินตนาการที่เขาอยากให้เป็นออกจากกันได้ เขามีอาการภาพหลอนรุนแรงขึ้นจนไม่สามารถจะสอนหนังสือได้ จึงจำเป็นต้องเข้ารับรักษาตัวในโรงพยาบาลจิตเวชเป็นเวลานาน เมื่อออกจากโรงพยาบาลแล้วภาพหลอนทั้งหมดได้หายไป แต่สิ่งที่หายไปกับภาพหลอนด้วยคือทักษะในการดำเนินชีวิต เขาไม่สามารถทำได้แม้กระทั่งบวกเลขธรรมดาๆ หรือแม้แต่เลี้ยงลูก เขาจึงตัดสินใจไม่ใช้ยารักษาอาการภาพหลอนแลกกับการที่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สมองเขาจะกลับมาคิดเลขได้เหมือนเดิม

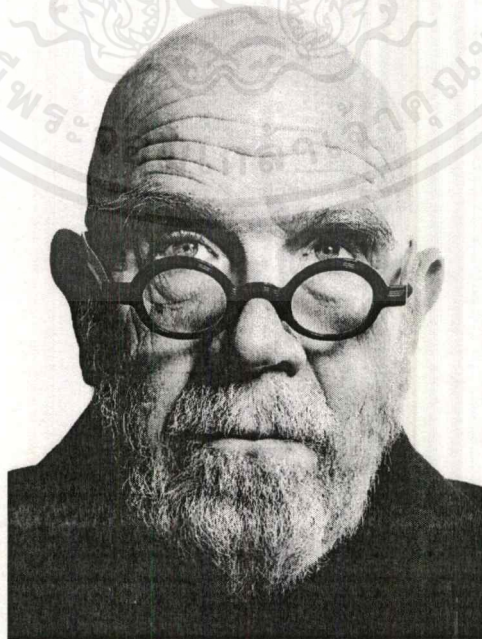
สิ่งที่เขาได้ทำ

เขาต้องทนทุกข์ทรมานกับการเห็นภาพหลอน แต่ด้วยจิตใจอันเข้มแข็งเขาเอาชนะภาพหลอนเหล่านั้นได้ด้วยตนเอง โดยการไม่สนใจและทำให้มันไม่มีอิทธิพลต่อตัวเขาอีกและทุ่มเทพลังงานให้กับทฤษฎี Game Theory จากวิทยานิพนธ์ของเขา

สิ่งที่เขาได้รับ

ทฤษฎี Game Theory จากวิทยานิพนธ์ของเขา เป็นผลงานของเขาเป็นที่ยอมรับและได้รับรางวัลโนเบล สาขาเศรษฐศาสตร์ในปี ค.ศ.1994 ด้วยทฤษฎีสมดุลระบบ ซึ่งเป็นรากฐานของเศรษฐศาสตร์แผนใหม่

2.3 Chuck Close (ชัค โครส)

ภาพที่ 2.4 ชัค โครส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติความพิการ

ซัค โครส เป็นเด็กยากจนคนหนึ่ง ที่ทั้งชีวิตทำอะไรไม่ได้เลยนอกจากวาดรูป เป็นพรสวรรค์ที่ติดตัวมาแต่เกิด เขาใช้การวาดรูปนี้ซึ่งทุนเพื่อเข้าเรียนมาตลอด การวาดรูปจึงเป็นสิ่งเดียวที่หล่อเลี้ยงชีวิตเขา จนวันหนึ่งในอพาทเมนต์ ขณะที่ภรรยาและลูกออกไปทำงาน โครสมืออาการเจ็บปวดประหลาดขึ้นมาที่กลางหลังอย่างหาสาเหตุไม่ได้ แต่เขาคิดว่าไม่น่าจะเป็นอะไรมากจึงเลยไปจนเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง มันเจ็บปวดมากกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา เขามีอาการมือ เท้า สั่นอย่างรุนแรงและไม่สามารถควบคุมอวัยวะต่างๆในร่างกายได้จนสลบไป จึงถูกหามส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุดเพื่อรักษาอย่างจริงจังและเพื่อตรวจดูถึงอาการว่าเป็นโรคอะไรกันแน่ แพทย์ทำการตรวจและวินิจฉัยอยู่นานพบว่ามีส่วนผสมของเลือดในปอดต้องทำการดูดเสมหะออกทุก 2 ชม. กระบังลมและกระเพาะปัสสาวะหยุดทำงาน แขนขาขยับไม่ได้ ทั้งหมดนี้เกิดจากการที่โลหิตจับตัวเป็นลิ่มบริเวณกระดูกสันหลัง สูงไปยันท้ายทอยส่งผลให้ระบบประสาทไขสันหลังมีปัญหา ก่อให้เกิดภาวะอัมพาต ซีกขวาและบริเวณเอวลงไป เขาหมดหวังที่จะอยากมีชีวิต

ภาพที่ 2.5 ภาพ Portrait ที่ซัคโครสวาด สมัยยังไม่เป็นอัมพาต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จุดเปลี่ยน

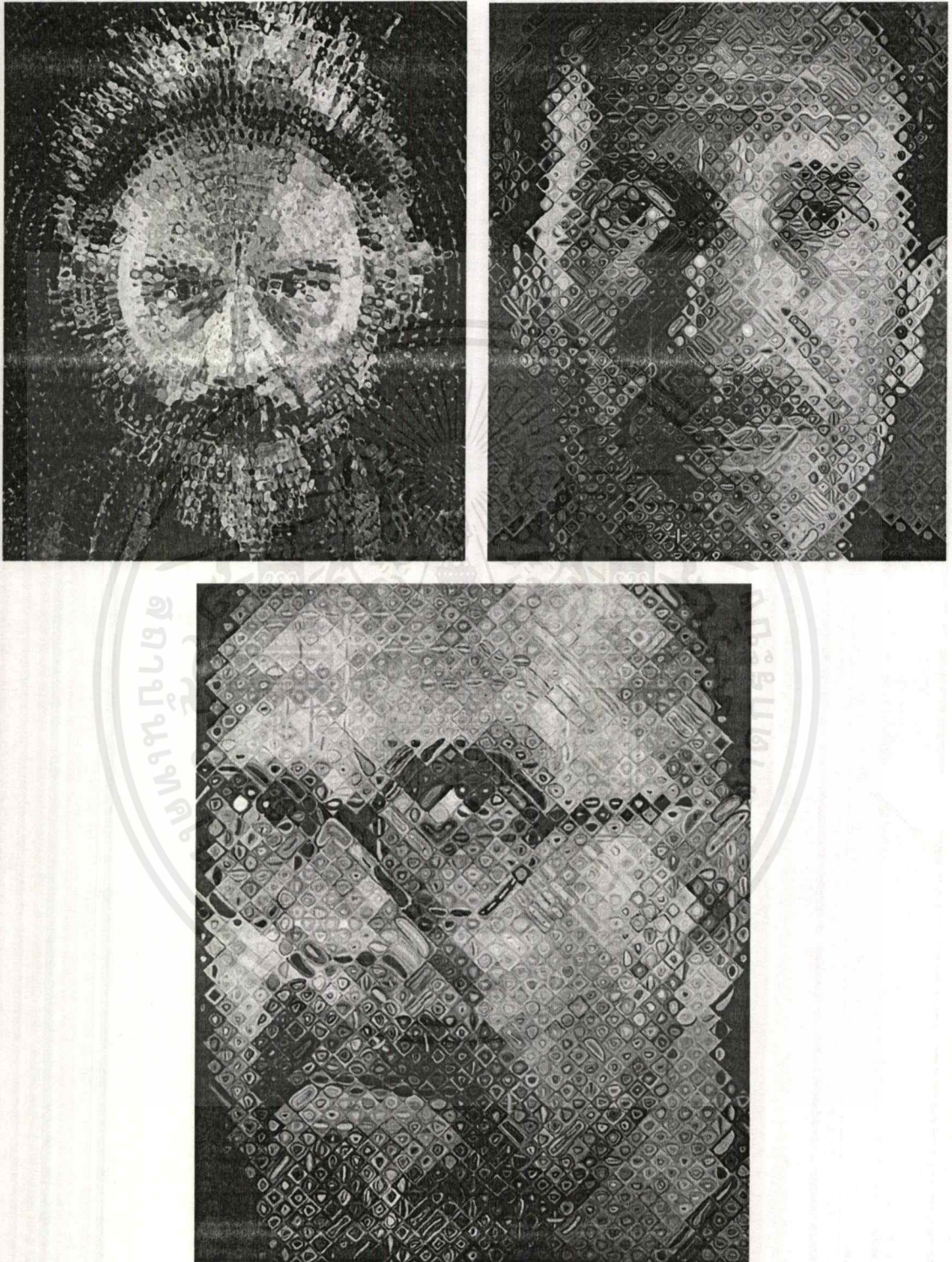
แม้มือข้างซ้ายจะพอมีแรงขยับได้เล็กน้อย แต่ร่างกายช่วงล่างและมือข้างขวาที่เคยใช้วาดรูป นั้นมันไม่มีแรงอีกต่อไป ภรรยาเขาเป็นผู้ผลักดันเขาทุกทาง และเป็นคนบอกให้เขากลับมาวาดภาพ อีกครั้ง

สิ่งที่เขาได้ทำ

โครสมีแรงในการบังคับมือยืนระยะได้แค่ 1-2 วินาทีเท่านั้น ฉะนั้นเขาจึงไม่มีทางที่จะ ครอบงำเหมือนเดิมได้แน่ๆ นี่จึงเป็นวิธีแก้ปัญหามาของการวาดภาพเป็นลักษณะพิกเซลเหลี่ยมๆ เล็กๆต่อกันไปเรื่อยๆ เขาเอาเทปพันมือข้างขวาไว้กับพู่กันแล้วใช้มือซ้ายพุงมือขวาและพยายาม ออกแรงวาดทีละนิด ทีละนิดไปเรื่อยๆ มันเหมือนการฝึกกายภาพบำบัดไปในตัวเขาทำอย่างนี้ทุกๆ วัน พร้อมๆกับการไปทำกายภาพบำบัดที่โรงพยาบาล เขาวาดรูปด้วยการพุงแขนขวาด้วยแขนซ้าย แบบนี้ทุกวันอย่างจริงจังและยังคงทำงานโดยไม่ให้เสียระบบการทำงานแบบเดิมคือการทำงานด้วย สเกลที่ใหญ่ไม่ทำอะไรเล็กๆ และทุกอย่างอยู่ภายใต้การทำงานของระบบ Gridตอนแรกก็ลำบากมาก เพราะใช้เวลานานมากในการ Paint ทูลักทูลอ อยู่พอดัว

สิ่งที่เขาได้รับ

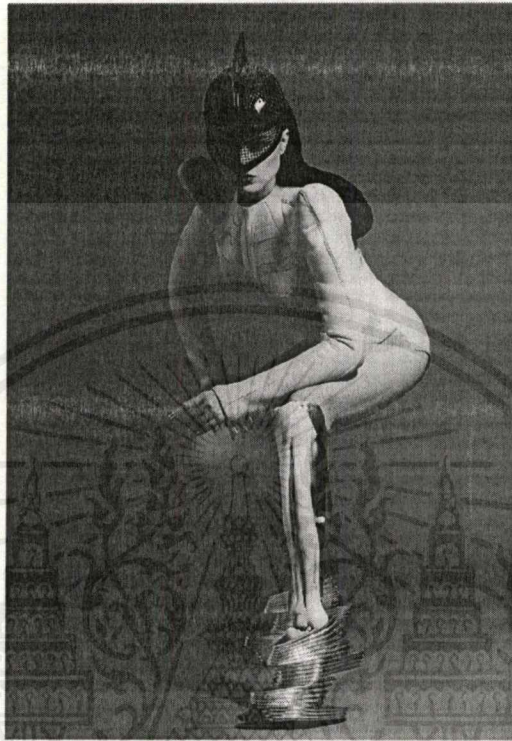
พอได้มีการทำไปเรื่อยๆ แขนของเขาก็เริ่มยืนระยะการทำงานได้มากขึ้น เริ่มมีแรงมากขึ้น เขาสามารถจับแปรงสีฟัน แปรงฟันตัวเองได้แล้ว เขาเริ่มมีการตัดทอนและใช้สีในงานมากขึ้นเขาเริ่ม เห็นแนวทางการสร้างสรรค์ภาพแนวใหม่ เรียนรู้และเริ่มสนุกกับมัน เขาเริ่มมองเห็นอนาคต งาน ของเขาเต็มไปด้วยสีสันและพลังอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน มันเป็นสไตล์ที่ใหม่และสร้างชื่อเสียงให้กับเขา อย่างแท้จริงและโด่งดังไปทั่วโลก ทั้งหมดนี้เกิดมาจากความเลวร้ายในอดีตกับเรื่องราวการเป็นอัมพาต ของเขา ชีวิตและการต่อสู้ การไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตานำพาให้เขาเดินหน้าและประสบความสำเร็จมา จนถึงทุกวันนี้

ภาพที่ 2.6 ภาพ Portrait ที่ซัคโครสวาดขณะเป็นอัมพาท

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.4 Viktoria Modesta (วิกตอเรีย โมเดสตา)

ภาพที่ 2.7 วิกตอเรีย โมเดสตา

ประวัติความพิการ

เกิดใน ฟิฟิลส์ , ลัตเวียประเทศรัสเซียและย้ายไปลอนดอนกับพ่อแม่ของเธอในปี 1999 เพื่อจะหลบหนีชีวิตภายใต้ระบอบการปกครองหลังสหภาพโซเวียต ความพิการของเธอเกิดจากการประสบอุบัติเหตุ และการรักษาที่ผิดพลาดของทาง รพ.ในแถบยุโรปที่ไร้ความเชี่ยวชาญ จากการที่ป้อนพลาสติกขณะเข้าเฝือกขาที่หักของเธออันเกิดจากอุบัติเหตุไว้แน่นและนานเกินไป ส่งผลทำให้ปูนปลาสเตอร์เกิดการรัดกล้ามเนื้อจนกล้ามเนื้อตาย เส้นประสาทและเส้นเลือดถูกทำลายทำให้เธอขาลีบตั้งแต่นั้นมา เธอเข้ารับการผ่าตัดอยู่หลายครั้งแต่ก็ไม่อาจหายเป็นปกติ ช่วงวัยรุ่นของเธออยู่ในโรงพยาบาลเธอกลายเป็นตัวประหลาดของโรงเรียนเธอโดนเพื่อนล้อ เธอไม่มีเพื่อน และ เธอไม่มีตัวตน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

จุดเปลี่ยน

ขาลีบของเธอเป็นปัญหาชีวิต เธอจึงตัดสินใจจะผ่าตัดขาส่วนที่ลีบออกไป แต่ด้วยตอนนั้นเธอยังอายุแค่ 15 ปี จึงไม่ได้รับอนุญาตจากแพทย์ จนในที่สุดเธอเข้ารับการตัดขาข้างซ้ายออกไปเมื่อวัย 20 ปี

ภาพที่ 2.8 วิตตอเรียขณะทำการรักษาตัวหลังจากการรับการผ่าตัดขาบริเวณลีบออกไป

สิ่งที่เขาได้ทำ

เธอใช้ความสามารถพิสูจน์ตนเอง ด้วยการเป็นนางแบบอาชีพในวงการแฟชั่นในวัย 26 ปี รวมถึงใช้ความสามารถทางดนตรีตั้งแต่วัยเด็ก สู่การเป็นนักร้องนักแต่งเพลง ใช้ความพิการมาใช้เป็นสัญลักษณ์ในการปลุกปั่นมวลชน ซึ่งเอ็มวีล่าสุดของเธอ Prototype เป็นส่วนหนึ่งของโครงการ Born Risky ซึ่งสนับสนุนศิลปินผู้มีความแตกต่าง ให้ได้มีโอกาสแสดงผลงานสู่สาธารณชน ซึ่ง จอห์น อัลลิสัน ผู้บริหารของสถานี กล่าวว่าการเพลงบ็อบทุกวันนี้เต็มไปด้วยศิลปินที่น่าเบื่อและซ้ำซาก การมาถึงของ วิตตอเรีย โมเดस्ता จะเติมเต็มสีสันที่แตกต่างให้กับวงการเพลง และยังช่วยให้ผู้คนได้เห็นถึงความบกพร่องทางกายไม่ใช่อุปสรรคในก้าวขึ้นมาเป็นบ็อบสตาร์อีกต่อไป โดยใช้ทุนสร้างถึง 2 แสนปอนด์ โดยจะนำไปออกอากาศในช่วงคั่นโฆษณา ระหว่างการประกวดร้องเพลงรอบสุดท้ายของเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการ X Factor ทางช่อง ITV ในคืนวันอาทิตย์

สิ่งที่เขาได้รับ

โดยเธอได้รับเลือกให้เป็นหนึ่งศิลปินที่มาร่วมแสดงในพิธีปิดการแข่งขันกีฬาพาราลิมปิก เกม ที่กรุงลอนดอนเมื่อ ปี 2012 อีกด้วยและเป็นต้นแบบในเรื่องของความกล้าแสดงออกและทัศนคติที่ว่า คนพิการทำอะไรก็ได้

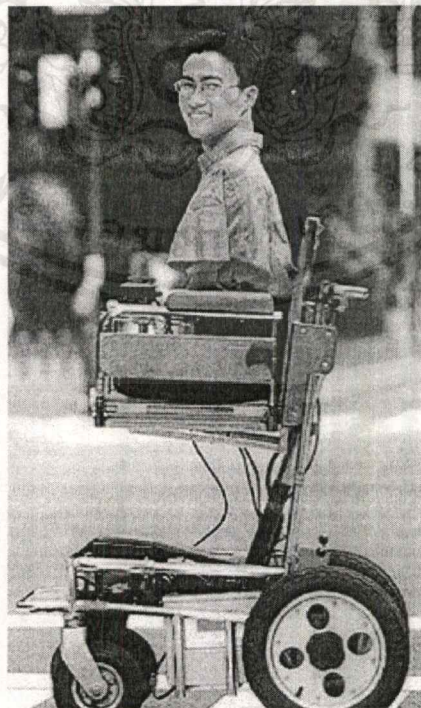
ภาพที่ 2.9 วิคตอเรียขณะถ่ายแบบลงปกนิตยสารต่างๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.10 วิคตอเรียขณะถ่ายแบบลงปกนิตยสารต่างๆ (2)

2.5 乙武洋匡 (โอดะทาเกะ ฮิโรทาตะ)

ภาพที่ 2.11 โอดะทาเกะ ฮิโรทาตะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติความพิการ

เกิดมาพิการไม่มีแขนขา เพราะเกิดจากความบกพร่องทางพันธุกรรมที่เรียกว่า คอนเจนิตัล เทตรา อะมีเลีย (Congenital Tetra Amelia) โรคไม่มีแขนไม่มีขา (พิการระดับสูง) และต้องผ่านการผ่าตัดหลายครั้ง

ครั้งแรกตอนอยู่ชั้นอนุบาล เนื่องจากกระดูกเติบโตเร็วกว่ากล้ามเนื้อ ปลายแขนเริ่มอักเสบ หมอทำการผ่าตัดโดยตัดกระดูกสะโพก นำมาตอกเป็นลิ่มที่ปลายกระดูกแขน เพื่อไม่ให้กระดูกแขนเติบโต (หากปล่อยทิ้งไว้ กระดูกจะงอกแทงทะลุเนื้อออกมาอีก)เมื่อถึงชั้นประถมปีที่ 4 กระดูกแขนแทงออกมาอีกครั้ง เจ็บปวดอย่างมาก เขาต้องได้รับการผ่าตัดอีกครั้ง หมอไม่สามารถเจาะเลือดและให้น้ำเกลือโอโตทาเกะได้ เนื่องจากเขาไม่มีแขน จึงต้องทำที่คอก เขายังจำความเจ็บปวดได้จนถึงวันนี้

จุดเปลี่ยน

มีจุดแย่งที่สุดในช่วงชีวิตที่แตกต่างกัน เริ่มจากตอนเด็ก ผมไม่ยอมแพ้ซินโนะ (เพื่อนสนิทของตัวเองที่อาสาเป็นนักแสดงในงานแสดงประจำโรงเรียน) จึงเสนอตัวเป็นผู้บรรยายเสียงที่อยู่หลังเวที (ได้รับคำชื่นชมมากมายจนคนทั่วไ้ไปน่าจะเป็นโฆษกนะ) รู้สึกอ้างว้างเวลาพักเที่ยง ทุกคนต้องไปหยิบอุปกรณ์ที่ล็อกเกอร์หลังห้อง โอโตทาเกะต้องรอให้คนน้อยๆก่อนถึงจะเดินเข้าไปได้ เพราะการเข้าไปอยู่ในฝูงชนเหมือนการฆ่าตัวตาย กว่าจะป็นขึ้นไป กว่าจะเปิดกล่อง กว่าจะหยิบของ เพื่อนก็ทำชิ้นงานกันเสร็จหมดแล้ว เขาร้องไห้ในที่สุด เป็นครั้งแรกที่เขาร้องไห้ในโรงเรียน

และคุณครูทาคางิ สั่งห้ามการกระทำทุกอย่างที่พยายามจะช่วยโอโตทาเกะ เพื่อฝึกไม่ให้โอโตทาเกะรู้สึกและคิดว่า เดียวก็มีใครทำให้ และสั่งห้ามไม่ให้ ใช้เก้าอี้ล้อไฟฟ้า เพื่อต้องการทำลายคำว่า คนพิการ = การดูแลพิเศษ

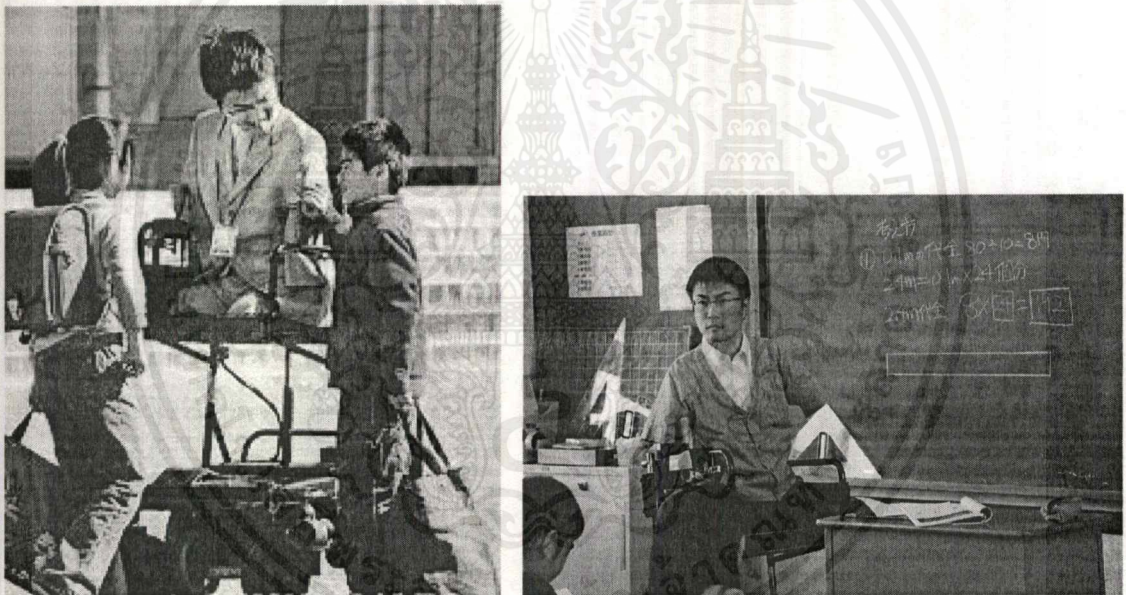
สิ่งที่เขาได้ทำ

ผู้ประกาศข่าวกีฬา นักเขียนอิสระด้านกีฬา คุณครู อุทิศตน ทำทุกอย่างที่ตัวเองสามารถทำได้ เพื่อสร้างโลกที่หัวใจไร้สิ่งกีดขวาง Barrier-free ความฝันสูงสุดอีกอย่างของเขาคือ อยากให้คนในโลกอยู่กันอย่างสันติ หากศักยภาพและตัวตนของผม ทำให้เขาใกล้ความหวังแม้เพียงก้าวเดียว ผมก็พอใจและรู้สึกถึงความหมายของการได้เกิดมาบนโลกนี้แล้ว

สิ่งที่เขาได้รับ

ทัศนคติที่ว่า ' ความพิการคือความไม่สะดวก แต่ไม่ใช่ความไม่สบาย ' การดูแลเขาไม่จำเป็นต้องสงสาร หรือประคองเสียจนทำให้ เขารู้สึกด้อยค่า แค่อำนวยความสะดวกบางอย่างที่เขาขาดก็เพียงพอแล้ว

“ผมหวังว่านักเรียนของผมจะยอมรับ และรู้สึกว่าการสร้างให้แต่ละคนเกิดมาต่างกัน ผมผ่านชีวิตมาไกลบนพื้นฐานความคิดง่ายๆ ว่าในฐานะมนุษย์คนหนึ่ง ผมทำทุกอย่างให้ทำในสิ่งที่อยากทำ และผมอยากให้สังคมเลิกมองแค่ความพิการพิการของผม แต่อยากให้ยอมรับความพิการนั้น”

ภาพที่ 2.12 โอโตทาเกะขณะสอนหนังสือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.6 Jean-Dominique Bauby (ฌ็อง-โดมินิก โบปี)

ภาพที่ 2.13 ฌ็อง-โดมินิก โบปี

ประวัติความพิการ

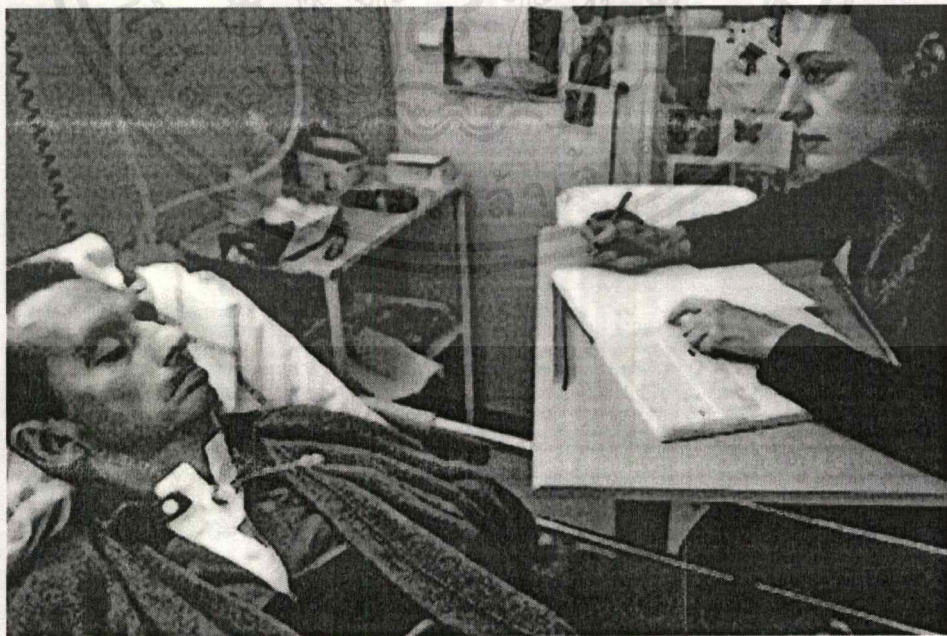
เขาเป็นบรรณาธิการบริหารของหนังสือ ELLE ฝรั่งเศส และขณะที่เขาลองขับรถคันใหม่กับลูกชาย ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกว่าร่างกายของตนเองไม่ตอบสนองต่อความคิด ประสบการณ์ของเขาคล้ายถูกลบหายไปเหมือนเส้นดินสอที่ถูกยางลบปาดผ่าน หลังจากหลับไป 21 วันเต็มๆ โบปีตื่นขึ้นมาและพบตัวเองบนเตียงที่ระเกะระกะด้วยเครื่องช่วยชีวิต ท่ออากาศ และสายยาง อาการสโตรคของเขาเป็นสัญญาณของโรคร้ายที่พบน้อยมาก คือ Lock-In Syndrome โรคที่ไม่มีทางรักษาและทำให้เขาเป็นอัมพาตทั้งตัวและทำได้เพียงกระพริบตาซ้าย

จุดเปลี่ยน

หลังจากเลิกสมเพชตัวเอง เค้าเพิ่งมาตระหนักว่าตอนเขามีชีวิต เขาตาบอดหรืออย่างไรหรือ แสงแห่งหายนะมันบังตาทำให้ผมเพิ่งจะมาเห็นเนื้อแท้ตัวเอง มันไม่มีประโยชน์ที่จะมานั่งเศร้า ตอนนี่เขาคิดได้ว่านอกจากตาที่ไม่ได้พิกการแล้วยังมีอีก 2 สิ่งที่ไม่ได้พิกการ นั่นคือจินตนาการและความทรงจำ

สิ่งที่เขาได้ทำ

เขาเปรียบเทียบเป็นอัมพาตเหมือนอยู่ในชุดประดาน้ำและความคิดของเขาเหมือนผีเสื้อที่ร่อนเร่ผ่านทุกซ์เขียนหนังสือ ชื่อชุดประดาน้ำและผีเสื้อ โดยการบอกเล่าผ่านการขยับเปลือกตาซ้ายที่เหลืออยู่เพียงข้างเดียว โดยนักบำบัดด้านการพูดได้พัฒนารูปแบบการเรียงลำดับตัวอักษรทั้ง 26 ตัวแบบใหม่ขึ้นมา โดยใช้วิธีท่องตัวอักษรซึ่งเรียงลำดับตามความถี่ในการใช้ภาษาฝรั่งเศส E S A R I N T U L O M D P C F B V H G J Q Z Y X K W โดยอ่านออกเสียงถึงตัวอักษรและเมื่อถึงตัวอักษรที่ต้องการโบ๊ะจะ กระพริบตาสองที ถ้าใช่ 1 ที ไม่ใช่ สองที ด้วยวิธีนี้ เขาใช้เวลา 3 ชั่วโมงต่อวัน 7 วันต่อสัปดาห์ ในระยะเวลา 2 เดือน โบ๊ะสามารถกระพริบตาให้มืองคิบลเขียนออกมา เป็นตัวหนังสือได้ 130 หน้า

ภาพที่ 2.14 มือง-โดกับผู้ช่วยของทางสำนักพิมพ์ขณะกำลังเขียนหนังสือกันอยู่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สิ่งที่เขาได้รับ

เขาค้นพบคำตอบของการมีชีวิตอยู่เพื่อคนข้างหลัง ซึ่งเป็นคำตอบเดียวกันกับที่นักคิดผู้ยิ่งใหญ่ในโลกใบนี้อย่างพระพุทธเจ้าค้นพบ เป็นลมหายใจของคนที่เป็นนักประดาน้ำที่สิ้นหวังทั้งมวลในโลก เขาเขียนชื่อตัวเองไว้บนดวงดาวสีน้ำเงินใบนี้ให้เป็นนิรันดร์ ตรงข้ามกับสรรพสิ่งที่เสื่อมสลายและดับไป

2.7 Stephen Hawking (สตีเฟ่น ฮอคกิง)

ภาพที่ 2.15 สตีเฟ่น ฮอคกิง

ประวัติความพิการ

ในวัยเด็กเข้าเรียนหนังสือที่โรงเรียนเซนต์แอลแบน จากนั้นเข้าศึกษาต่อสาขาคณิตศาสตร์และฟิสิกส์จากมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด และรับปริญญาตรี เกียรตินิยมอันดับ 1 เมื่อปี พ.ศ. 2505 ต่อมาเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้เข้าศึกษาที่ทรินิตีคอลเลจ มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ในสาขาจักรวาลวิทยา และได้รับปริญญาตรีบัณฑิตเมื่อปี พ.ศ. 2509 หลังจากนั้นก็ได้รับการคัดเลือกเป็นนักวิจัยที่มหาวิทยาลัยอ็อกซฟอร์ด

เมื่อเขาอายุ 21 ปี ก็มีอาการที่เรียกว่า amyotrophic lateral sclerosis (ALS) อันเป็นอาการผิดปกติของระบบประสาทโดยไม่ทราบสาเหตุ โดยมีผลกับประสาทสั่งการ (motor neurons) นั่นคือ เส้นประสาทที่ควบคุมการเคลื่อนไหวของ กล้ามเนื้อ กล้ามเนื้อส่วนนั้นจะอ่อนแอลงจนเกือบเป็นอัมพาต แต่เขายังคงทำงานวิชาการต่อไป

จุดแย่ที่สุด

จุดที่หมอบอกว่าเป็นโรคกล้ามเนื้ออ่อนแอ ร่างกายจะค่อยๆ ขยับไม่ได้จนเป็นอัมพาต และมีชีวิตได้อีกประมาณ 2 ปี และเป็นช่วงที่ยังเรียนไม่จบ จับดินสอก็แทบจะจับไม่ได้ เดินก็ลำบาก ขา แขน ไม่มีแรง

จุดเปลี่ยน

โรคนี้ไม่มีผลกระทบต่อสมอง เขาจึงใช้เวลาเหลือเวลาอีก 2 ปีให้มีคุณค่าที่สุด แต่งานกับ เจน ไวลด์ และได้ให้กำลังใจเขาขณะต้องเผชิญโรคร้าย ทั้งคู่มีบุตรด้วยกัน 3 คน วิจัยทฤษฎีของจักรวาลโดยใช้พลังานความคิดทางสมองเท่านั้น เพราะเขาไม่มีแรงพอที่จะหยิบหนังสือมาอ่านหรือแม้แต่หยิบปากกามาจดเลข

สิ่งที่เขาทำ

ฮอว์คิงเริ่มทำงานในสาขาสัมพัทธภาพทั่วไป และเน้นที่ฟิสิกส์ของหลุมดำ เมื่อปี พ.ศ. 2508 ขณะที่กำลังทำงานวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต ฮอว์คิงได้อ่านรายงานของนักคณิตศาสตร์และนักฟิสิกส์ ชื่อ โรเจอร์ เพนโรส (Roger Penrose) ซึ่งเพนโรสเสนอทฤษฎีที่ว่าดวงดาวที่ระเบิดอยู่ภายใต้แรงโน้มถ่วงของตัวเอง จะมีปริมาตรเป็นศูนย์ และมีความหนาแน่นเป็นอนันต์ อันเป็นสภาพที่นักฟิสิกส์เรียกว่า ซิงกูลาริตี (singularity) ผลลัพธ์ที่ได้ก็คือหลุมดำ ซึ่งไม่ว่าแสงหรือวัตถุใดๆ ก็หนีออกมาไม่ได้

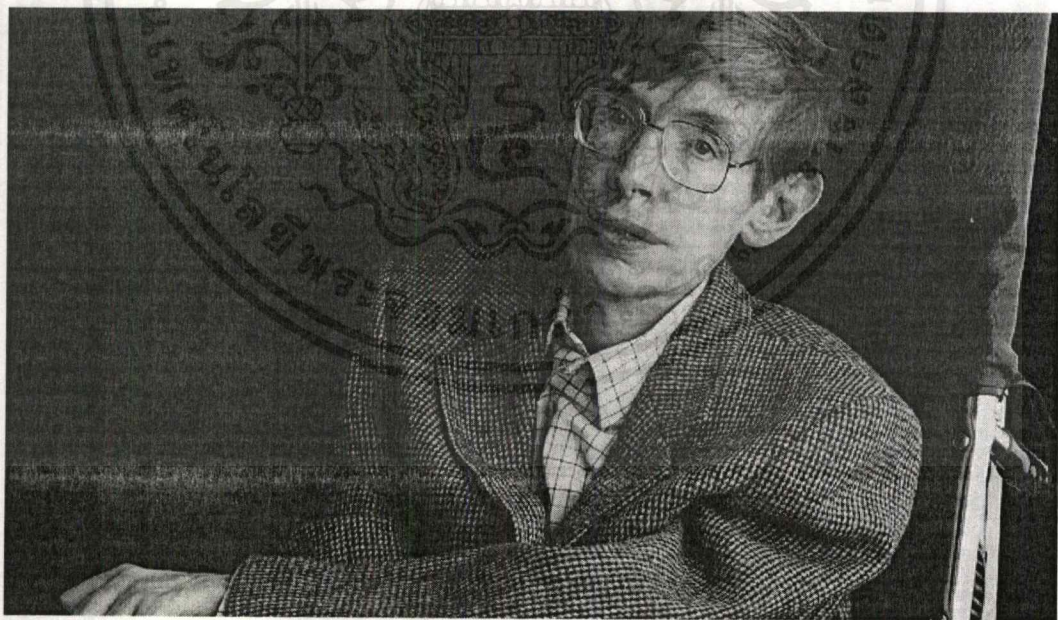
จากนั้น ในปี พ.ศ. 2513 ฮอว์คิงและเพนโรสก็ได้ร่วมกันเขียนรายงานสรุปว่าทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไปของไอน์สไตน์ นั้นกำหนดให้เอกภพต้องเริ่มต้นในซิงกูลาริตี ซึ่งปัจจุบันนี้รู้จักกันว่า บิ๊กแบง และจะสิ้นสุดลงที่ หลุมดำฮอว์คิงเสนอว่า หลุมดำไม่ควรจะเป็นหลุมดำเสียทีเดียว แต่ควรจะมีรังสีอะไรออกมาบ้าง โดยเริ่มที่วัตถุจำนวนมากศาลนับพันล้านตัน แต่มีความหนาแน่นสูง คือกินเนื้อที่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขนาดเท่าโปรตอน เขาเรียกวัตถุเหล่านี้ว่าหลุมดำจิ๋ว (mini black hole) ซึ่งมีแรงโน้มถ่วงและมวลมหาศาล แต่สุดท้ายหลุมดำนี้ก็จะระเหิดหายไป การค้นพบนี้ถือเป็นงานชิ้นเยี่ยมชิ้นหนึ่งของฮอว์คิง

เขาเชื่อว่าไม่มีพระเจ้าองค์ใดๆอยู่บนโลก และมนุษย์ควรดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าที่สุดขณะที่ยังคงมีชีวิตอยู่บนโลก “ผมมีชีวิตอยู่ท่ามกลางโอกาสที่จะเสียชีวิตได้เสมอในช่วง 49 ปีที่ผ่านมา ผมไม่กลัวความตาย แต่ผมก็ไม่รีบที่จะตาย ผมมีอะไรอีกมากที่ต้องทำ ผมพิจารณาว่าสมองเป็นเช่นเดียวกับคอมพิวเตอร์ที่จะหยุดทำงานก็ต่อเมื่อส่วนประกอบข้างในพัง สวรรค์หรือชีวิตหลังความตายไม่อาจบันดาลให้คอมพิวเตอร์พัง นั่นเป็นเพียงแค่เทพนิยายปรัมปราสำหรับคนที่กลัวความมืดเท่านั้น”

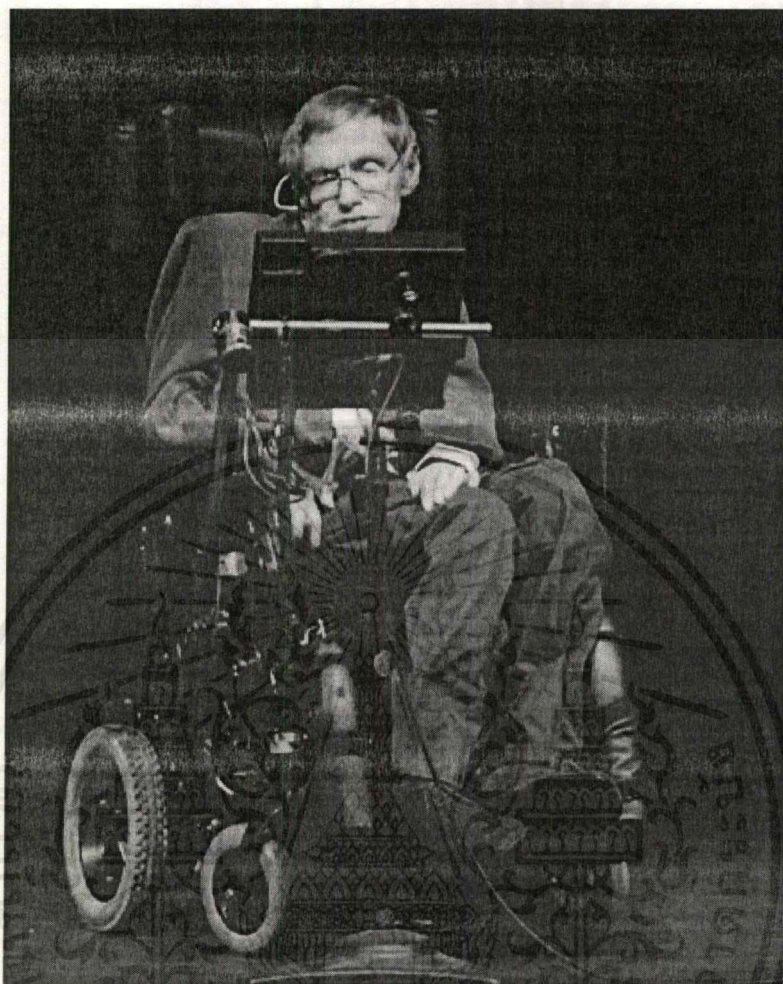
สิ่งที่เขาได้รับ

เป็นนักฟิสิกส์ทฤษฎีและนักจักรวาลวิทยา และเป็นศาสตราจารย์ประจำมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ปัจจุบันดำรงตำแหน่งศาสตราจารย์วิชาคณิตศาสตร์ประยุกต์ และฟิสิกส์ทฤษฎี ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ อีกทั้งยังได้เป็น “Lucasian Professor of Mathematics” ซึ่งเป็นตำแหน่งเดียวกันกับที่ไอแซค นิวตันเคยได้รับและเป็นผู้ก่อตั้งศูนย์ทฤษฎีจักรวาลวิทยา (CTC) ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์

ภาพที่ 2.16 สตีเฟ่น ฮอว์คิงขณะให้สัมภาษณ์นิตยสารฉบับหนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.17 สตีเฟน ฮอว์กิ้งขณะกำลังบรรยาย ณ มหาลัยแห่งหนึ่ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

เทคนิคการออกแบบสิ่งพิมพ์

3.1 เทคนิคการออกแบบสิ่งพิมพ์เบื้องต้น

สิ่งพิมพ์ที่พบเห็นโดยทั่วไปประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญหลายอย่าง ได้แก่ ตัวอักษรหรือข้อความ ภาพประกอบ เนื้อที่ว่าง และส่วนประกอบอื่น สิ่งต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นปัจจัยส่งผลให้สิ่งพิมพ์น่าสนใจมากขึ้น ฉะนั้นจึงจำเป็นต้องใส่ใจทุกรายละเอียดทุกกระบวนการ ศึกษาและทดลองทำก่อนทำจริงเพื่อความไม่ผิดพลาด

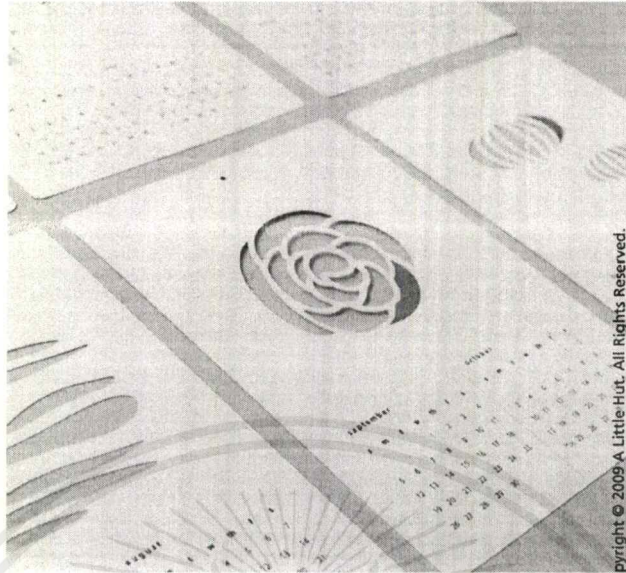
การ Die cut กระดาษ

คือการตัดกระดาษส่วนที่ไม่ต้องการออกไปเพื่อสร้างลวดลายและความแปลกใหม่ให้กับกระดาษ คล้ายกับการเจาะช่องว่างลงไปทีเนื้อกระดาษ แล้วแต่เราว่าจะเจาะให้เป็นรูปอะไร แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นต้องคำนึงถึงด้านหน้าและด้านหลังของกระดาษที่เจาะด้วย เพราะกระดาษส่วนนั้นจะหายไปเป็นรูปโหว่ และอย่าลืมคำนึงถึงความหนาของกระดาษเพราะหากบางมาก ตรงบริเวณที่ Die cut ไปจะอ่อนยุบ อาจทำให้เสียสมดุลได้

ภาพที่ 3.1 ตัวอย่างงานการ Die cut กระดาษ

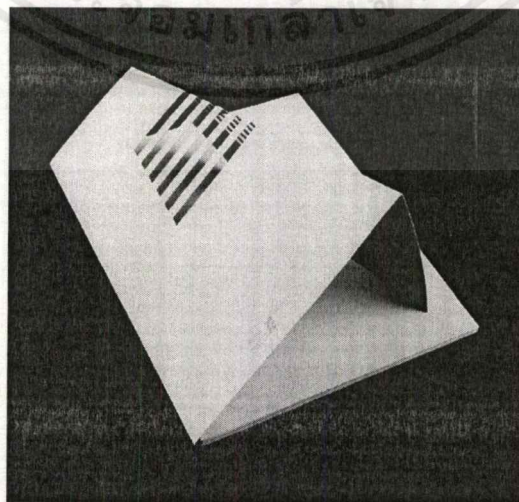
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.2 ตัวอย่างงานการ Die cut กระดาษ (2)

การพับ

คือการพับไปพับมาของหน้าหนังสือ ซึ่งสามารถทำได้หลายแบบขึ้นอยู่กับว่าต้องการพับในลักษณะไหน สิ่งที่ต้องคำนึงคือหากเปิดออกมาจากการพับสุดกระดาษแล้ว ขนาดกระดาษต้องไม่เกินขนาด a3 เพราะส่วนมากโรงพิมพ์จะสามารถพิมพ์ขนาดใหญ่สุดได้แค่ a3 แต่หากจำเป็นต้องเกินจริงๆ เราสามารถมาประกอบเองได้แต่ต้องระวังตอนที่ตัดขอบให้เท่ากันของเล่มเพราะอาจตัดไปกินส่วนมุมที่พับทำให้ขาดได้ ทางที่ดีควรตัดขอบเล่มก่อนค่อยมาประกอบบริเวณที่พับ และระวังกระดาษจะโป่งเวลาพับหนังสือลงแล้ว ต้องตัดส่วนที่พับออกเล็กน้อยเพื่อเวลาพับหนังสือจะได้ลงพอดี

ภาพที่ 3.3 ตัวอย่างงานการพับกระดาษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ดิจิตอลคอลลาจ

คอลลาจแบบดั้งเดิมนั้น ถูกบันทึกไว้ว่ามีการใช้ครั้งแรกในศตวรรษที่ 20 แต่ความโดยนักบวชได้ใช้งานปะติดปะต่อลงในหนังสือสวดมนต์ การ์ดอวยพรวันวาเลนไทน์ จนถึงยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมเกิดความนิยมและแพร่ขยายตัวออกไป เครื่องมือ เครื่องจักร มีวิวัฒนาการทันสมัยขึ้น ทำให้เกิดผลิตภัณฑ์สินค้ารูปแบบต่างๆ มากมาย กระดาษ และหนังสือพิมพ์ ผ้า ลูกบิด เกิดขึ้นพร้อมกับความเจริญทางด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ จึงทำให้เกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรม ทำให้มีวิวัฒนาการของคอลลาจเกิดขึ้นอีกมากมาย

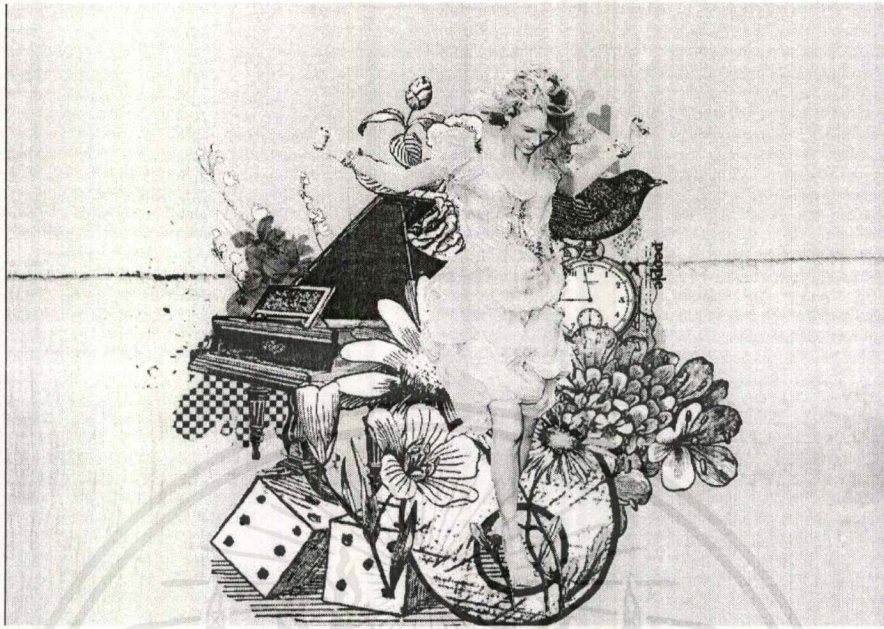
ดิจิตอลคอลลาจ คือการคอลลาจประเภทหนึ่งเช่นกัน ที่สร้างสรรค์งานศิลปะผ่านการปะติด การมิกซ์รวมกันของภาพต่างๆตามต้องการเพียงแต่ปรับเปลี่ยนจากการตัดปะจริงลงกระดาษ มาเป็นลงใน

คอมพิวเตอร์แทน สิ่งที่ต้องคำนึงถึงที่สุดคือความละเอียดภาพ ควรเลือกภาพที่มีความละเอียดสูงๆ เพราะการทำดิจิตอลคอลลาจย่อมเสี่ยงกับปัญหาภาพแตกอยู่แล้ว ดูให้และทุกครั้งที่ย้ายภาพไปไว้ในไฟล์อื่นต้องดูและคอยปรับค่าความละเอียดภาพเสมอ เพราะทุกครั้งที่เราย้ายภาพ ความละเอียดมันจะลดลง

ภาพที่ 3.4 ตัวอย่างงานดิจิตอลคอลลาจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.5 ตัวอย่างงานดิจิตอลคอลลาจ (2)

ที่ 3.6 ตัวอย่างงานดิจิตอลคอลลาจ (3)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พิมพ์ลงแผ่นใส

ไม่มีอะไรง่ายๆ ยกขึ้นตอนการทำก็เหมือนการทำงานปกติเพียงแต่เราต้องเตรียมไฟล์งานส่วนที่จะพิมพ์ลงแผ่นใสแยกออกมาเพื่อความสะดวกของตัวเองและทางโรงพิมพ์ ซึ่งหากการเย็บเล่มเป็นประเภททั่วไป เช่น สันกาว เย็บกี่ หรือกระดุมงูปกติ สามารถเย็บแผ่นใสไปได้เลย แต่หากในกรณีที่เย็บเล่มด้วยสเปรย์กาวด้วยตัวเองนั้น ต้องระวัง เพราะเนื่องจากแผ่นใสมันจะเห็นสเปรย์กาวได้หากฉีกมากเกินไปต้องระวังเพราะจะเป็นคราบกาวไม่สวยงาม

พิมพ์ลงกระดาษไข

ไม่มีอะไรง่ายๆ เช่นกัน คล้ายการพิมพ์ลงบนแผ่นใสคือเตรียมไฟล์งานส่วนที่จะพิมพ์ลงแผ่นใสแยกออกมาเพื่อความสะดวกของตัวเองและทางโรงพิมพ์ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงคือหากมีการพิมพ์ลงกระดาษไขจะมีผลต่อหน้าหลัง เพราะเวลาซ้อนกันของกระดาษไขหน้ามันจะทำให้รายละเอียดแผ่นหลังเบลอลงจนสุดท้ายมองไม่เห็น

เลย์เอาต์ LayOut

การจัดวางตัวอักษร การจัดวางภาพตลอดจนสิ่งประกอบอื่น ๆ เพื่อประกอบกันเป็นหน้าแต่ละหน้าของงานพิมพ์ เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำต้นฉบับงานพิมพ์ก่อนอื่นเราต้องแยกการทำงานในขั้นตอนนี้ออกเป็น

การจัดองค์ประกอบให้เกิดความสมดุลแบ่งได้เป็น 3 ลักษณะคือ

3.1.4.1 สมดุลแบบสมมาตร (Symmetrical Balance) เป็นการจัดวางองค์ประกอบโดยให้องค์ประกอบในด้านซ้ายและด้านขวา ของพื้นที่หน้ากระดาษมีลักษณะเหมือนกันทั้งสองข้าง ซึ่งองค์ประกอบที่เหมือนกันในแต่ละด้านนี้จะถ่วงน้ำหนักกันและกันให้เกิดความรู้สึกสมดุล

3.1.4.1.2 สมดุลแบบอสมมาตร (Asymmetrical Balance) เป็นการจัดวางองค์ประกอบโดยให้องค์ประกอบในด้านซ้ายและด้านขวาของพื้นที่หน้ากระดาษมีลักษณะไม่เหมือนกันทั้งสองข้าง แม้องค์ประกอบจะไม่เหมือนกันในแต่ละด้าน แต่ก็ถ่วงน้ำหนักกันและกันให้เกิดความสมดุล

3.1.4.1.3 สมดุลแบบรัศมี (Radial Balance) เป็นการจัดวางองค์ประกอบ โดยให้องค์ประกอบแผ่ไปทุกทิศทุกทางจากจุดศูนย์กลาง

3.2 ระบบกริด

เป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญในการออกแบบเพราะระบบกริดจะมีส่วนช่วยในการจัดวางองค์ประกอบในด้านตำแหน่งและขนาด 2 ประการ คือช่วยในการกำหนดตำแหน่งในการจัดวางองค์ประกอบ โดยในการจัดวางองค์ประกอบ ลงในหน้ากระดาษนั้น นักออกแบบสามารถจะจัดวางองค์ประกอบ ลงไปตามแนวเส้นกริดได้อย่างรวดเร็วช่วยในการกำหนดขนาดขององค์ประกอบ โดยนักออกแบบ สามารถเลือกที่จะใช้ขนาด พื้นที่ที่ถูกแบ่งให้เล็กลงในหน้ากระดาษ เป็นตัวช่วยกำหนดขนาด ขององค์ประกอบต่างๆ เช่น ความกว้างของคอลัมน์ ความกว้างยาวของภาพ ประเภทระบบกริด ระบบกริดที่เป็นที่นิยมใช้กันในการออกแบบสิ่งพิมพ์ประเภทต่างๆ แบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท ดังนี้

3.2.1 เมนูสคริปต์ กริด (Manuscript Grid) เป็นระบบกริดที่มีโครงสร้างเรียบง่ายและซับซ้อนน้อยที่สุดกว่าจะระบบกริดประเภทอื่นๆ การพิมพ์หนังสือในสมัยโบราณจะใช้ระบบกริดในลักษณะนี้เป็นส่วนใหญ่ รูปแบบคือ ในหนึ่งหน้ากระดาษจะมียูนิตกริดสี่เหลี่ยม 1 ยูนิต โดยมีขนาดใหญ่เกือบเต็มหน้า และมีมาร์จิ้นล้อมรอบกริดประเภทนี้เหมาะสำหรับการพิมพ์สิ่งพิมพ์ที่มีเนื้อหาข้อความจำนวนมากและมีขนาดยาวต่อเนื่องกัน และไม่มีภาพประกอบหลากหลายมากนัก เช่น หนังสือ

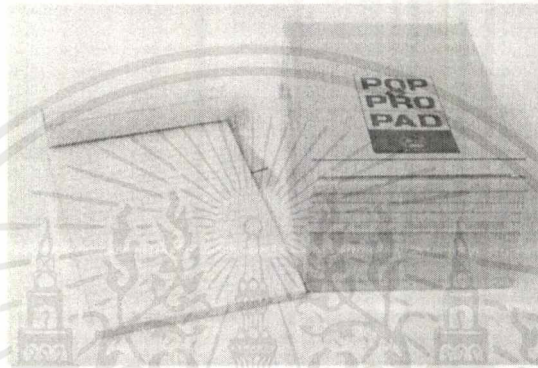
3.2.2 คอลัมน์ กริด (Column Grid) เป็นระบบกริดที่มีโครงสร้างซับซ้อนมากกว่า เมนูสคริปต์ กริด รูปแบบคือ ในหนึ่งหน้ากระดาษจะมียูนิตกริดสี่เหลี่ยมมากกว่า 1 ยูนิตโดยแบ่งพื้นที่ด้วยเส้นทางตั้งออกเป็นคอลัมน์คือ มีขนาดความสูงเกือบเต็มหน้า ขนาดความกว้างของแต่ละคอลัมน์จะเท่ากันหรือไม่เท่ากันก็ได้ มักมีออลลีย์เป็นช่องเว้นว่างระหว่างคอลัมน์ และมีมาร์จิ้นล้อมรอบ

3.2.3 โมดูลาร์ กริด (Modular Grid) เป็นระบบกริดที่มีโครงสร้างซับซ้อนมากกว่าสองประเภทแรก รูปแบบคือ ในหนึ่งหน้ากระดาษจะมียูนิตกริดสี่เหลี่ยมหลายยูนิต โดยแบ่งด้วยเส้นทั้งทางตั้งและทางนอน มักมีออลลีย์เป็นช่องเว้นว่างระหว่างยูนิต และมีมาร์จิ้นล้อมรอบกริดประเภทนี้เหมาะสำหรับการพิมพ์ข้อความและมีการจัดวางภาพอยู่ด้วยและเหมาะกับการใช้ในสิ่งที่มีการออกเผยแพร่ต่อเนื่องเป็นระยะเวลาานาน เช่น นิตยสาร หนังสือพิมพ์ วารสาร

3.2.4 ไฮเอราร์คิเคิล กริด (Hierarchical Grid) เป็นระบบกริดที่มีโครงสร้างซับซ้อน และแปลกเป็นพิเศษ ซึ่งได้รับการออกแบบเพื่อให้เหมาะสมกับข้อมูลที่จะนำเสนอเป็นเฉพาะกรณี รูปแบบคือ ในหนึ่งหน้ากระดาษจะมียูนิตกริดสี่เหลี่ยมมากกว่า 1 ยูนิต โดยแต่ละยูนิตมีขนาดเท่ากัน หรือไม่เท่ากันก็ได้ จะมีออลลีย์เป็นช่องเว้นว่างระหว่างยูนิตหรือวางซ้อนทับกันก็ได้ และจะมีหรือไม่มีมาร์จิ้นล้อมรอบก็ได้กริดประเภทนี้เหมาะสำหรับการพิมพ์ข้อความและภาพอยู่ด้วย เช่น หนังสือที่มีภาพประกอบจำนวนมาก แคตตาล็อก หรือโปสเตอร์

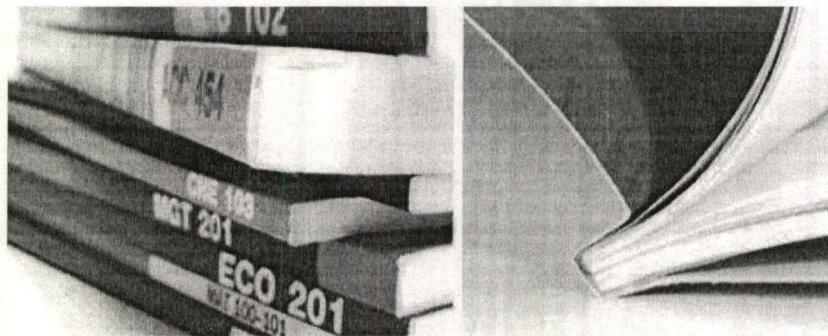
3.3 การเข้าเล่ม

3.3.1 การเข้าเล่มกาวหัว การเข้าเล่มแบบนี้ใช้สำหรับพวกใบเสร็จแบบต่างๆ บิลเล่มเล็ก สมุดฉีก หรือกระดาษโน้ต เหมาะสำหรับให้ฉีกออกไปใช้โดยเฉพาะ วิธีการก็ง่ายมากเพียงแค่เอากระดาษมาเรียงกันเป็นตั้ง แล้วเอากาวลาเท็กซ์ ทาที่ขอบด้านบนบริเวณสัน ตรงหัวกระดาษ รอให้แห้งแล้วติดกระดาษห่อสัน ก็เป็นอันเสร็จ

ภาพที่ 3.7 ตัวอย่างการเข้าเล่มกาวหัว

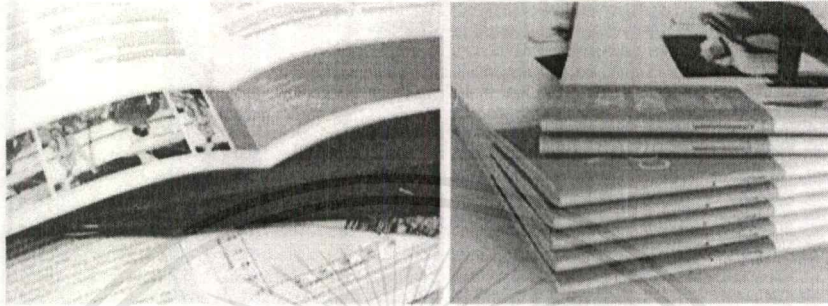
3.3.2 การเข้าเล่มแบบไสกาวลองดูการเข้าเล่มของนิตยสาร หนังสือเรียน ส่วนใหญ่ก็ใช้วิธีนี้ทั้งนั้น เพราะราคาไม่แพงความทนทานก็พอใช้ได้เปิดไปเปิดมาจะมีหน้ากระดาษหลุดออกมาเป็นแผ่นๆ ยิ่งเราพยายามกางหนังสือ ออกมาหลายๆก็จะหลุดได้ง่าย การเข้าเล่มแบบนี้จะกางหนังสือออกมาไม่ได้ พอปล่อยมือหน้ากระดาษจะติดกลับหุบเข้ามาเหมือนเดิม ถ้าเราซื้กวางมากๆ ก็พาลหลุดออกมาเป็นแผ่น วิธีเข้าเล่มแบบไสกาว เขาจะนำกระดาษที่เรียงหน้าเป็น เล่มแล้ว มาไสกระดาษด้านข้างให้เรียบก่อนแล้วจึงทากาว ที่ต้องไสเส้นก่อนก็เพื่อให้กาวแทรกซึมเข้าไปดีขึ้น การยึดติดก็จะดีขึ้น นั่นเป็นที่มาของคำว่า “ไสกาว”

ภาพที่ 3.8 ตัวอย่างการเข้าเล่มไสกาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.3 การเข้าเล่มแบบเย็บอก หรือเย็บมุงหลังคา นิยมใช้เย็บสมุดของนักเรียนนักศึกษา หรือหนังสือที่มีจำนวนหน้าน้อยๆ ไม่เกิน 60 หน้า วิธีการก็คือ เอากระดาษทั้งเล่มมาเรียงกันแล้วพับครึ่งตามแนวตั้ง จากนั้นใช้ลวดเย็บกระดาษเย็บ

ภาพที่ 3.9 ตัวอย่างการเข้าเล่มมุงหลังคา

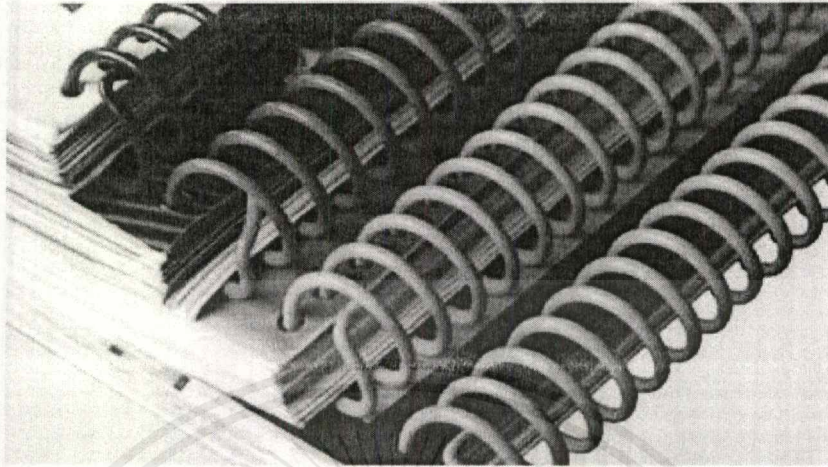
3.3.4 การเข้าเล่มแบบเย็บกึ่ง การเข้าเล่มแบบเย็บกึ่งนี้ทนที่สุด กางออกได้มาก ยกตัวอย่างเช่น พจนานุกรม ดิกชันนารี สารานุกรม เล่มใหญ่ๆ จำนวนหน้ามากๆ บางเล่มเป็นพันหน้าก็มี เขาเข้าเล่มด้วยการเย็บกึ่งทั้งนั้น วิธีการก็ยุ่งยากพอสมควร โดยเอากระดาษทั้งเล่มมาแยกออกเป็นส่วนย่อยๆ หลายๆ ส่วน แล้วเย็บแยกแต่ละส่วนเป็นเล่มเหมือน เย็บอกในข้อสาม แต่ใช้ด้ายเย็บ จากนั้นเอาเล่มย่อยๆ มาร้อยรวมกันเป็นเล่มใหญ่อีกที แล้วจึงหุ้มด้วยปกอีกชั้น

ภาพที่ 3.10 ตัวอย่างการเข้าเล่มเย็บกึ่ง

3.3.5 การเข้าเล่มโดยเข้าห้วงการเข้าห้วง มีข้อดีที่ทำให้สามารถกางหนังสือออกจนสุดได้ นิยมใช้สำหรับงานพิมพ์ที่ไม่หนาเกินไป และทำจำนวนน้อย เช่น ปฏิทิน ไดอารี่ หรือสมุดบันทึก อาจเลือกใช้ห้วงพลาสติก หรือห้วงเหล็กก็ได้ ห่วงเหล็กจะแข็งแรงกว่า แต่ราคาก็แพงกว่าเช่นกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 3.11 ตัวอย่างการเข้าเล่มกระดุกงู

3.4 กระดาษ

ชนิดของกระดาษเป็นอีกหนึ่งปัจจัยที่แปรผันตรงกับต้นทุนการพิมพ์ครับ กระดาษที่ดีมีคุณภาพสูงจะให้งานที่ออกมาดูดี สวยงามและคงทน แต่ก็จะทำให้ต้นทุนสูงตามไปด้วย เหมาะกับงานที่ต้องการความประณีตสูง เก็บไว้ใช้งานได้นาน กระดาษคุณภาพรองลงมาอาจจะใช้สำหรับงานที่ไม่ต้องการความสวยงามมาก หรือไม่ต้องการเก็บไว้นาน เช่น ใบปลิว หนังสือพิมพ์

3.4.1 กระดาษอาร์ต

เป็นกระดาษที่นิยมใช้ในงานสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือ, นิตยสาร, โปสเตอร์, โบรชัวร์ กระดาษชนิดนี้เนื้อจะแน่น ผิวเรียบ มีทั้ง แบบด้านและแบบมัน มีความหนาหลายระดับ นิยมสำหรับงานพิมพ์สีสี่ กระดาษชนิดนี้เนื้อจะแน่น ผิวเรียบ เหมาะสำหรับงานพิมพ์สีสี่ เช่น โปสเตอร์ โบรชัวร์ ปกวารสาร ฯลฯ กระดาษชนิดนี้ราคาค่อนข้างสูง คุณภาพกระดาษก็แตกต่างกันไปแล้วแต่มาตรฐานของผู้ผลิตด้วย มีให้เลือกหลายแบบ ได้แก่ กระดาษอาร์ตมัน เนื้อกระดาษเรียบ เป็นมันเงา พิมพ์งานได้ใกล้เคียงกับสีจริง สามารถเคลือบเงาได้ดี ความหนาของกระดาษมีดังนี้ 85 แกรม, 90 แกรม, 100 แกรม, 105 แกรม, 120 แกรม, 130 แกรม, 140 แกรม, 160 แกรม กระดาษอาร์ตด้าน เนื้อกระดาษเรียบ แต่เนื้อไม่มัน พิมพ์งานสีจะซีดลงเล็กน้อย แต่ดูหรู ความหนาของกระดาษมีดังนี้ คือ 85 แกรม, 90 แกรม, 100 แกรม, 105 แกรม, 120 แกรม, 130 แกรม, 140 แกรม, 160 แกรม กระดาษอาร์ตการ์ด 2 หน้า เป็นกระดาษอาร์ตที่หนาตั้งแต่ 190 แกรมขึ้นไป เหมาะสำหรับพิมพ์งานโปสเตอร์ โปสการ์ด ปกหนังสือ หรืองานต่างๆ ที่ต้องการความหนากระดาษอาร์ตการ์ด 1 หน้า เป็นกระดาษอาร์ตที่มีความแกร่งกว่ากระดาษอาร์ตการ์ด 2 หน้า หนาตั้งแต่ 190 แกรมขึ้นไป เหมาะสำหรับพิมพ์งานที่ต้องการพิมพ์แค่หน้าเดียว เช่น กล่องบรรจุสินค้าต่างๆ โปสเตอร์ โปสการ์ด ปกหนังสือ เป็นต้น เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4.2 กระดาษปอนด์

เป็นกระดาษที่นิยมหรือถ่ายเอกสาร ที่ใช้เป็นเนื้อในของหนังสือเพราะตัวกระดาษจะมีสีขาวทั้งสองด้านเนื้อแน่น เป็นกระดาษเนื้อเรียบสีขาว นิยมใช้พิมพ์งานสีเดียว หรือพิมพ์สีก็ได้แต่ไม่สวยเท่ากระดาษอาร์ต สามารถเขียนได้ง่ายกว่าทั้งปากกาและดินสอ เหมาะสำหรับพิมพ์เนื้อในหนังสือ กระดาษหัวจดหมาย ฯลฯ ความหนากระดาษที่นิยมใช้พิมพ์หนังสืออยู่ที่ 70-100 แกรม

3.4.3 กระดาษปรู๊ฟ

กระดาษปรู๊ฟ มีเนื้อกระดาษหยาบ สีน้ำตาล หรือขาวหม่น ฉีกขาดง่าย ราคาถูกที่สุด เหมาะสำหรับพิมพ์งานจำนวนมากๆ เช่น หนังสือพิมพ์

3.4.4 กระดาษแบงก์

เป็นกระดาษบาง ๆ มีหลายสีเช่น ชมพู, ฟ้า, เหลือง ส่วนมากใช้ในงานทำใบเสร็จต่าง ๆ แทนกระดาษแอร์เมลล์ซึ่งจะบางกว่า กระดาษแบงก์เป็นกระดาษไม่หนามาก มักจะมีสี เช่น สีชมพู สีฟ้า นิยมใช้พิมพ์บิลต่างๆ หรือใบปลิว ความหนาประมาณ 55 แกรม ขึ้นไป

3.4.5 กระดาษแอร์เมลล์เนื้อกระดาษบางประมาณ 38 แกรม สำหรับพิมพ์บิล

3.4.6 กระดาษเคมี

กระดาษชนิดนี้มีการเคลือบสารเคมี เมื่อเขียนด้านบนแล้วจะติดกระดาษแผ่นล่างด้วย นิยมใช้สำหรับทำใบเสร็จที่มีก๊อปปี้

3.4.7 กระดาษพีวีซี

เป็นกระดาษที่นิยมใช้ในการทำนามบัตรโดยเฉพาะ เนื้อคล้ายๆพลาสติก

3.5 การตรวจสอบไฟล์งาน

ไฟล์งานที่มีความสมบูรณ์จะช่วยลดความผิดพลาดที่จะเกิดขึ้น เช่นความคมชัดของรูปภาพ รูปแบบฟอนต์ ขนาดงาน รวมถึงปัญหาต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นจากการนำ ไฟล์งานไปเปิดในเครื่องอื่นหรือการเปิดไฟล์งานด้วย โปรแกรมที่มีเวอร์ชันต่างกันได้ สิ่งต่างๆ ที่ควรทำการตรวจสอบ คือ

3.5.1 รูปภาพ

ภาพที่ใช้ในงานสิ่งพิมพ์เป็นสีระบบ CMYK โดยไปที่เมนู Image > Image Size.....รูปที่ใช้ควรมีขนาดที่เหมาะสมกับขนาดงาน เพราะการย่อหรือขยายรูปเมื่อนำ งานไปพิมพ์แล้วจะทำให้รูปไม่ชัด โดยไฟล์ภาพที่นิยมใช้กับงานพิมพ์คือ TIFF, PSK, PSD, BMP, JPG

3.5.2 ฟอนต์

หลังจากตรวจสอบความถูกต้องเสร็จเรียบร้อยแล้วควรทำการ Create Outlines โดยไปที่เมนู Type > Create Outlinesเนื่องจากการนำ ไฟล์งานไปเปิดในเครื่องอื่นถ้าเครื่องเครื่องนั้นไม่มีฟอนต์ ที่ใช้ในงานอยู่ โปรแกรมจะนำ ฟอนต์อื่นมาแสดงผลแทน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.5.3 สี

โหมดสีที่ใช้ในไฟล์งานและ Document Color Mode ต้องเป็น CMYK ซึ่งสามารถตรวจสอบ Document Color Mode ได้โดยดูที่มุมซ้ายบนของหน้าต่างงานว่าเป็น CMYK Color(การเปลี่ยนแปลง Document Color Mode ในภายหลังจะทำให้ค่าสีที่ใช้งานมีการเปลี่ยนแปลง) Brush ถ้ามีการใช้ Brush ในการวาดรูปควรทำการแปลงให้เป็นลายเส้น โดยไปที่เมนู Object > Expand Appearance Symbol การใช้ Symbol ต้องแปลงให้เป็นลายเส้น โดยไปที่ เมนู Object > Expand..Crop Mark การกำหนดแนวเส้นในการตัดเขียนกระดาษเพื่อบอกถึงขอบเขตงานที่ใช้จริง หลังจากพิมพ์งานเสร็จ โรงพิมพ์จะนำ งานไปตัดโดยตัดตามเส้นตัดที่กำหนดไว้ในไฟล์งาน

3.6 การเตรียมไฟล์ส่งโรงพิมพ์

โดยทั่วไปการส่งไฟล์ให้กับโรงพิมพ์มักจะใช้การเขียนลง CD หรือ DVD ไฟล์ที่ต้องรวบรวมประกอบด้วยไฟล์งาน อาจส่งเป็น 2 ไฟล์คือ ไฟล์ที่ได้ Create Outlines แล้ว และไฟล์ที่ยังไม่ได้ Create Outlines เพื่อใช้ในการแก้ไขภายหลังรูปภาพ รวบรวมรูปภาพที่ใช้ในไฟล์งานทั้งหมด ทั้งรูปที่ Link และไม่ Link ท่านสามารถตรวจสอบว่ารูปใดที่ใช้ในไฟล์งานบ้างได้จาก Palette Link ฟอนต์ควร Save ฟอนต์ทุกตัวที่ได้ใช้ประกอบภายในหน้างานส่งไปยังโรงพิมพ์ด้วย เพื่อรองรับความผิดพลาดหรือการแก้ไขไฟล์งานเล็กๆ น้อยๆ ที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งก่อนการ Create Outline จะสามารถตรวจสอบได้ว่า ฟอนต์ที่ใช้ในงานมีฟอนต์ใดบ้างที่เมนู Type > Find Font... ฟอนต์ที่ใช้ทั้งหมดจะอยู่ในช่อง Fonts in Document ใบปรีงาน(ตัวอย่างชิ้นงาน) เป็นงานที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว ควรทำการพิมพ์ ส่งไปเป็นตัวอย่างเพื่อให้โรงพิมพ์ตรวจสอบความถูกต้อง

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูลและการออกแบบ

Concept & Development

ถ่ายทอดเรื่องราวของคนพิการทั้ง 7 คน โดยแต่ละคนจะใช้เทคนิคและแนวทางออกแบบที่แตกต่างกันโดยชัดเจน เพื่อแสดงถึงลักษณะความพิการและการใช้ชีวิตที่มีมาจาชีวิตประวัติความสำเร็จที่เกิดขึ้นหลังพิการ สิ่งที่เขาได้ทำ จุดเปลี่ยน ความเชื่อและปรัชญาส่วนตัว

4.1 อธิค วิเลนไมเยอร์

Keywords : ไกลกว่าสายตาดูจะมองเห็น

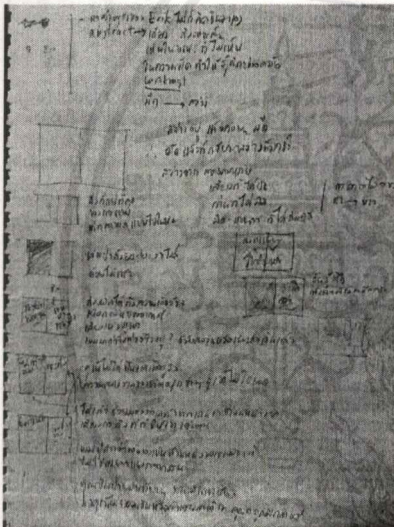
Concept : การเล่าเรื่องราวชีวิต ทักษะคิดและประสบการณ์ผ่านการเดินป่า

วิธีการเล่า

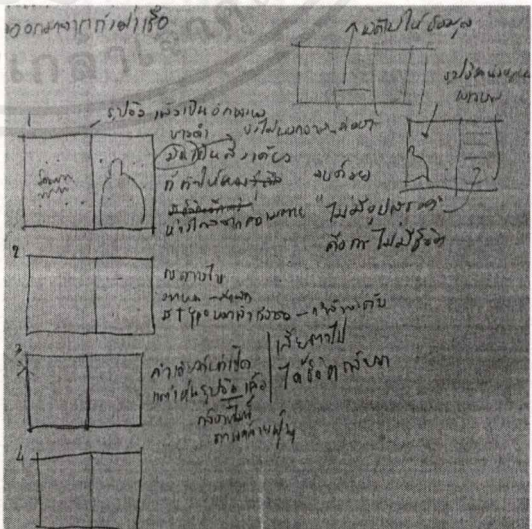
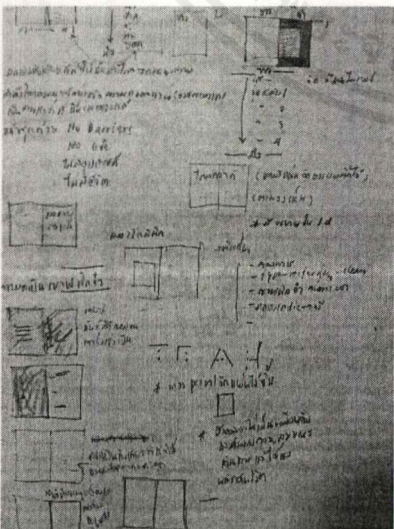
เล่าถึงประสบการณ์ชีวิตที่พบเจอขณะเดินป่าและออกผจญภัยสู่โลกภายนอกในขณะที่ตาบอด มิตรภาพ ทักษะคิดและการค้นพบว่าการเดินทางนั้นทำให้เขาห่างไกลจากสภาวะการตาบอด โดยเริ่มต้นจากการให้เห็นถึงความหมองมัว ความทรมานและการตายทั้งเป็นของชีวิตที่ตาบอดด้วยการใช้สีดำเป็นแบคกราวแล้วค่อยๆสว่างขึ้น มีชีวิตชีวมากขึ้น มีรายละเอียดของชีวิตมากขึ้น ขณะเดินป่าไปในที่ต่างๆ จนในที่สุดเป็นภาพที่สมบูรณ์ เต็มไปด้วยความสุข อิมเอ็ม ซีสัน ความเป็นชีวิตชีวาและไม่รู้สึกถึงความโศกเศร้าเพาะตาบอดอีกเลย

เรื่อง... (Handwritten notes on a page, partially obscured by a watermark)

เรื่อง... (Handwritten notes on a page, partially obscured by a watermark)

การเขียนแบบ... (Handwritten notes on a page, partially obscured by a watermark)

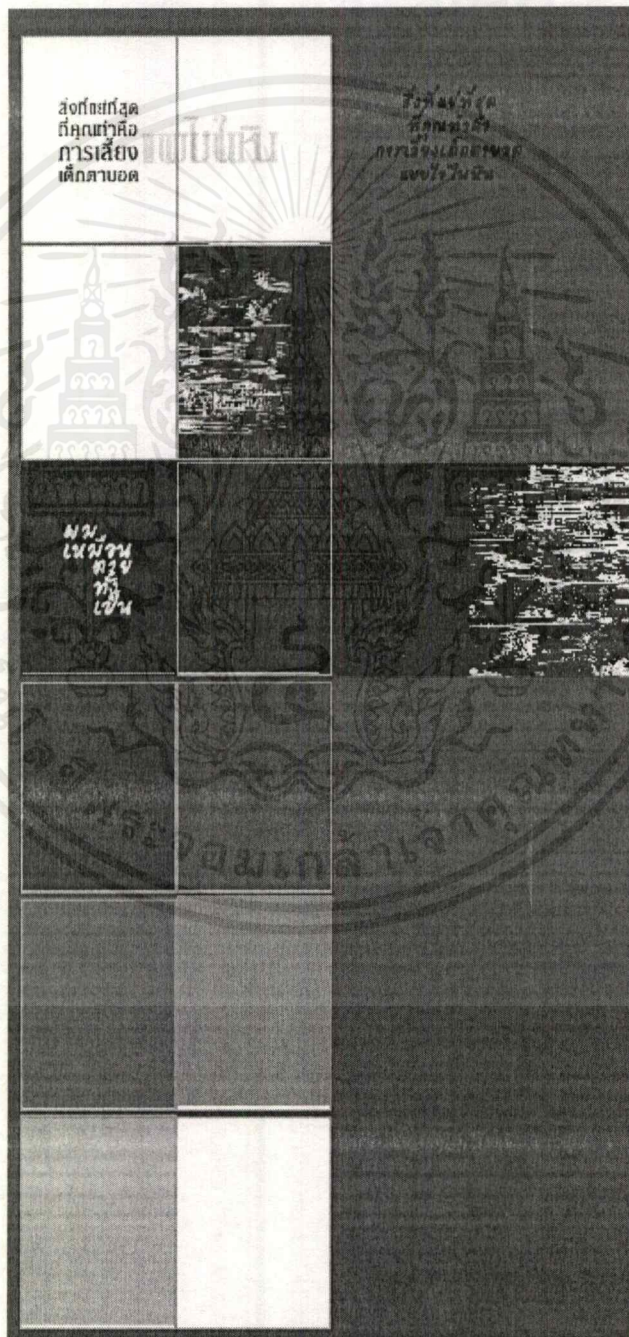

ภาพที่ 4.1 sketch การเรียบเรียงข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

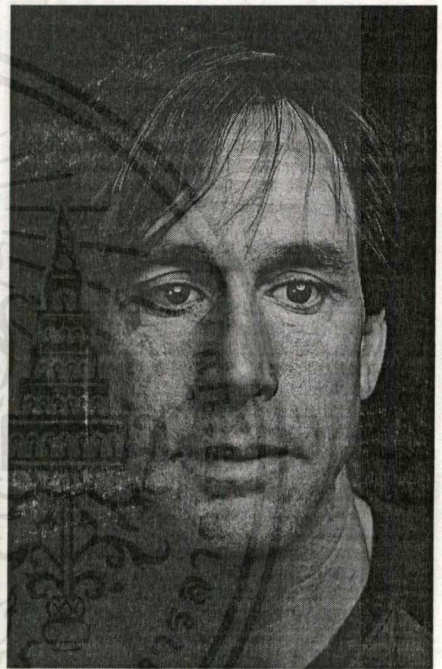
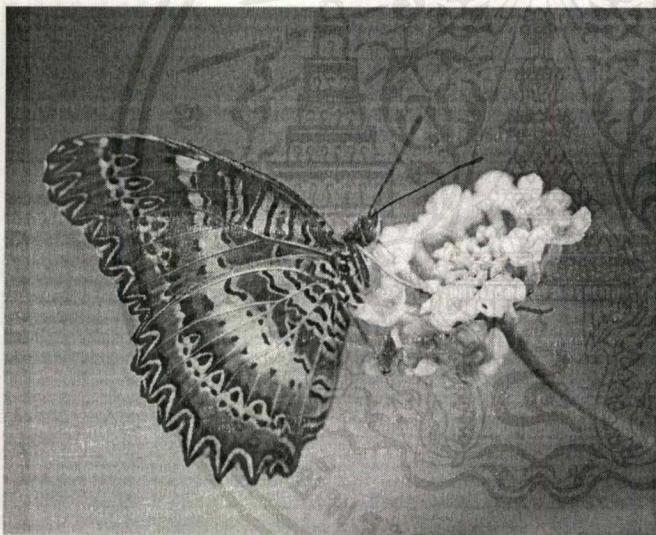
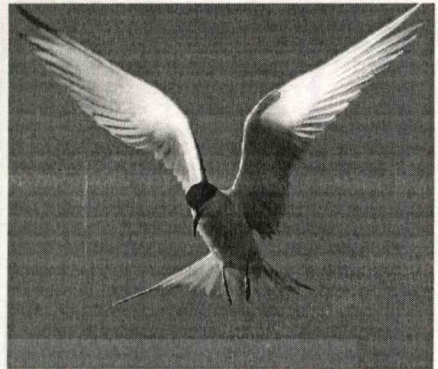
การออกแบบภาพประกอบ

เริ่มจากการไม่เห็นอะไรในความมืดด้วยการเหสีแบคกราวสีดำสนิทและแทนภาพต้นไม้คือการเดินป่าและสิ่งที่เขาสัมผัสขณะเดินทางในสภาพตาบอด โดยภาพต้นไม้จะค่อยๆชัดและประกอบกันเป็นต้นไม้มากขึ้น และเริ่มมีสัตว์ป่า มีเสียง มีความรู้สึก มีสีสัน มีความเป็นชีวิต มีเรื่องราวรายละเอียดแทรกอยู่ตามพุ่มไม้

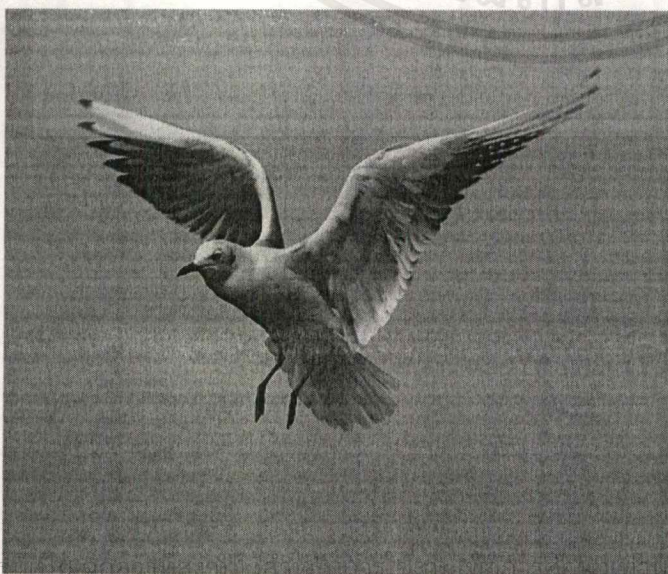

ภาพที่ 4.2 ภาพรวมของเรื่องของอิริค

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.3 ภาพก่อนรีทัช

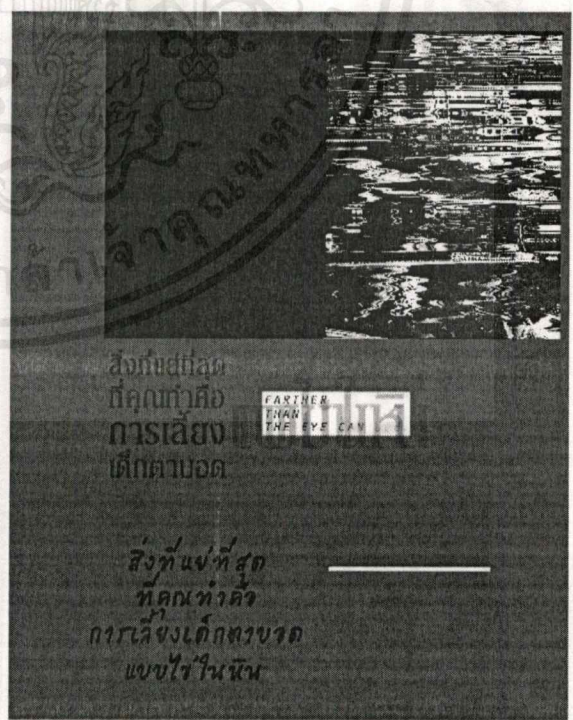
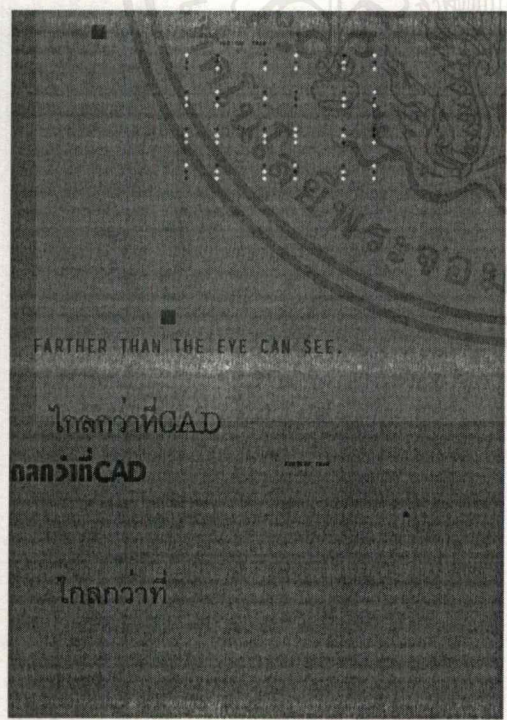
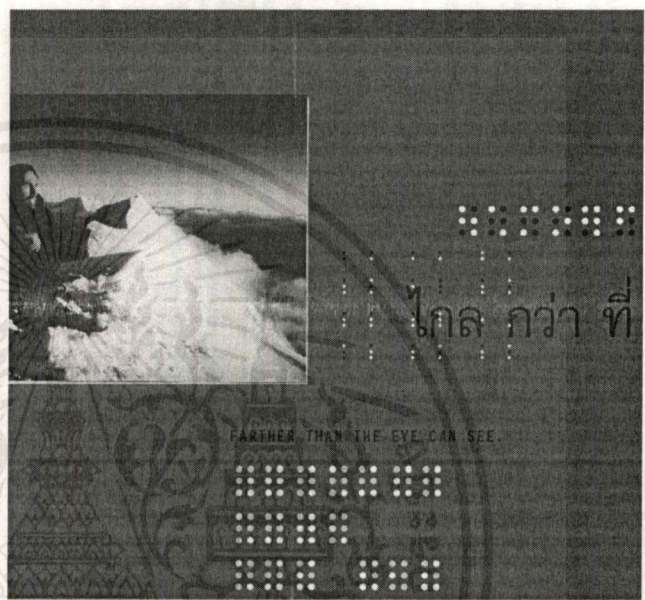
เอกสารนี้เป็นเอกสารสงวนลิขสิทธิ์ ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบ typography

เป็นคำที่แสดงถึงความรู้สึกและอารมณ์ของอิริคแทรกอยู่ในพุ่มไม้และธรรมชาติที่เกิดขึ้นขณะเดินทาง ซึ่งในช่วงแรกจะทรمانก่อนไปจนถึงเริ่มเข้าใจสัจธรรมชีวิตและความรู้สึกที่ได้สัมผัสกับธรรมชาติ

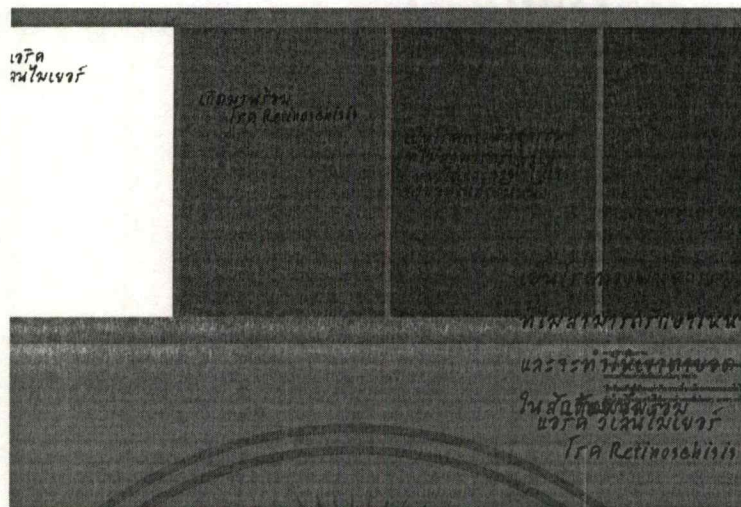
แฉก
วีเลน 7 X: 206.9 cm Y: -31.02 cm

เกิดมาพร้อม
โรค Retinoschisis
เช่นโรคทางพันธุกรรม
ที่ไม่สามารถรักษาให้
หายได้และจะทำให้เขา
ตาบอดในสักวันหนึ่ง
ภาพรวมตัวด้วย
เวลานายไป
วันที่เขาวิ่งตัวงตาบอด
แล้วคือวันที่เขาเดินตกลง
ไปในหนองน้ำ

ภาพที่ 4.4 sketch การทำ typography

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.5 sketch การทำ typography (2)

4.2 จอห์น ฟอสต์ แนช จูเนียร์

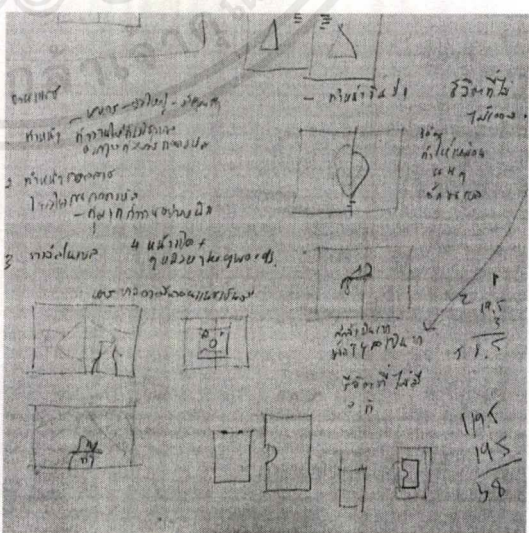
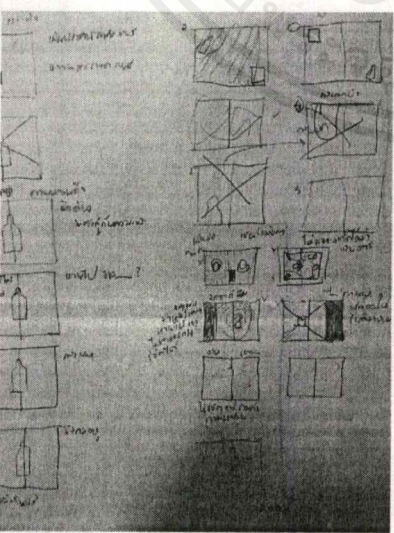
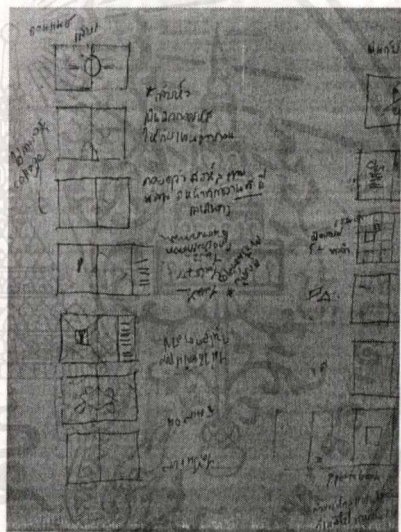
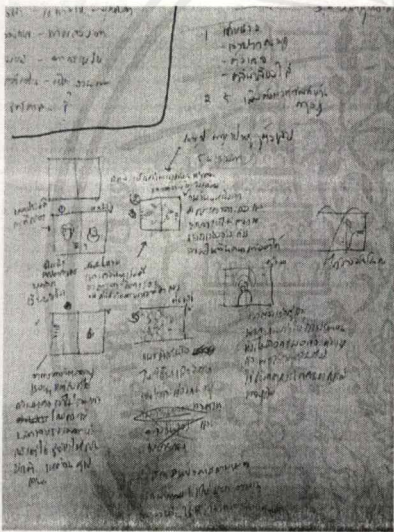
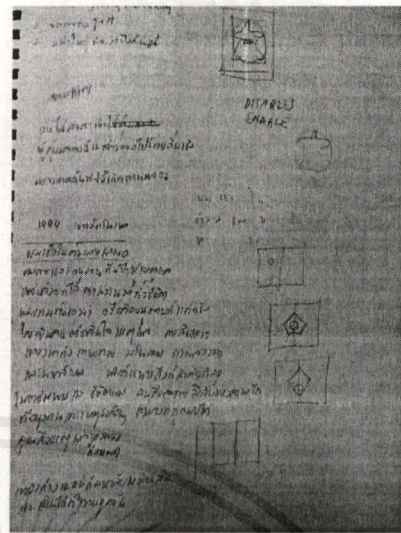
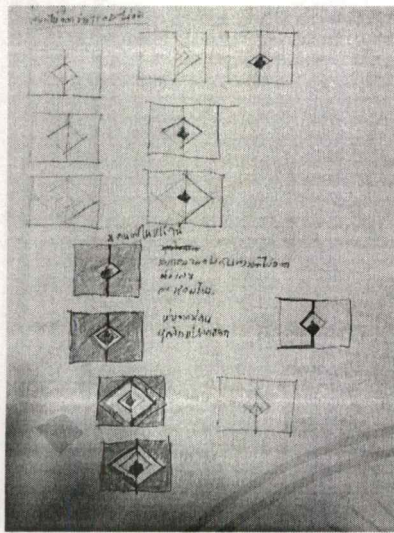
Keywords : จริง ไม่จริง

Concept : การเล่าเรื่องราวผ่านการใช้ภาพลวงตาสลับกับภาพจริงเพื่อสื่อถึงสิ่งที่
จอห์น แนช คิด เป็น อยู่และลักษณะความพิการของเขา

วิธีการเล่า

เล่าถึงชีวิตประวัติของเขายาวไปจนถึงสิ่งที่เขาได้ทำนั่นคือการเป็นสายลับให้แก่ทหารอเมริกา การมุ่งมั่นทำงานอยู่กับตัวเลขทั้งวันๆเพื่อถอดรหัสการสื่อสารที่ส่งมาตามสิ่งพิมพ์ต่างๆ และการที่เขาหวาดระแวงกับการที่จะมีทหารเยอรมันคอยสะกดรอยเอาความลับที่เขาส่งไปให้ได้ แล้วมาเฉลยว่าสิ่งที่เขาทำไปทั้งหมดเกี่ยวกับการเป็นสายลับนั้นมันไม่เคยเกิดขึ้น ไม่มีองค์การสายลับ ไม่มีการถอดรหัส ไม่มีการสะกดรอยใดๆทั้งสิ้น ทุกอย่างเกิดจากภาพหลอนในหัวเขาที่เกิดจากปมในอดีตที่ไม่ผ่านเกณฑ์ในการเป็นทหาร ที่เกิดจากความพิการทางสมองคือโรคจิตเภทและแสดงให้เห็นว่าสุดท้ายแล้วแม้ว่าจะไปรักษาอาการภาพหลอนให้หายไป แต่ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นเพราะเขาไม่สามารถใช้ชีวิตและคิดเลขได้ เขาจึงหยุดการรักษาและพยายามทำให้ภาพหลอนมีอิทธิพลกับตัวเขาน้อยที่สุด โดยพยายามไม่สนใจและกลับไปมุ่งมั่นคิดทฤษฎีของเขาตามเดิมและมันได้ผลเขาทำได้และผลงานชิ้นนั้นกลายเป็นรางวัลโนเบล นั่นคือทฤษฎีGame Theory จากวิทยานิพนธ์ของเขา สาขาเศรษฐศาสตร์ในปี คศ.1994 ซึ่งเป็นรากฐานของเศรษฐศาสตร์แผนใหม่

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

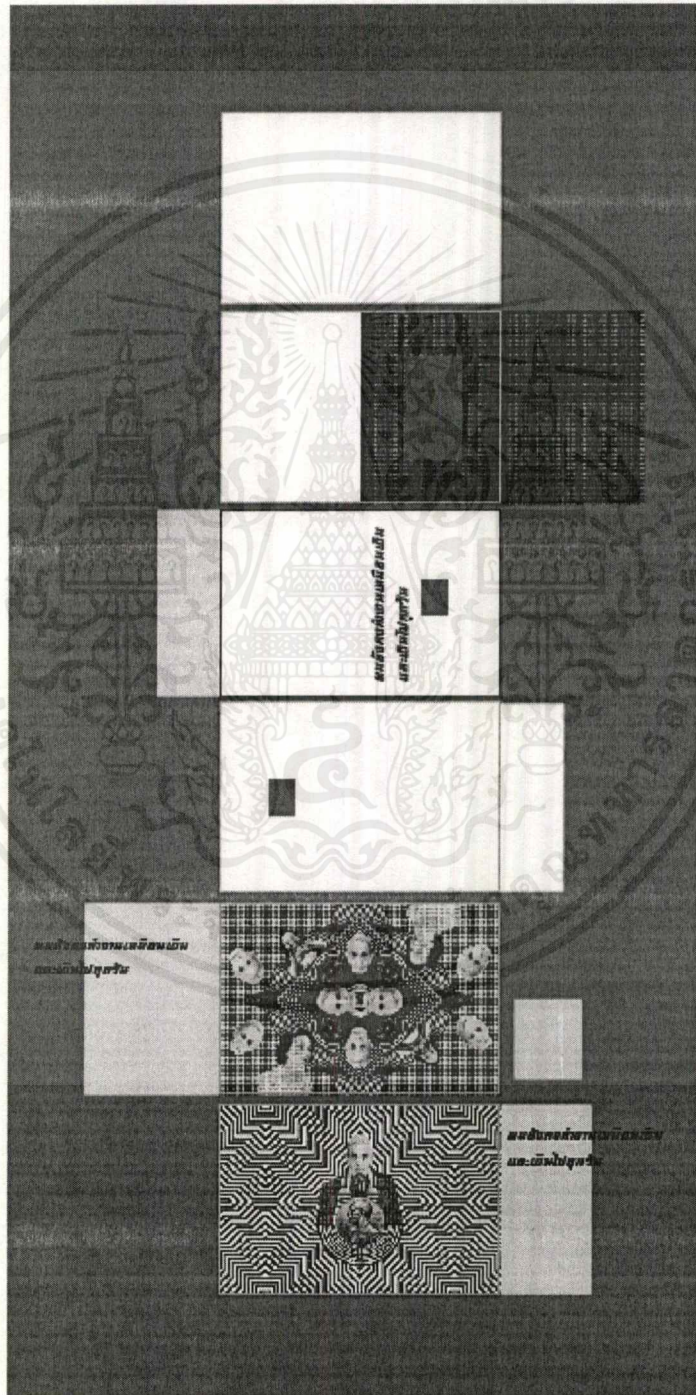

ภาพที่ 4.6 sketch การเรียบเรียงข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

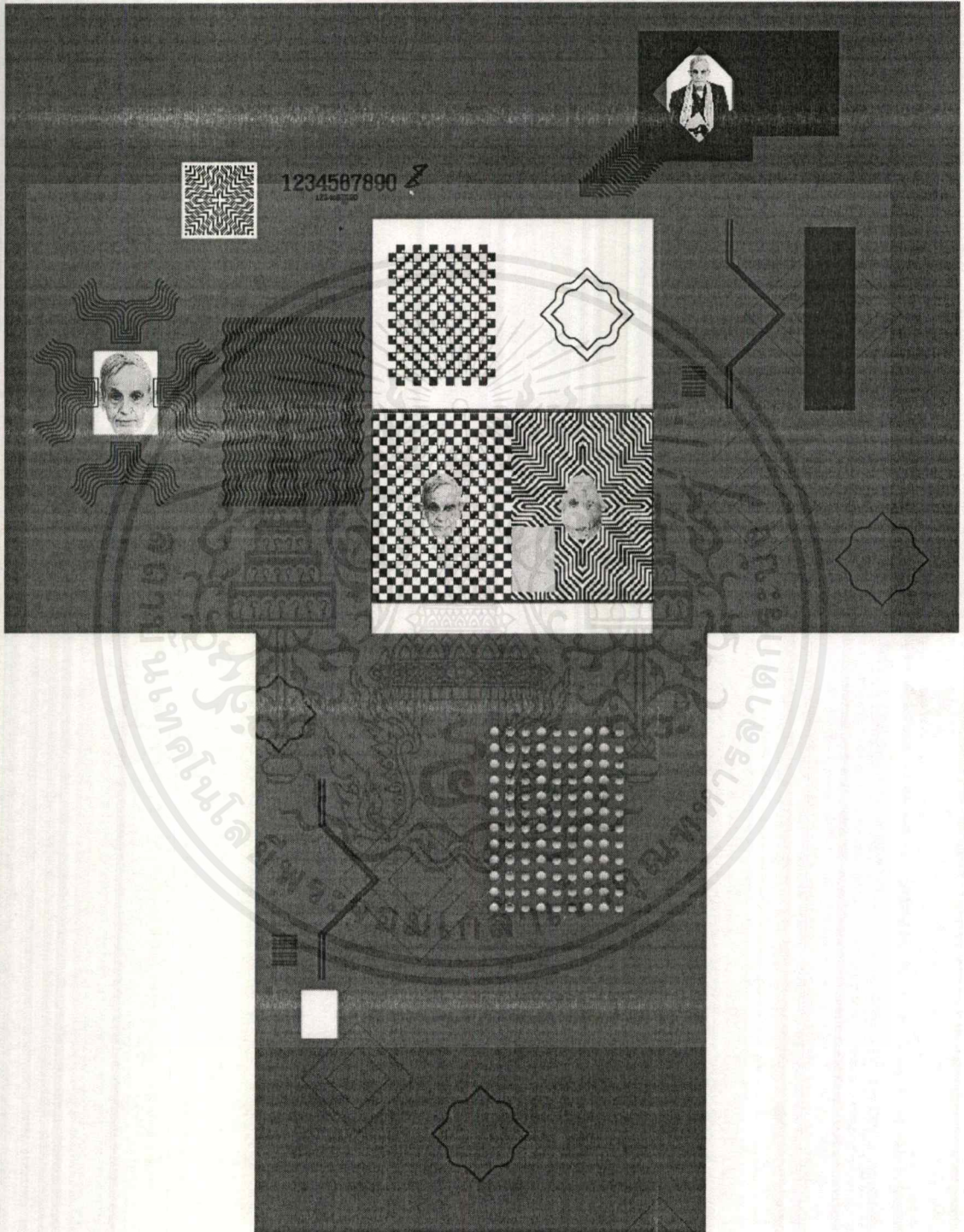
การออกแบบภาพประกอบ

ใช้เทคนิค Opart เพื่อแสดงให้เห็นถึงภาพหลอนและการลวงตาระหว่างความจริงกับภาพในจินตนาการ

ภาพที่ 4.7 ภาพรวมของเรื่องของ จอห์น แนช

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

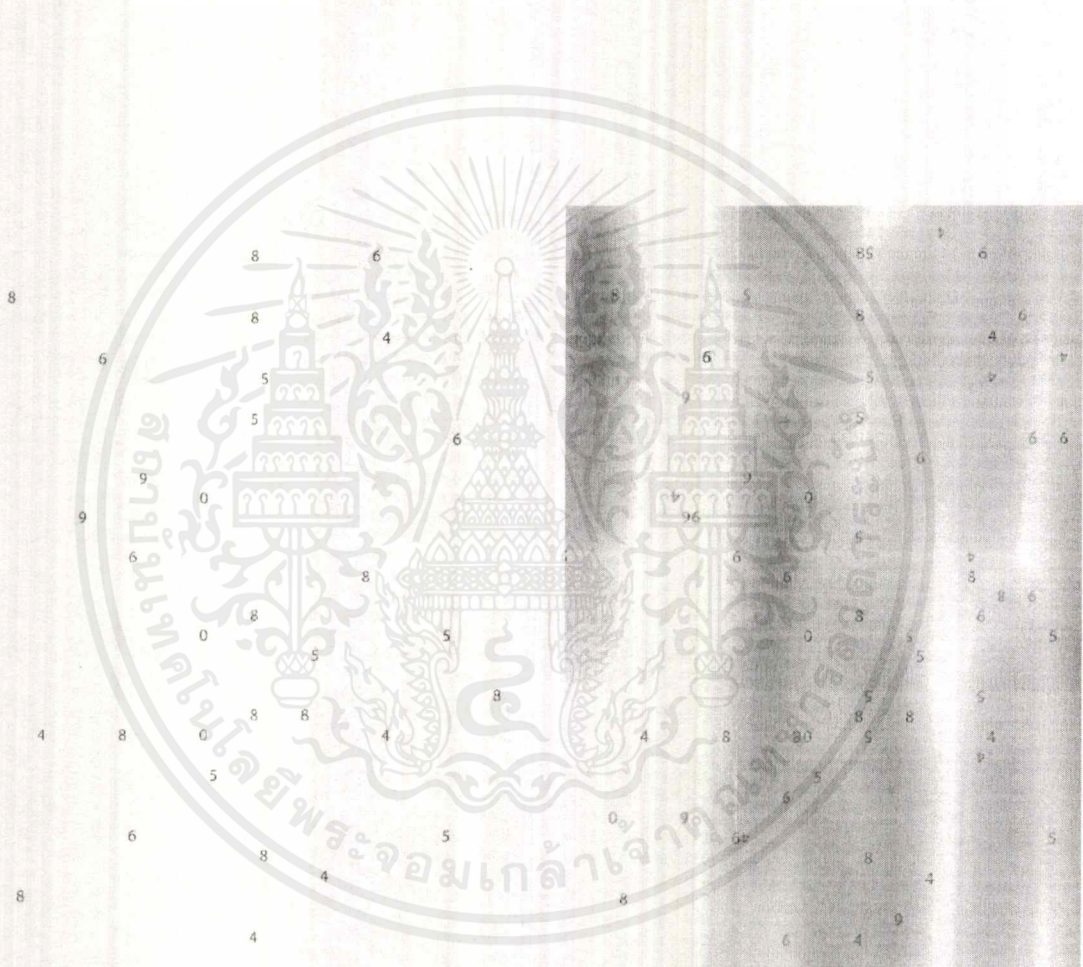

ภาพที่ 4.9 sketch

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

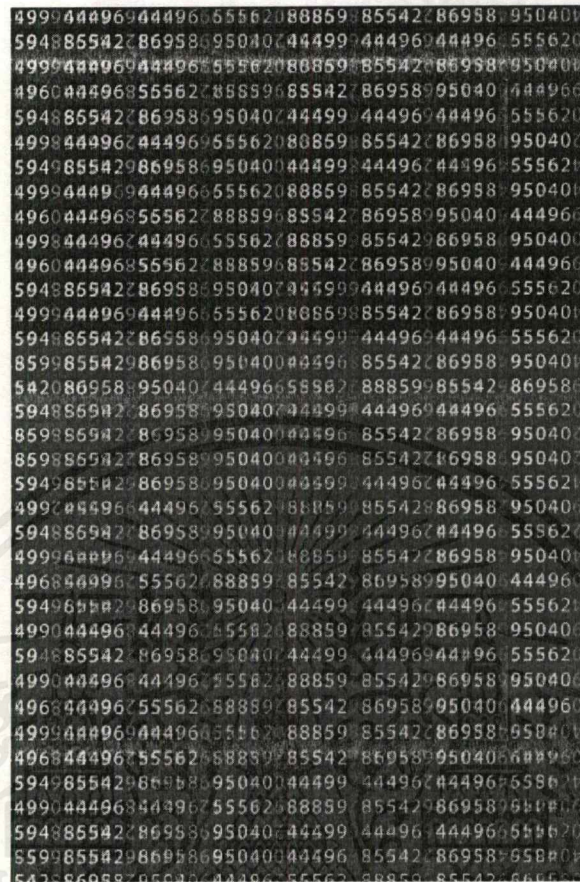
การออกแบบ typography

ในช่วงที่ยังไม่ได้ทำการรักษาโรคจิตเภท ตรงส่วนที่ให้ข้อมูลจะทำเหมือนภาพซ้อนให้ความรู้สึกงง ตาหลาย หลอนๆ แต่พอรักษาแล้วก็จะเป็นตัวหนังสือปกติและเมื่อตัดสินใจไม่รักษาแล้วก็จะกลับไปเป็นภาพซ้อนเหมือนเดิม เพื่อบอกให้รู้ว่ายังคงมีอาการภาพหลอนเหมือนตอนแรก

ภาพที่ 4.10 sketch การทำ typography

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.11 sketch การทำ typography (2)

4.3 ชัด โครส

Keywords : ดายหรือเกิดใหม่

Concept : การเล่าเรื่องราวผ่านการวาดภาพสไตล์ใหม่ของชัด โครส ที่เกิดจากการแก้ปัญหาของตัวเอง

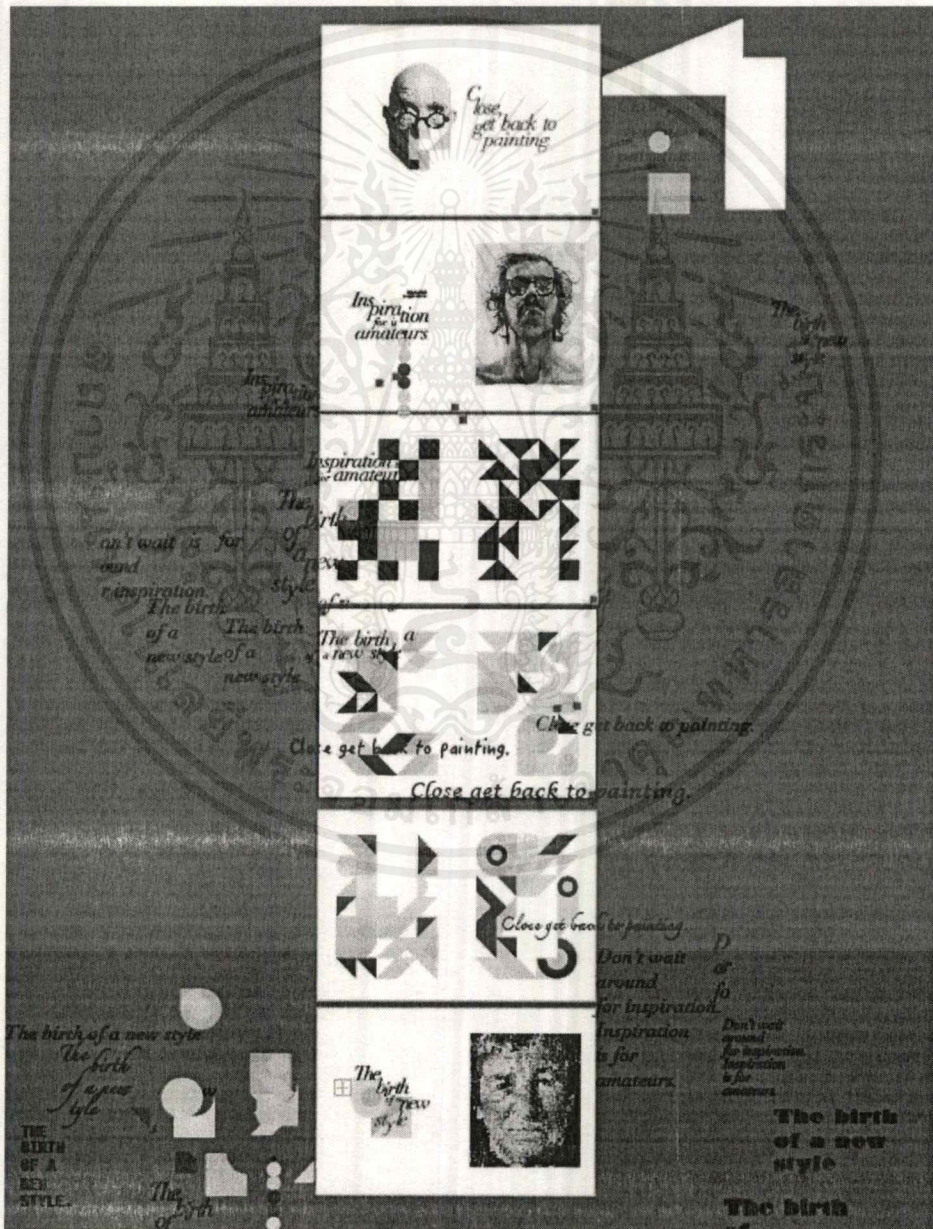
วิธีการเล่า

เล่าถึงสิ่งที่เขาทำก่อนที่จะล้มพาดนั้นคือ การที่เขาวาดรูปด้วยวิธีการดรอ้อิ่งพอดเทรตด้วย สเกลภาพขนาดใหญ่ และพอเขาเป็นล้มพาดเขาเปลี่ยนวิธีวาดจากดรอ้อิ่งเป็นการใช้สีโปสเตอร์ระบาย เป็นพิกเซลเล็กแทนเนื่องจากเขามีแรงในการบังคับมือย่นระยะได้แค่ 1-2 วินาทีเท่านั้น ฉะนั้นเขาจึง ไม่มีทางที่จะดรอ้อิ่งเหมือนเดิมได้แน่ๆ นี่จึงเป็นวิธีแก้ปัญหาของเขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

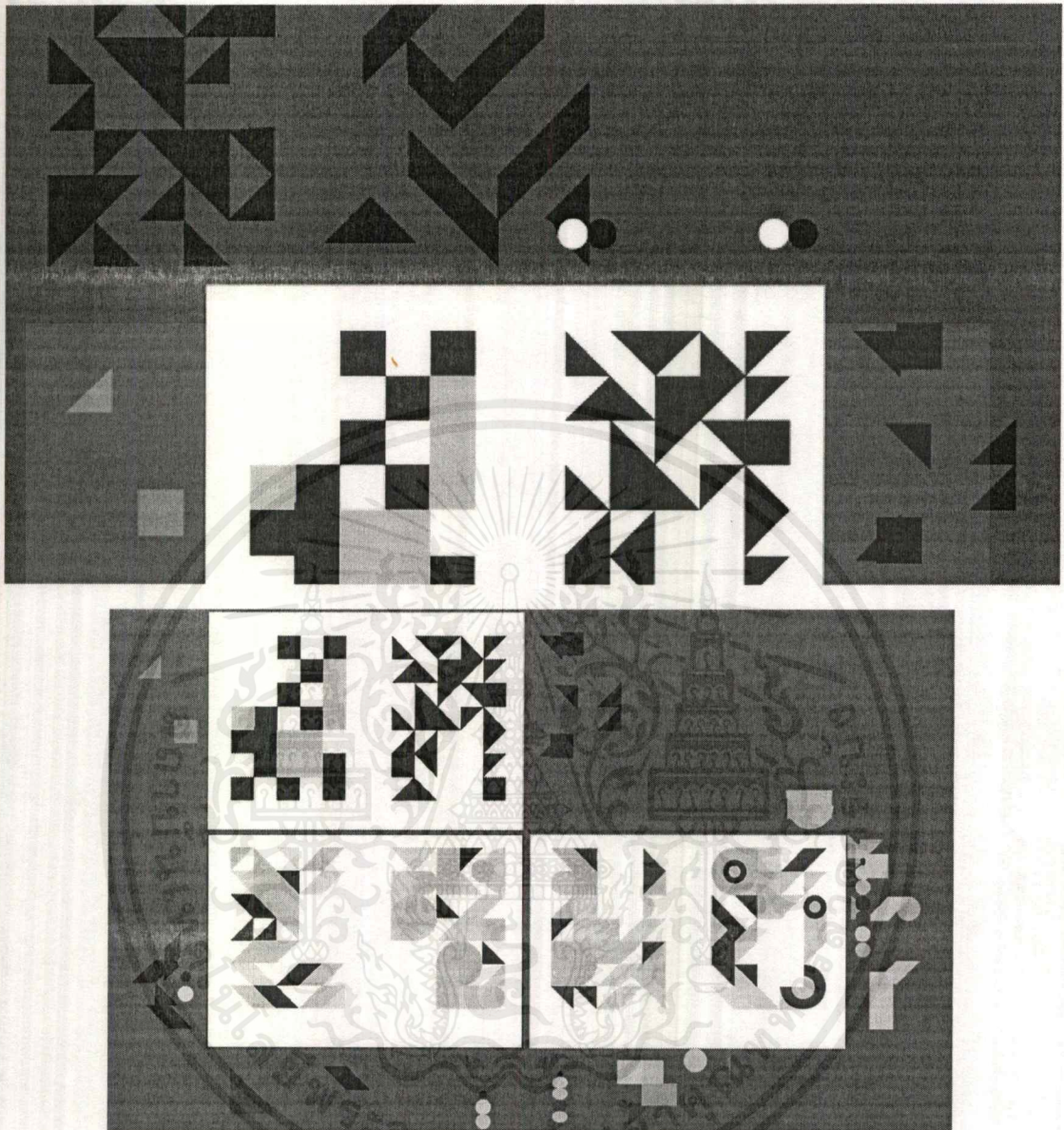
การออกแบบภาพประกอบ

ใช้หลักการเดียวกับที่เขาทำคือ การตัดทอนเป็นสี่เหลี่ยมแต่ให้สีดำและเทาแสดงถึงความเจ็บป่วยแล้วค่อยๆละเอียดขึ้นด้วยการเป็นรูปสามเหลี่ยม วงกลม และเริ่มมีซ้อนกันมากขึ้น และเริ่มมีสีกันมากขึ้นแสดงให้เห็น ให้รู้สึกถึงความมีหวังมากขึ้นมาในชีวิต เหมือนเป็นอินโฟกราฟฟิกบอกวิวัฒนาการการวาดรูปของเขาหลังจากการเป็นอัมพาตนั่นเอง

ภาพที่ 4.13 ภาพรวมของชุด โครส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

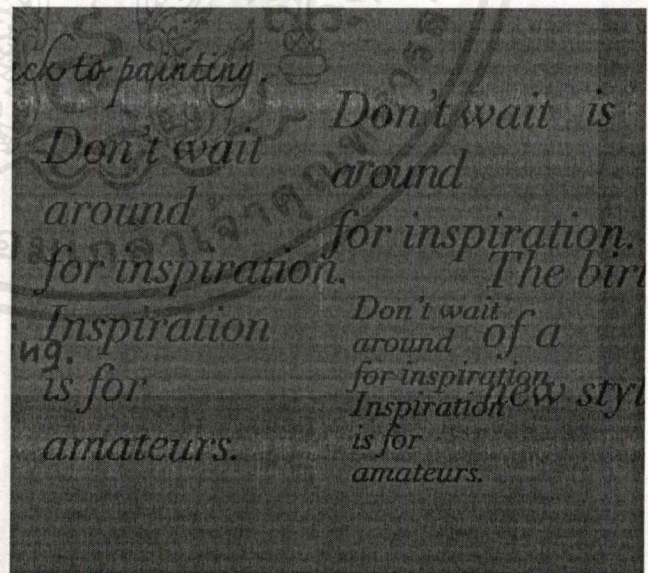
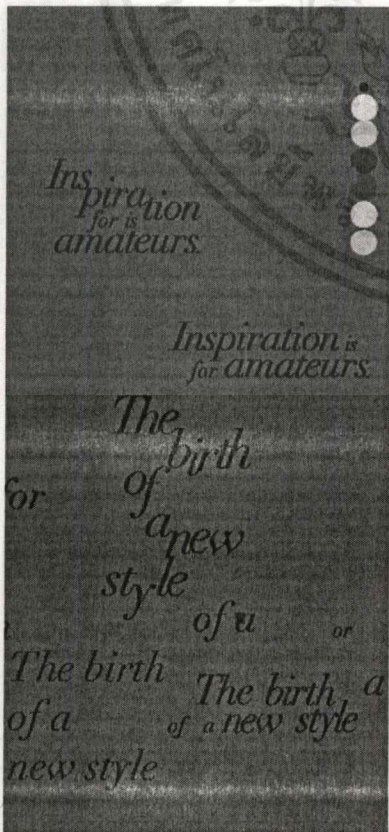
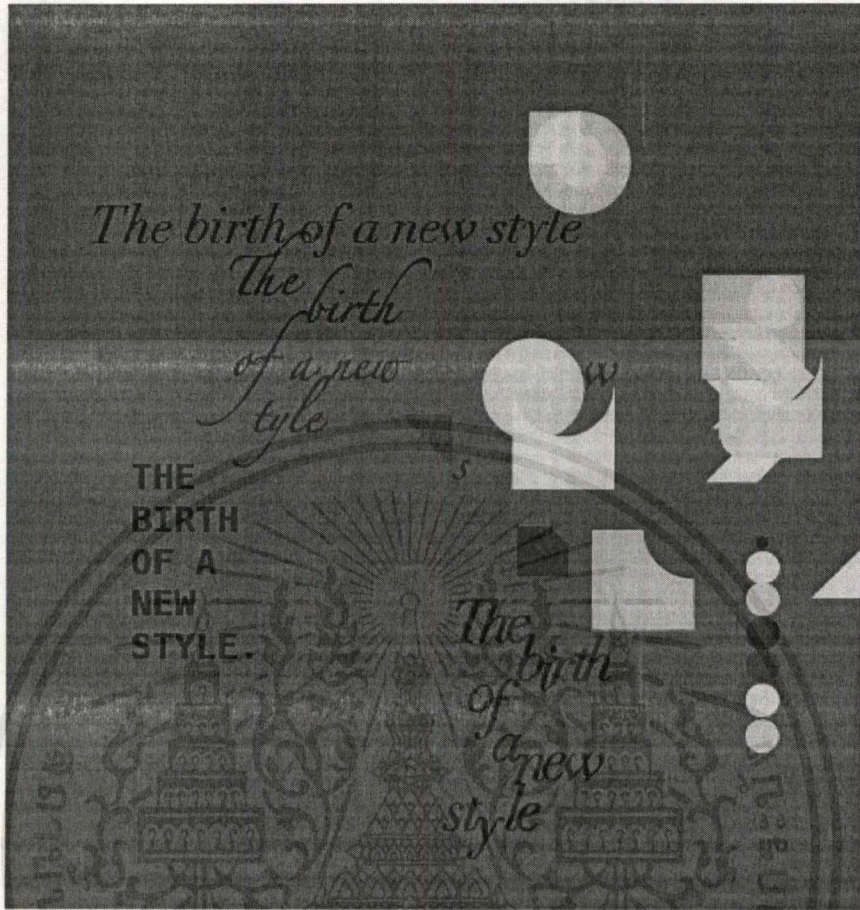

ภาพที่ 4.14 sketch

การออกแบบ typography

แสดงให้เห็นถึงความอ่อนช้อยและความสุนทรีย์ของศิลปินแต่ไม่เน้นมาก บทนี้เน้นความสำคัญไปที่ภาพประกอบเพราะสื่อสารได้ดีกว่า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.15 sketch การทำ typography

เอกสารนี้...งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

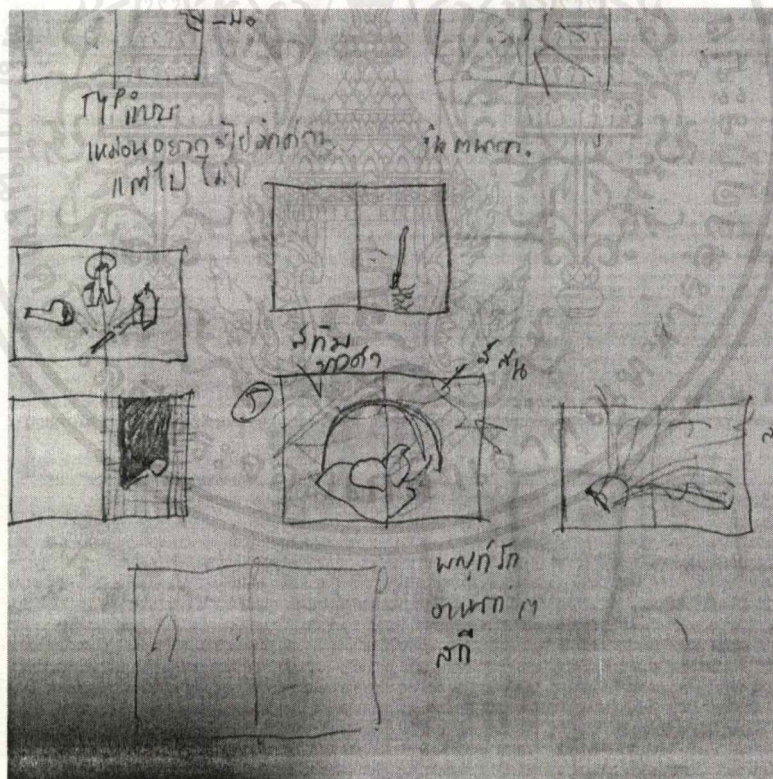
4.5 วิคตอเรีย โมเดสตา

Keywords : ปกปิด เปิดเผย

Concept : ปกปิดเรื่องราวในอดีตขณะที่ยังมีขาแต่ใช้งานไม่ได้และเปิดเผยเรื่องราวปัจจุบันเมื่อตัดขาไปแล้วและชีวิตมีความสุขเหมือนได้ชีวิตใหม่หลังการตัดขา

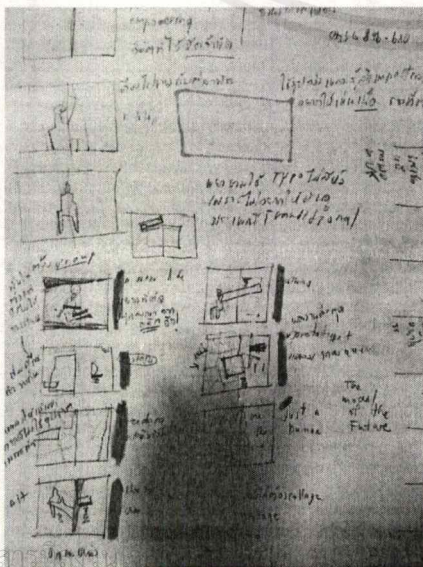
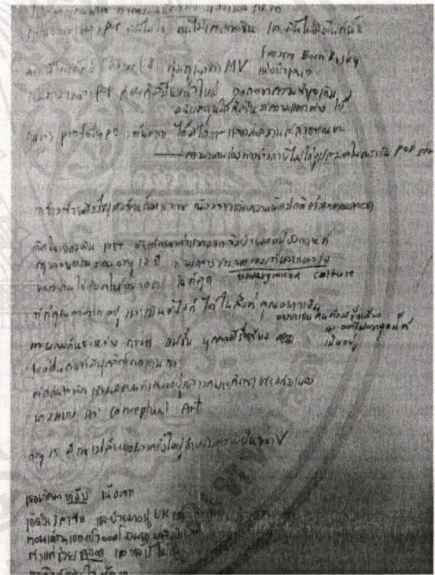
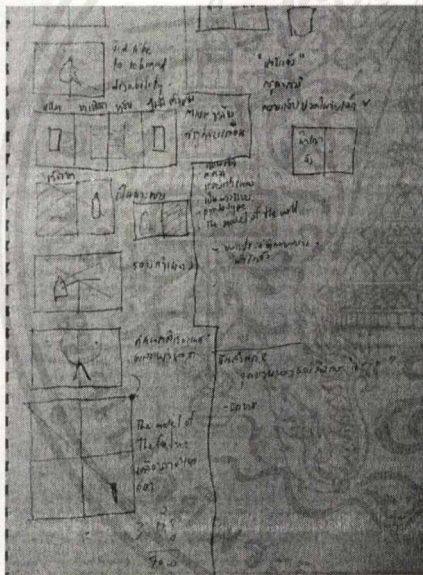
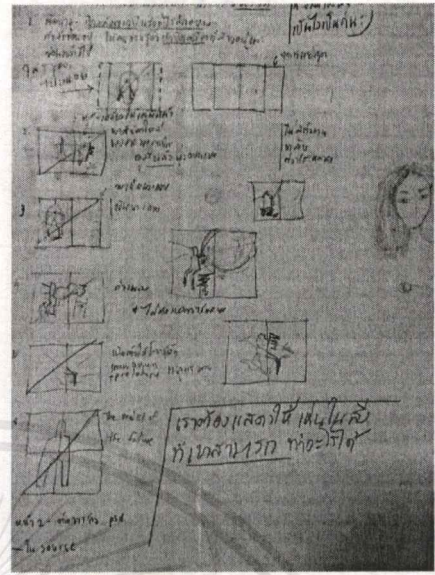
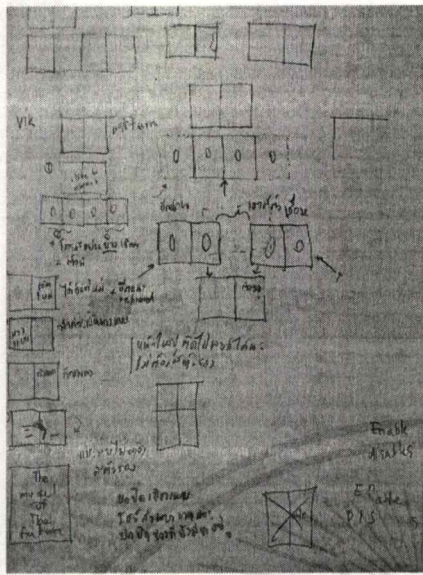
วิธีการเล่า

เริ่มจากเล่าจากสิ่งที่เขาทำเลยนั่นคือการเป็นนางแบบ เป็นนักแต่งเพลง เป็นนักร้อง และซ่อนเรื่องราวในอดีตในช่วงที่ยังไม่ได้ตัดขาไว้ เพื่อจะบอกว่าเขานำเสนอความพิการของเขามากกว่าช่วงที่เขาไม่มีร่างกายครบ 32

ภาพที่ 4.16 sketch การเรียบเรียงข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

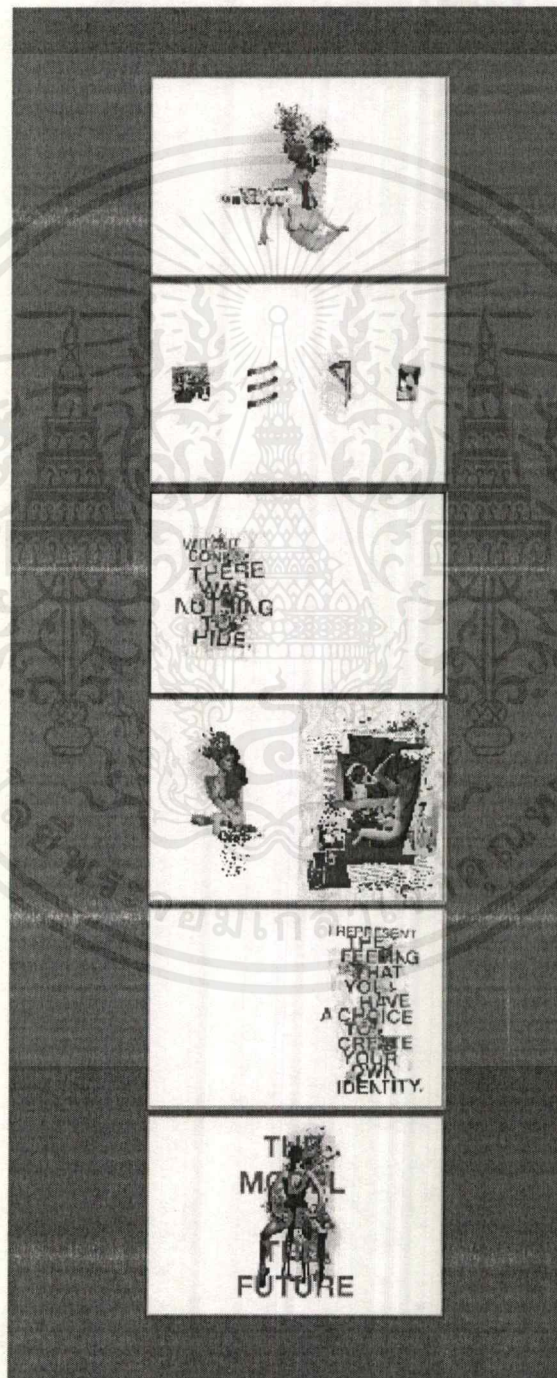

ภาพที่ 4.17 sketch การเรียบเรียง ข้อมูล (2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่... ศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

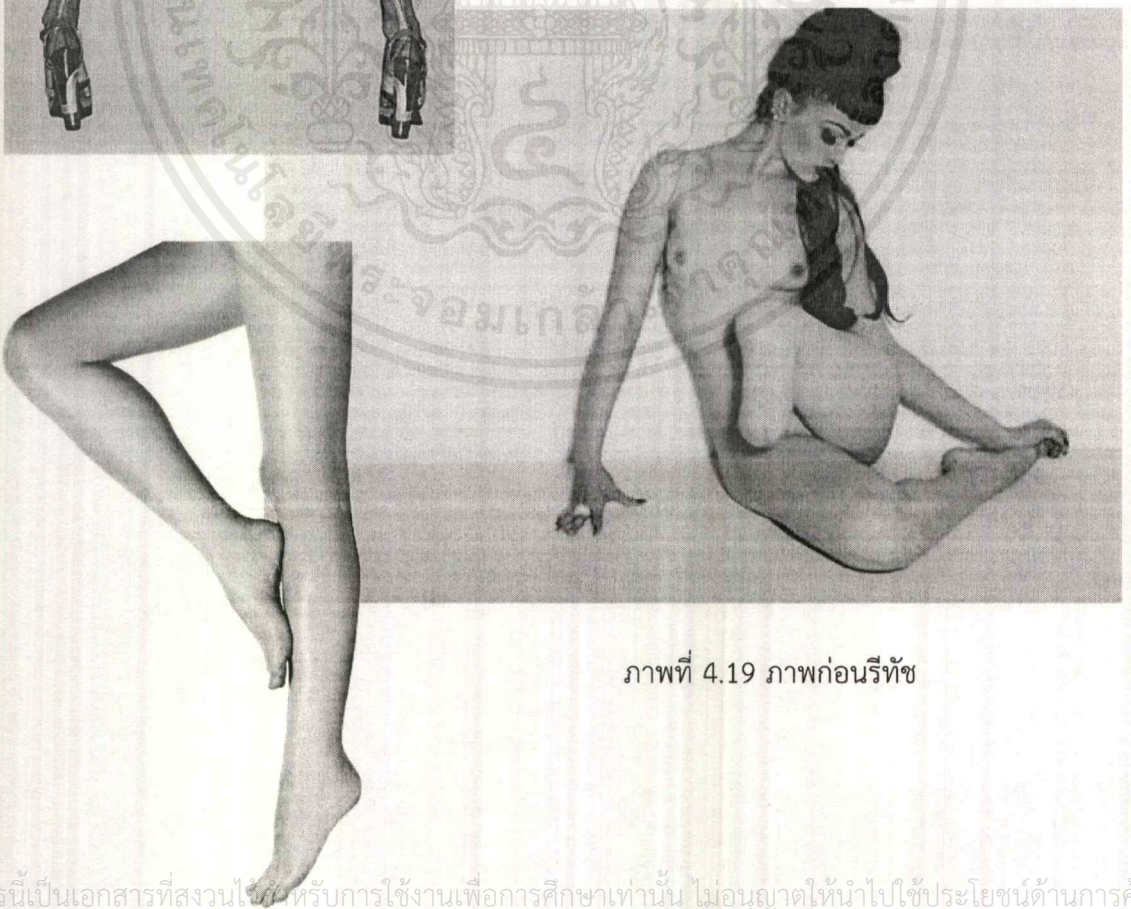
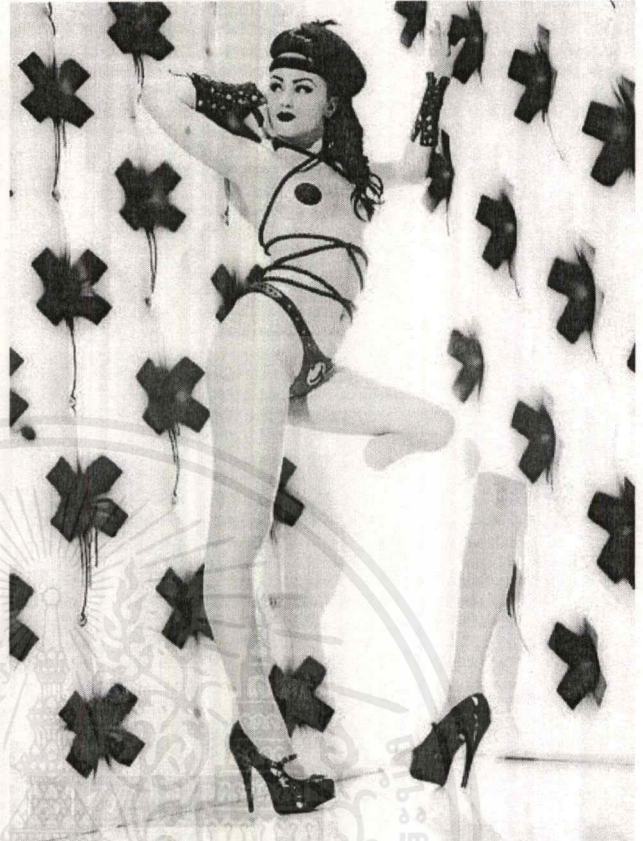
การออกแบบภาพประกอบ

ใช้เทคนิคคอลลาจเพื่อบอกถึงความสมัครใจที่วิตตอเรียตัดสินใจตัดขาตัวเอง และใช้สีแดง ดำ เป็นหลักแสดงถึงพลังและทัศนคติรุนแรงที่ออกมาจากตัวเธอ

ภาพที่ 4.18 ภาพรวมของ วิตตอเรีย โมเตสต้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.19 ภาพก่อนรีทัช

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

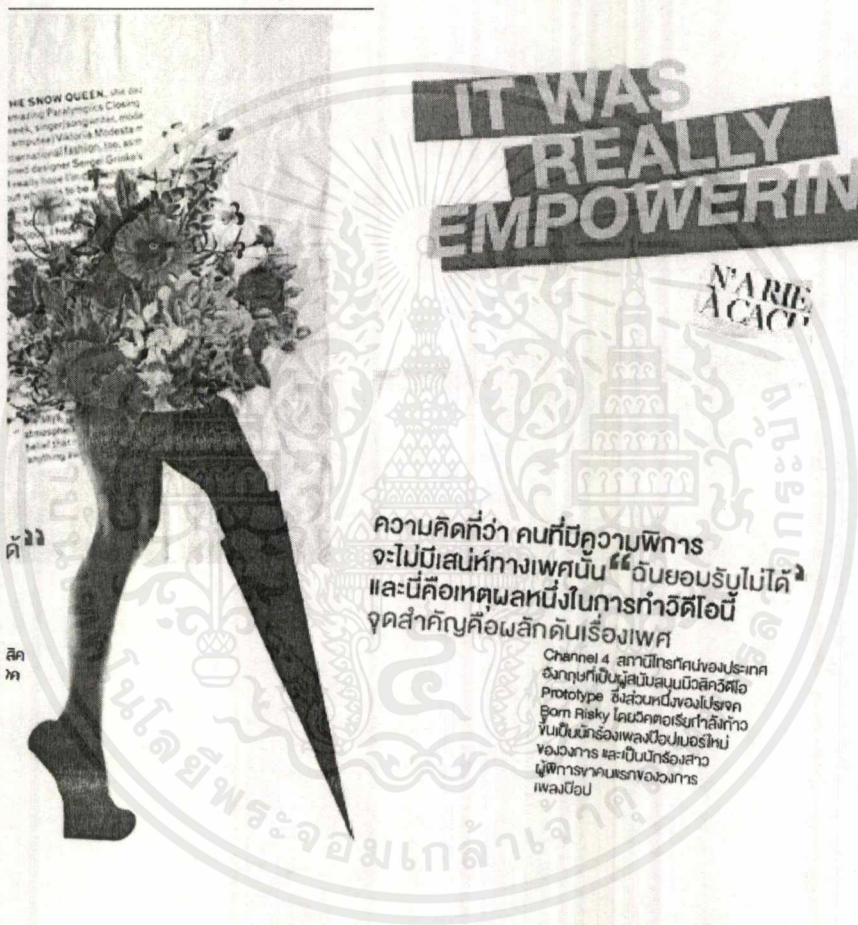

ภาพที่ 4.20 sketch

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบ typography

ตัดแขนขาของ font บางตัวเพื่อนแสดงถึงขาที่หายไปของเธอ แต่สามารถอ่านออกเป็นคำได้ และสวยงาม

ภาพที่ 4.21 sketch การทำ typography

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

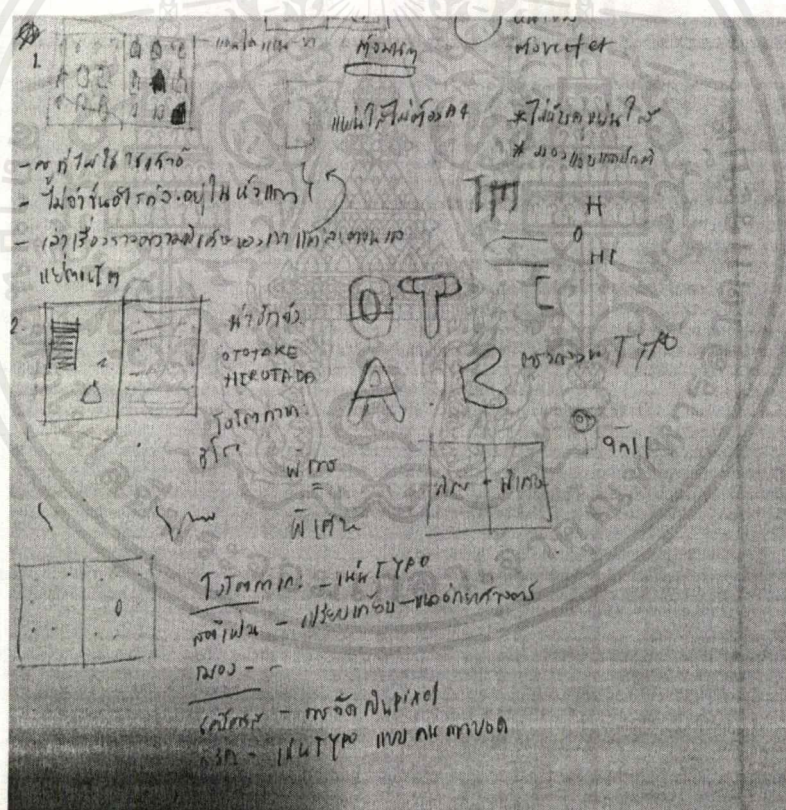
4.6 โอโตทาเกะ ฮิโรทาตะ

Keywords : พิกการ = พิเศษ

Concept : การเล่าเรื่องราวชีวิต แรงคิดและทัศนคติที่ดีที่มีต่อตัวเองและสังคม

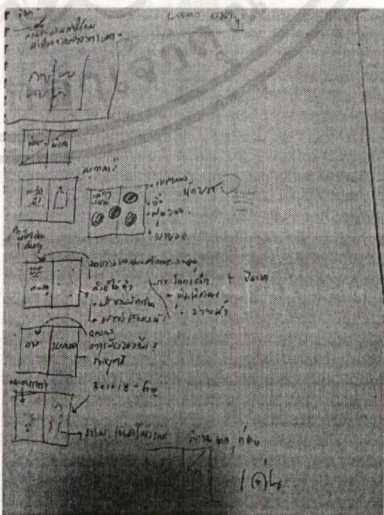
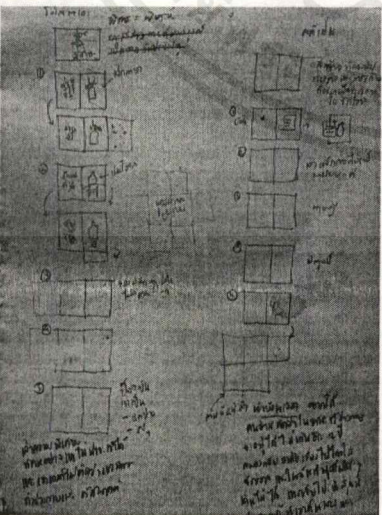
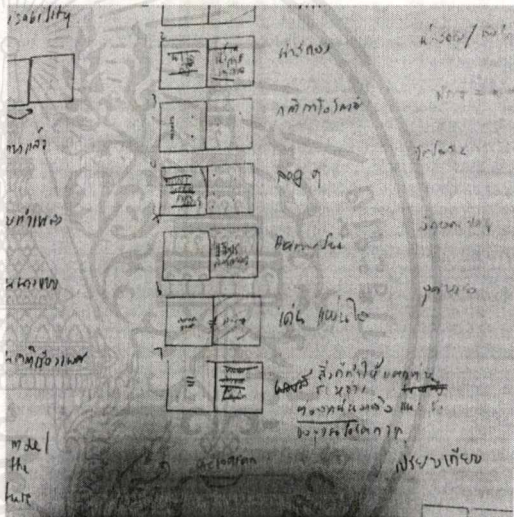
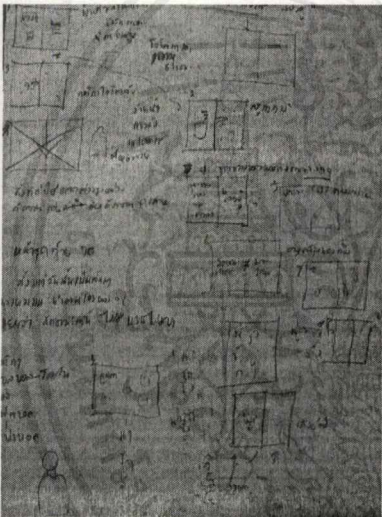
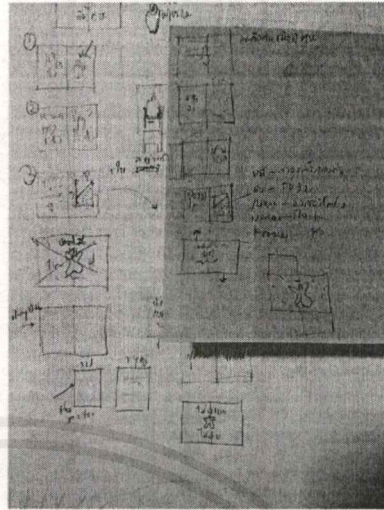
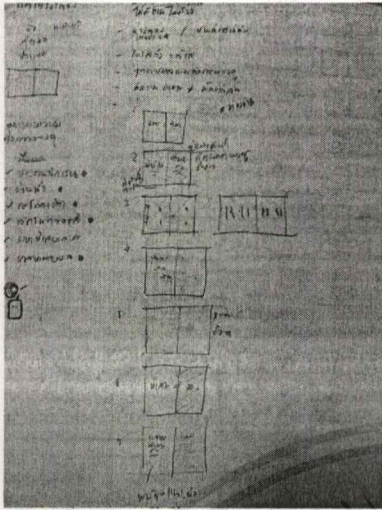
วิธีการเล่า

เล่าถึงทัศนคติที่ดีของเขานั้นคือการทำที่เขาไม่คิดแง่ลบกับตัวเอง แต่อยู่ในจุดที่รู้ว่าตัวเองทำอะไรได้ และไม่ได้ และลองทำในสิ่งที่คนธรรมดาทำได้ ไม่ยอมแพ้ และเรียนรู้ที่จะปรับตัวเองให้เข้ากับสังคม ไม่เอามาเป็นปัญหา ร้องไห้ฟูมฟาย โทษโชคชะตา

ภาพที่ 4.22 sketch การเรียบเรียงข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

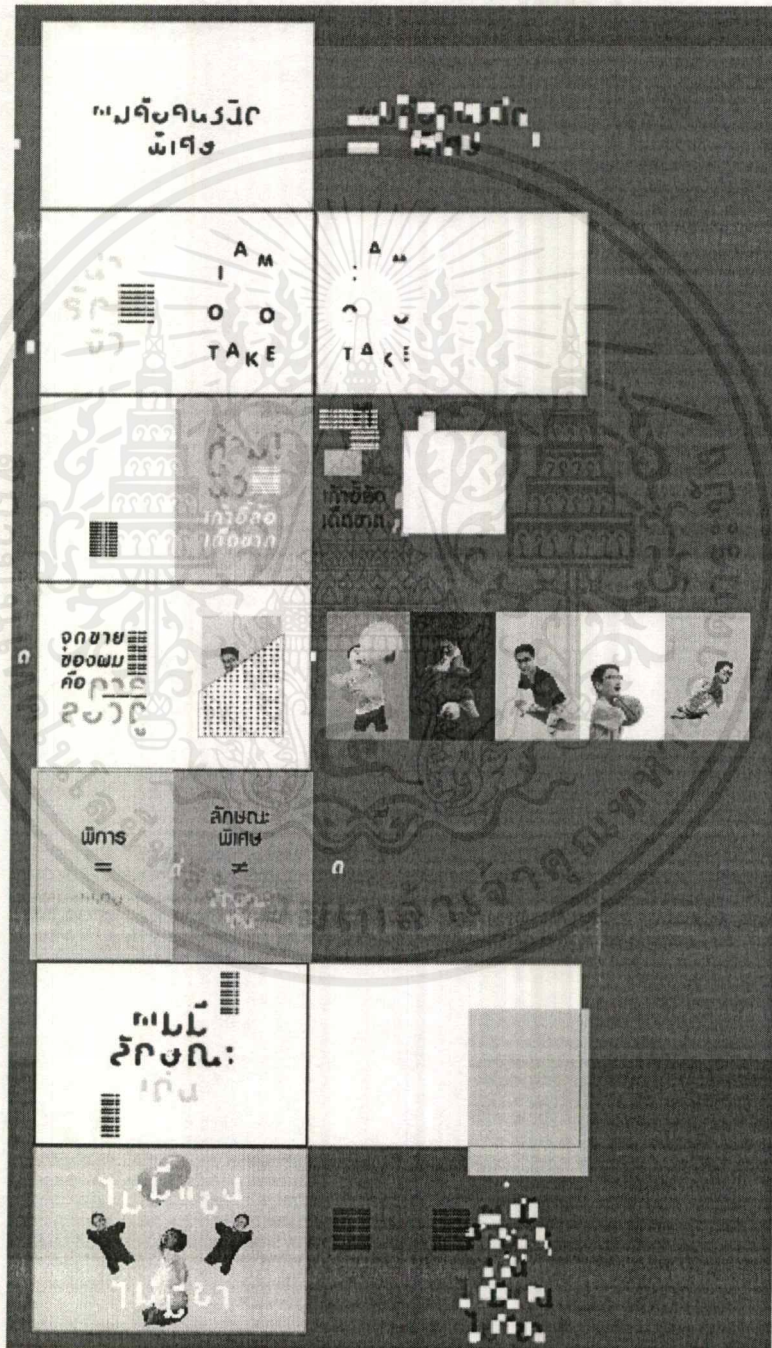

ภาพที่ 4.23 sketch การเรียงเรียงข้อมูล (2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สแกนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

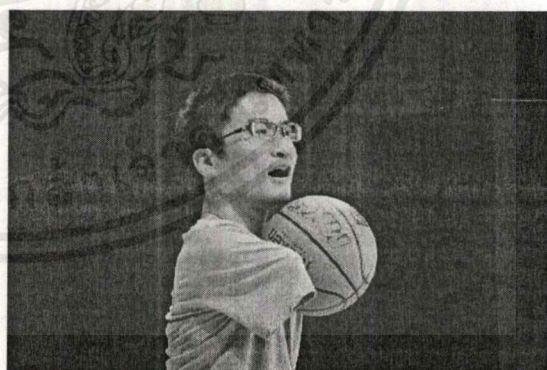
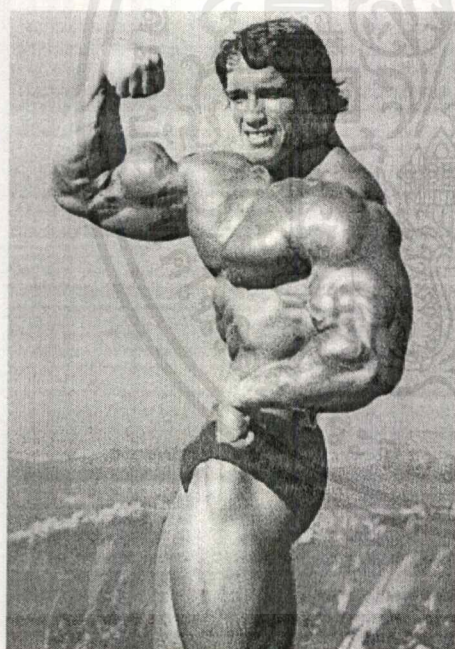
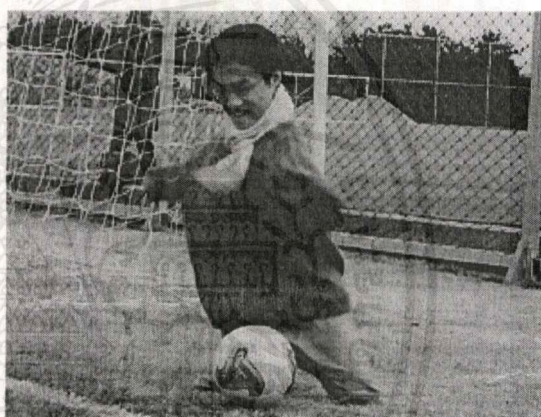
การออกแบบภาพประกอบ

นำภาพจริงมาใช้แล้วแทรกกราฟฟิกเข้าไปเพื่อแสดงให้เห็นชัดเจนไปเลยว่าเขาสามารถทำอะไรได้บ้างในขณะที่เขาไม่มีทั้งแขนและขา โดยมุดโทนของภาพดูแล้วต้องรู้สึกสบายใจ เป็นมิตร จิตใจดี เพื่อแสดงให้เห็นถึงความรู้สึกและทัศนคติที่เขามี

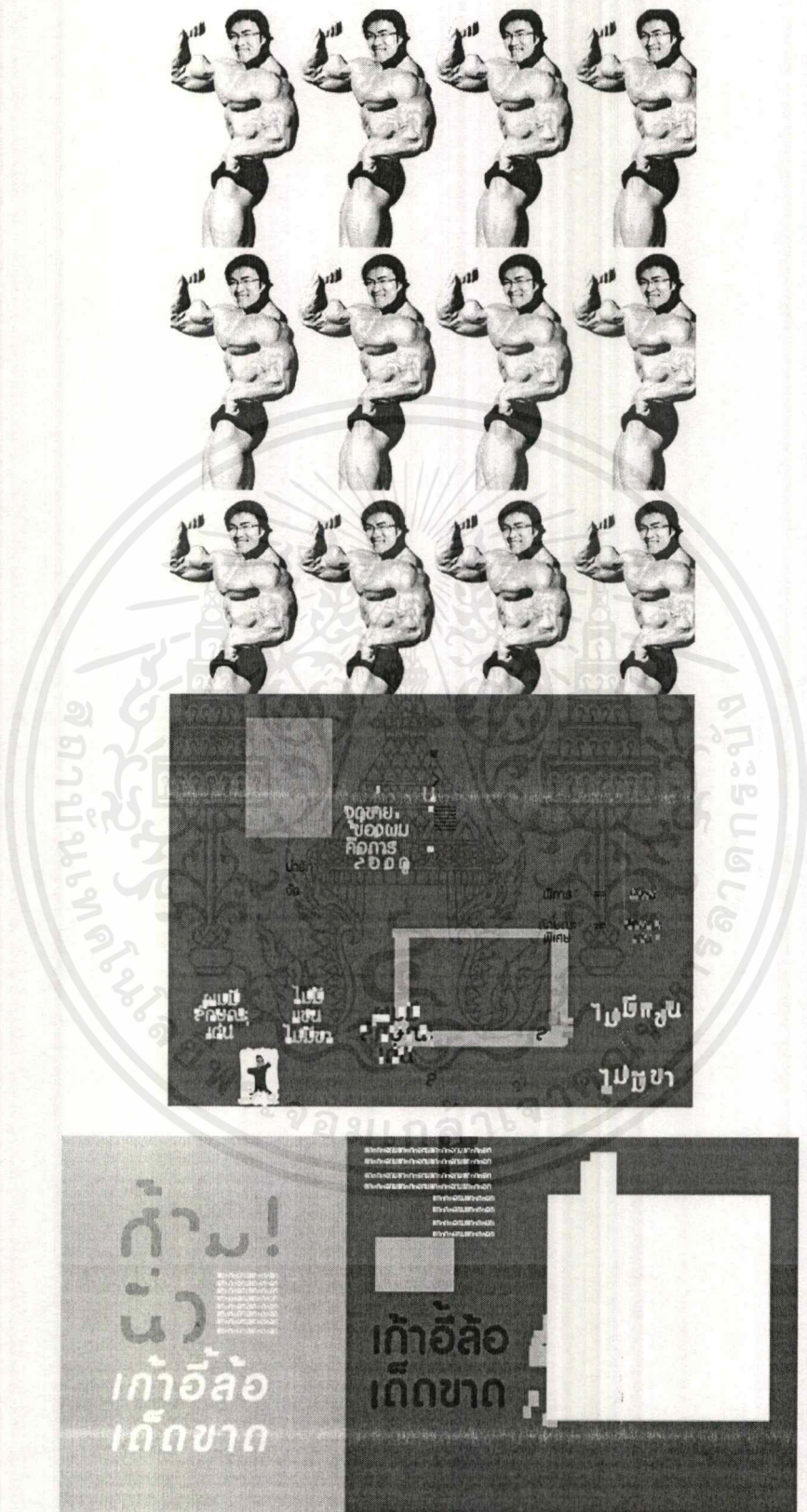
ภาพที่ 4.24 ภาพรวมของโอโตทาเกะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.25 ภาพก่อนรีทัช

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

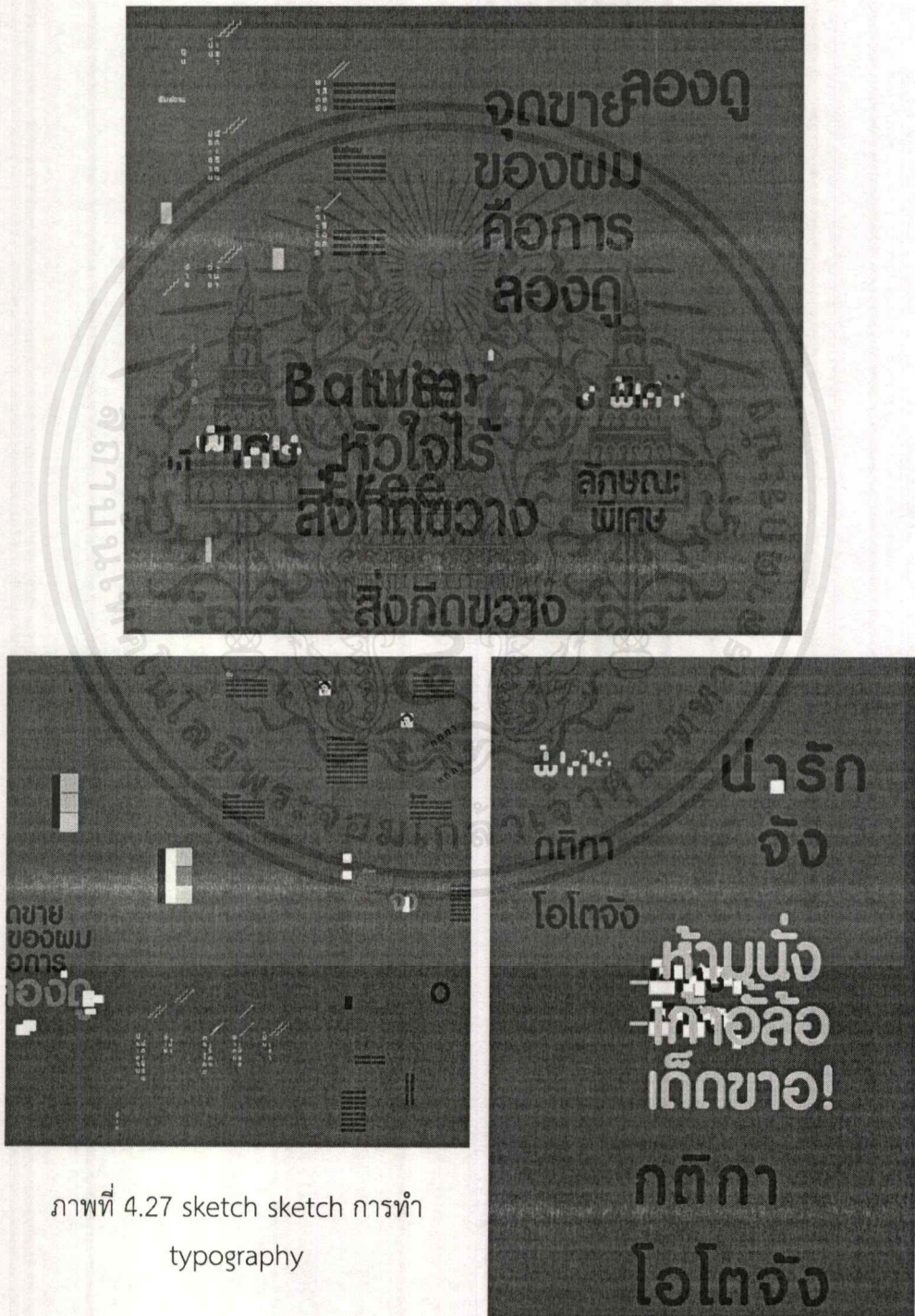

ภาพที่ 4.26 sketch

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบ typography

ตัดแขนขาของ Font บางส่วนแต่เมื่ออยู่รวมกันสามารถอ่านเป็นคำได้เพื่อสื่อถึงความพิการ และเพื่อบอกว่าแม้มันจะมีบางส่วนหายไป แต่มันสามารถทำหน้าที่มันได้สมบูรณ์ใช้งานได้ไม่ได้พัง

ภาพที่ 4.27 sketch sketch การทำ
typography

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

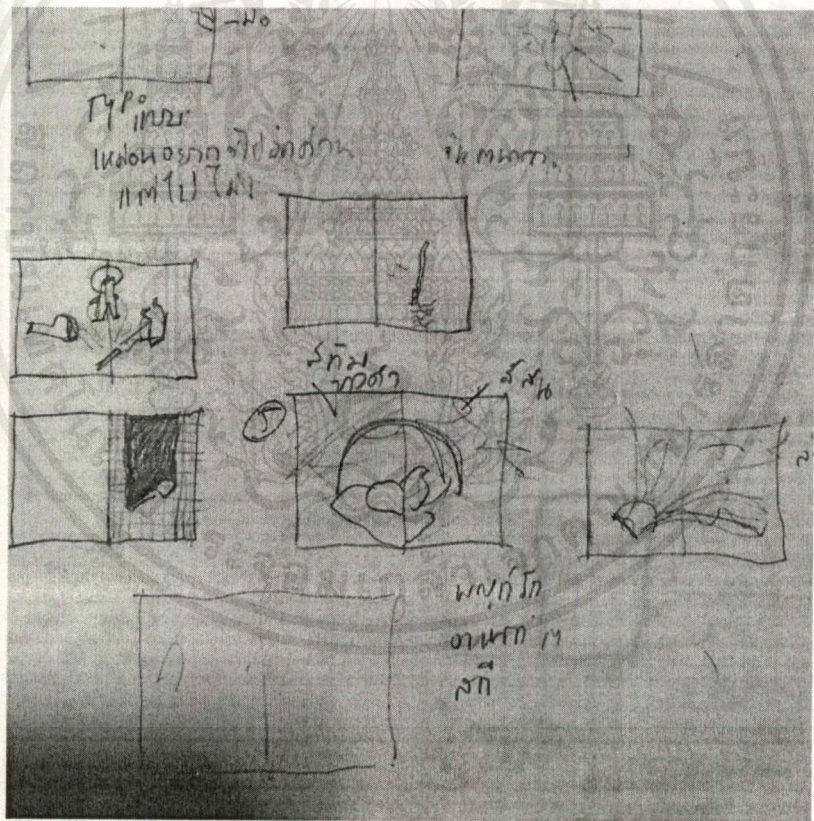
4.6 มอง โดนิค โบปี

Keywords : การเดินทางของจินตนาการและความทรงจำ

Concept : การเล่าเรื่องราวชีวิต แง่คิดและทัศนคติที่ดีที่มีต่อตัวเองและสังคม

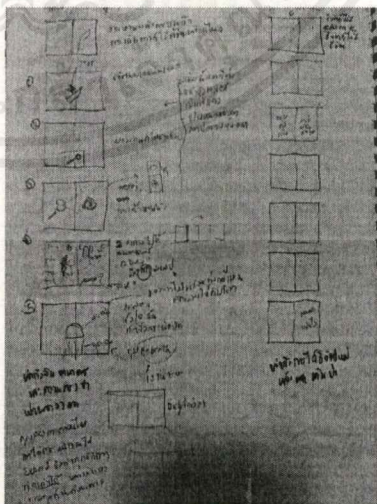
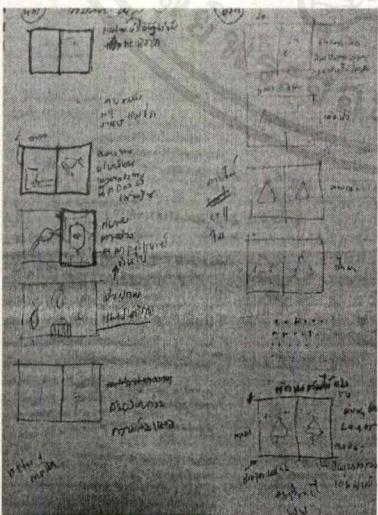
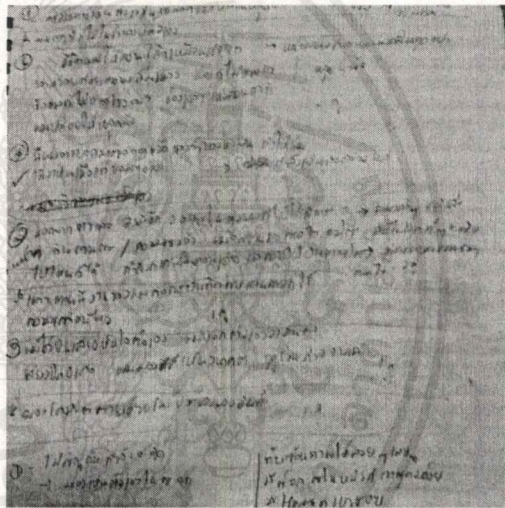
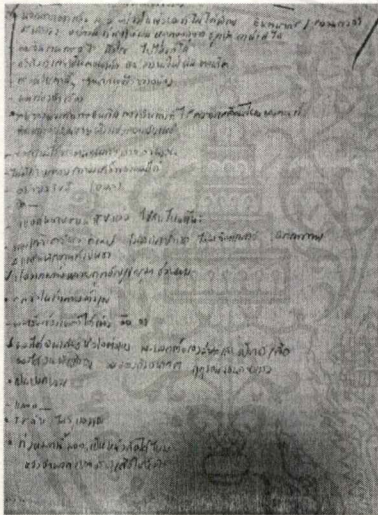
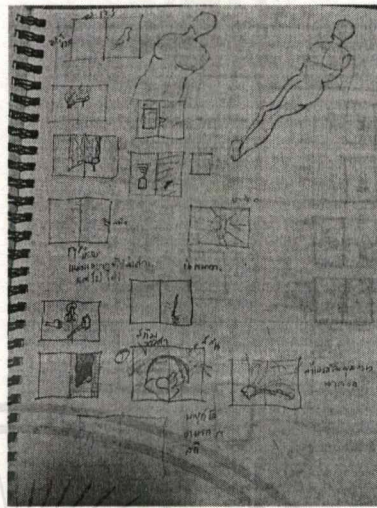
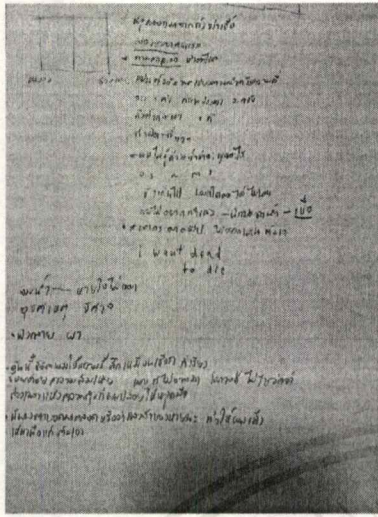
วิธีการเล่า

เล่าถึงการเดินทางของจินตนาการและความทรงจำด้วยการกระพริบตาข้างซ้าย ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางไปหาผู้หญิงที่เขารัก การทานอาหารที่เขาอยากทาน การเป็นอิสระเหมือนผีเสื้อที่โบยบินไปได้ทุกที่ เสมือนว่าไม่ได้ป่วยเป็นอัมพาต

ภาพที่ 4.28 sketch การเรียบเรียงข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

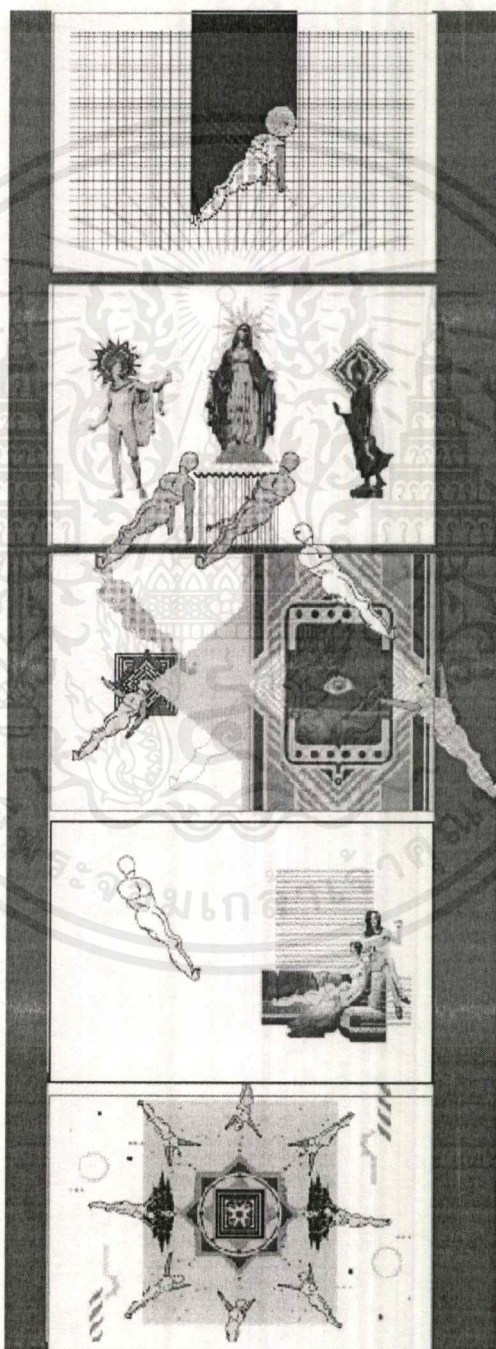

ภาพที่ 4.29 sketch การเรียบเรียงข้อมูล (2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

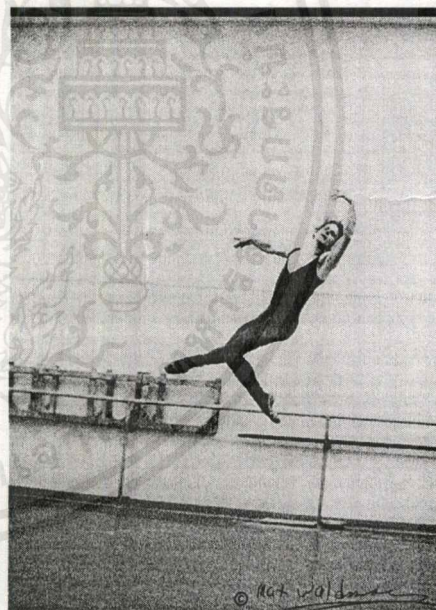
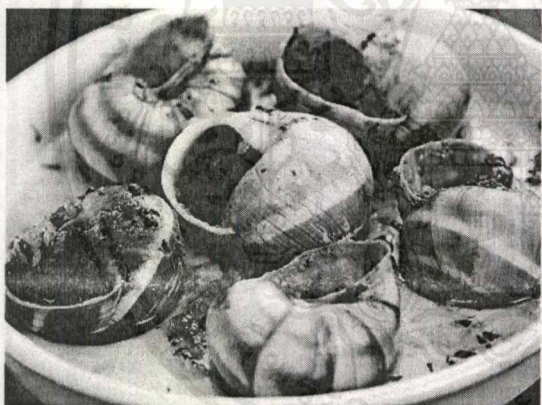
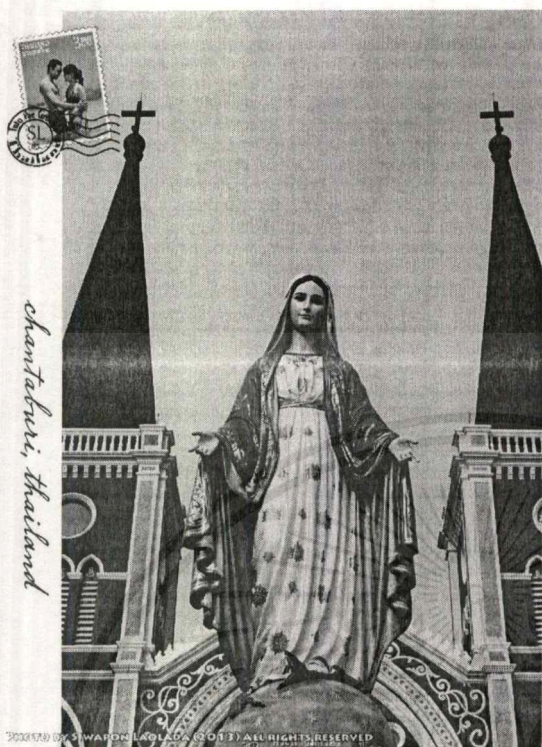
การออกแบบภาพประกอบ

ใช้สีเส้นที่สดใสและคัลเลอร์ฟูลมากและมีความเซอร์เรียลบ้างเล็กน้อยเพราะเป็นเรื่องของจินตนาการและบทกวี โดยมองโดมินิคจะไปอยู่ในทุกๆที่ที่เขาจินตนาการไว้เพียงแต่ร่างกายของมองจะอยู่ในท่าเดิมเพื่อแสดงถึงการเป็นอัมพาต

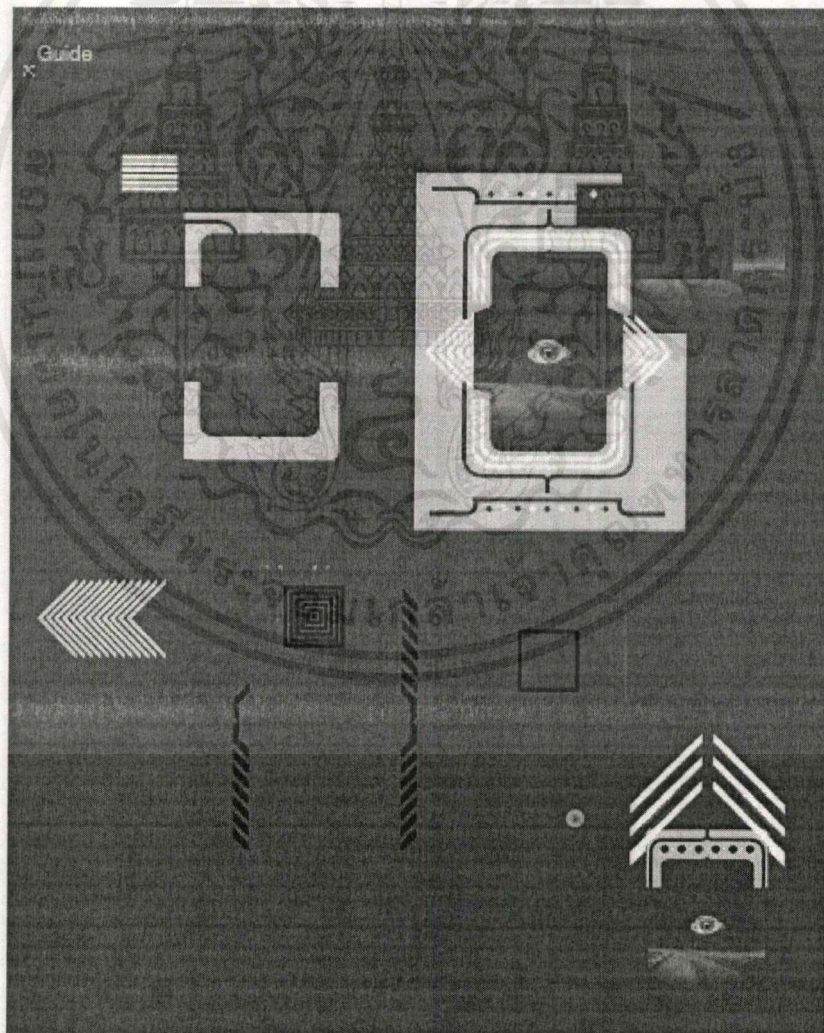
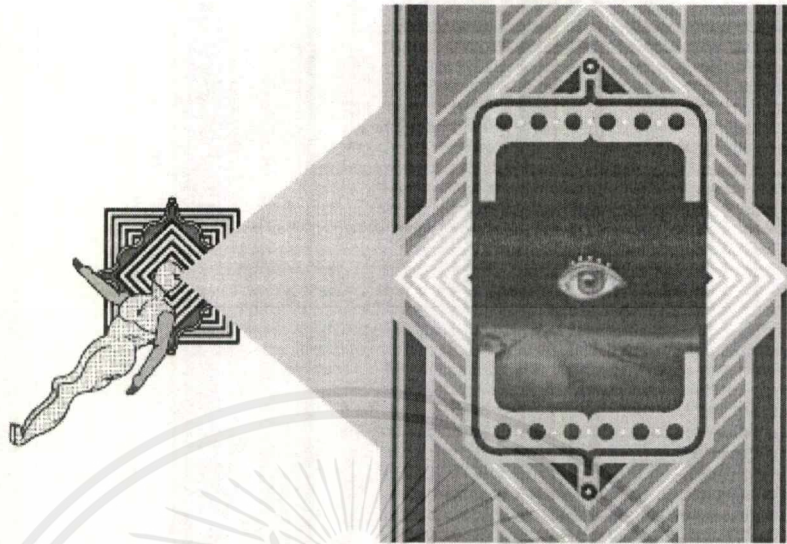
ภาพที่ 4.30 ภาพรวมของมอง โดมินิค โปบี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

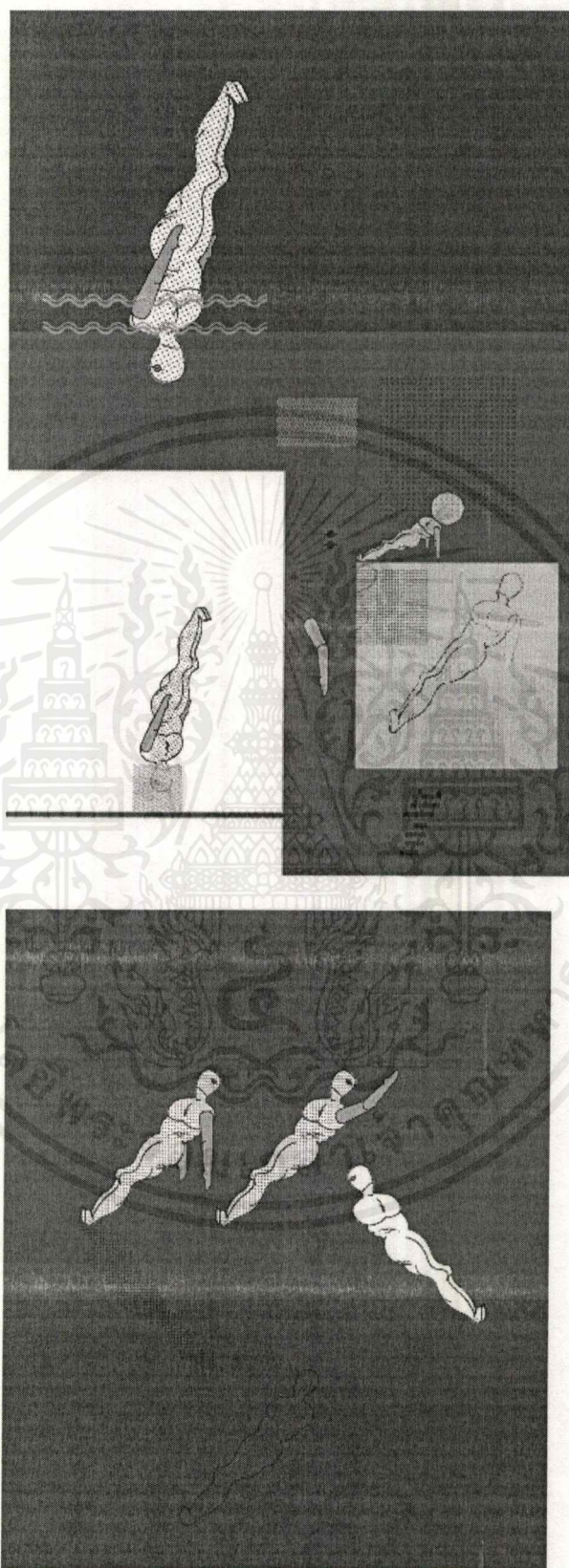
ภาพที่ 4.31 ภาพก่อนรีทัช

เอกสารนี้เป็นที่แน่นอน ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.32 sketch

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.33 sketch (2)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบ typography

อ่อนช้อย พลั้วไหวไปกับสถานการณ์และสถานที่นั้นๆที่เขาไป และเป็นคำที่มาจากเขาเอง
เลยด้วยการกระพริบตาแล้วให้ผู้ช่วยของเขาเขียนและเรียบเรียงออกมาขณะอยู่ที่โรงพยาบาล

ภาพที่ 4.34 sketch ของ typography

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

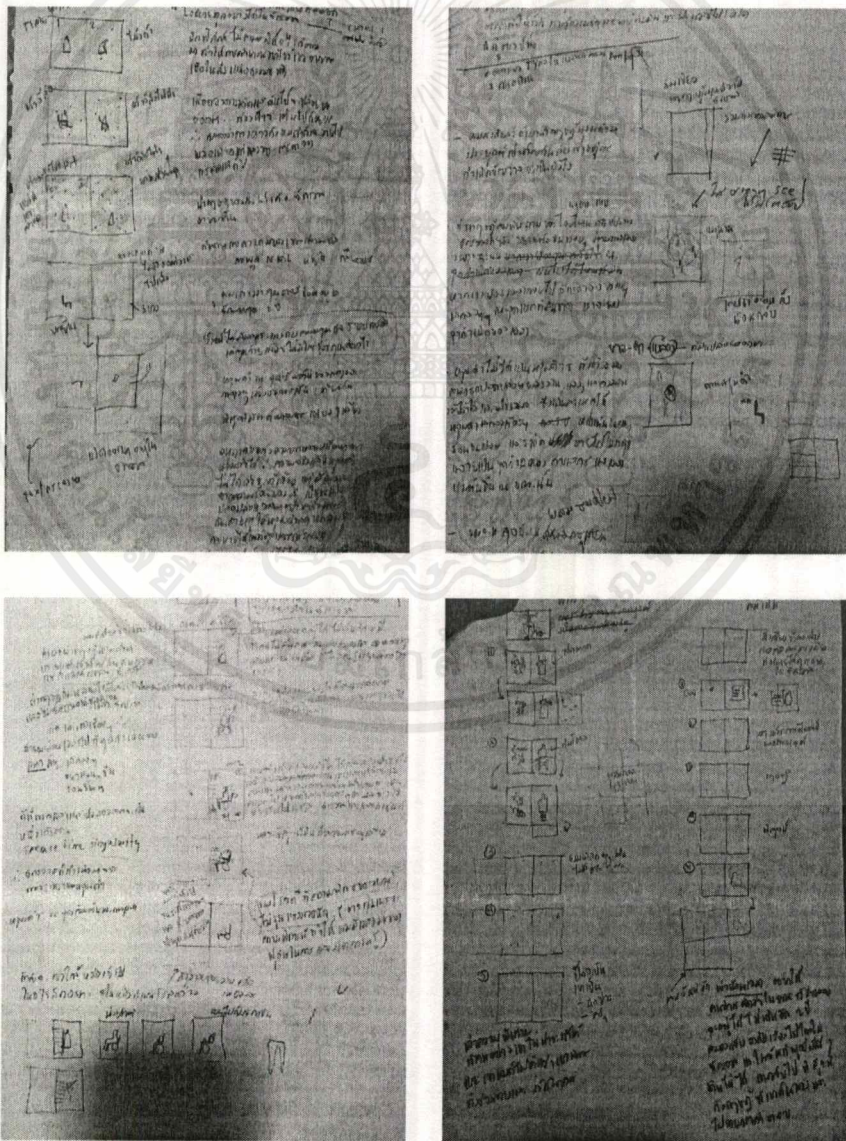
4.7 สตีเฟน ฮอคกิ้ง

Keywords : สมองเดินทางไปไกลนอกลงในขณะี่ร่างกายกำลังจะหยุดเดิน

Concept : การเล่าเรื่องราวชีวิตด้วยการย้อนเวลากลับไปสู่การเริ่มต้นของเวลาและจักรวาลโดยขัดแย้งกับสภาพร่างกายจริงที่กำลังจะเคลื่อนไหวไม่ได้

วิธีการเล่า

เล่าขัดแย้งกันระหว่างความจริงที่เป็นกับความคิดเพราะว่าในขณะที่ร่างกายเขาย่ำแน่นลงเรื่อยๆแต่เขายังไม่หยุดคิดเกี่ยวกับทฤษฎีหลุมดำ ยังคิดไปเรื่อยๆๆ

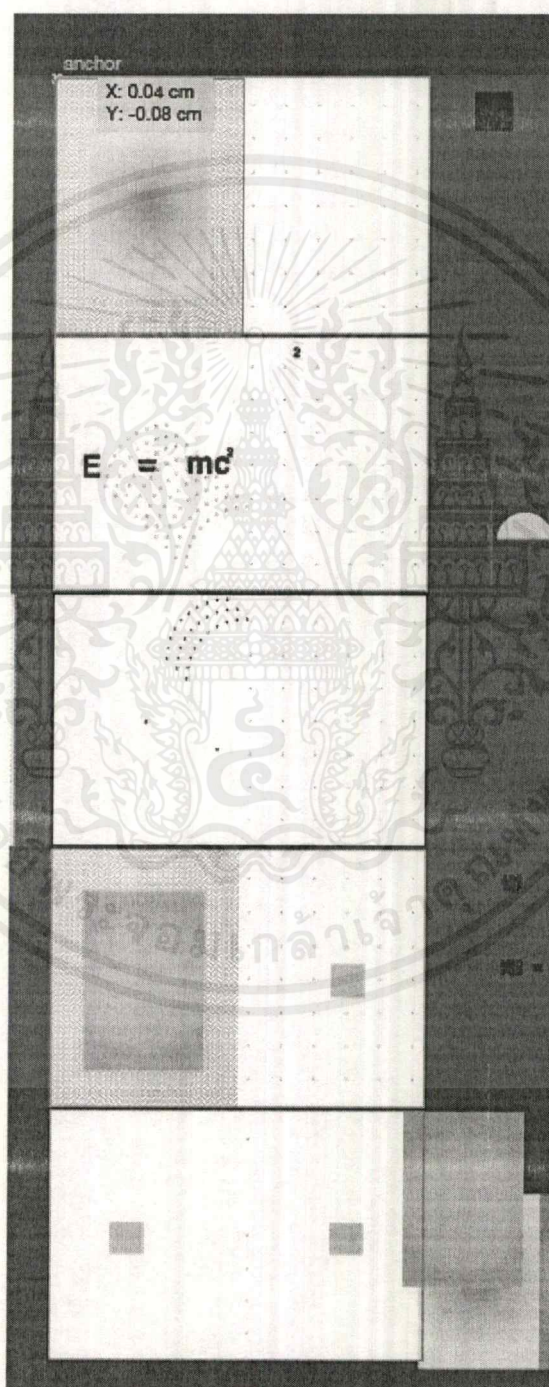

ภาพที่ 4.35 sketch การเรียบเรียงข้อมูล

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

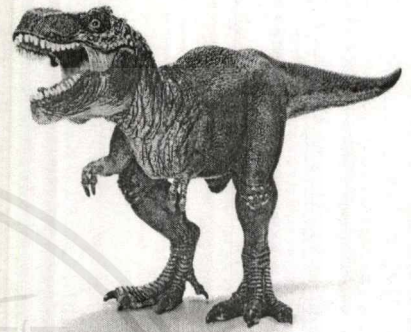
การออกแบบภาพประกอบ

เป็นการย้อนเวลาสู่การกำเนิดจักรวาล มีการอ้างอิงถึงสูตรของไอสไตน์และสูตรทางคณิตศาสตร์มากมายควบคู่ไปกับภาพร่างกายเขาที่เริ่มจากปกติ นั่งรถเข็น พุดไม่ได้ ใช้เครื่องคอมพิวเตอร์สื่อสารและสุดท้ายได้หายไปสู่อวกาศเพื่อไปพิสูจน์ถึงสิ่งที่เขาคิด

ภาพที่ 4.36 ภาพรวมของสตีเฟน ฮอคกิ้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

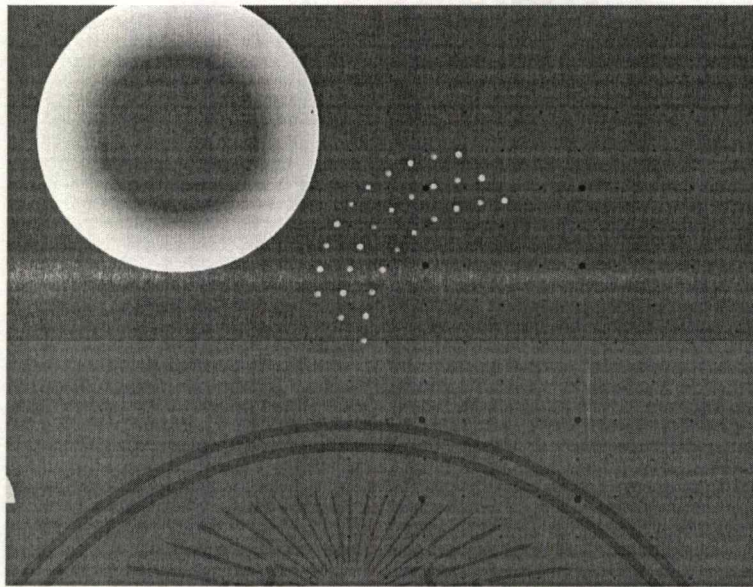

ภาพที่ 4.37 ภาพก่อนรีทัช

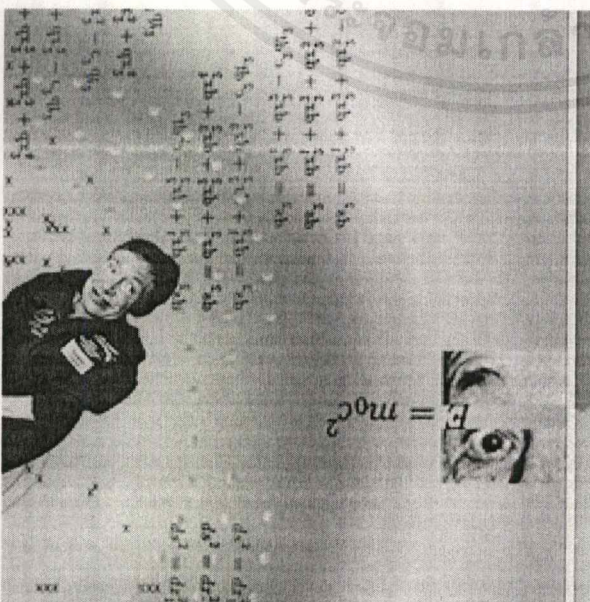
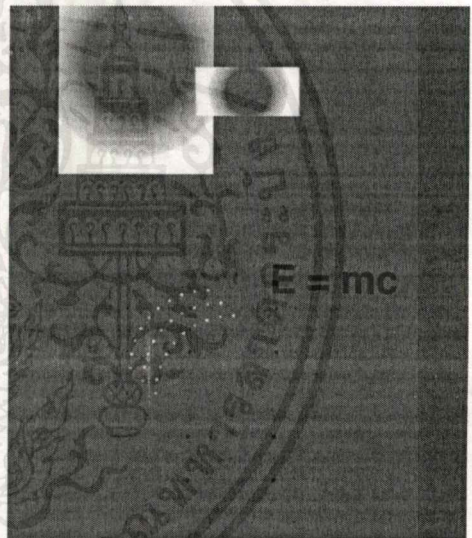
เอกสาร

คำ

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$E = mc^2$$

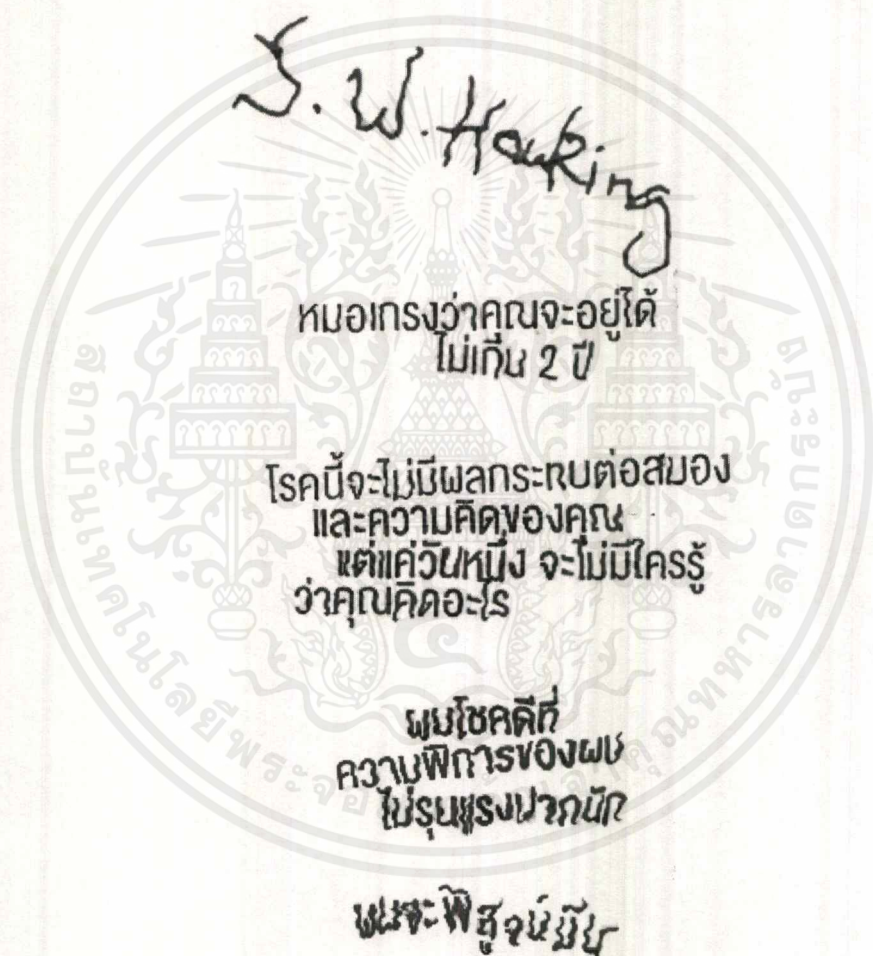

ภาพที่ 4.38 sketch

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การออกแบบ typography

แสดงถึงลักษณะลายมือเขาสตีเฟนเลยว่าค่อยๆเขียนได้ จนค่อยๆหยิกงอๆ และสุดท้ายคือเขียนไม่ได้แล้ว

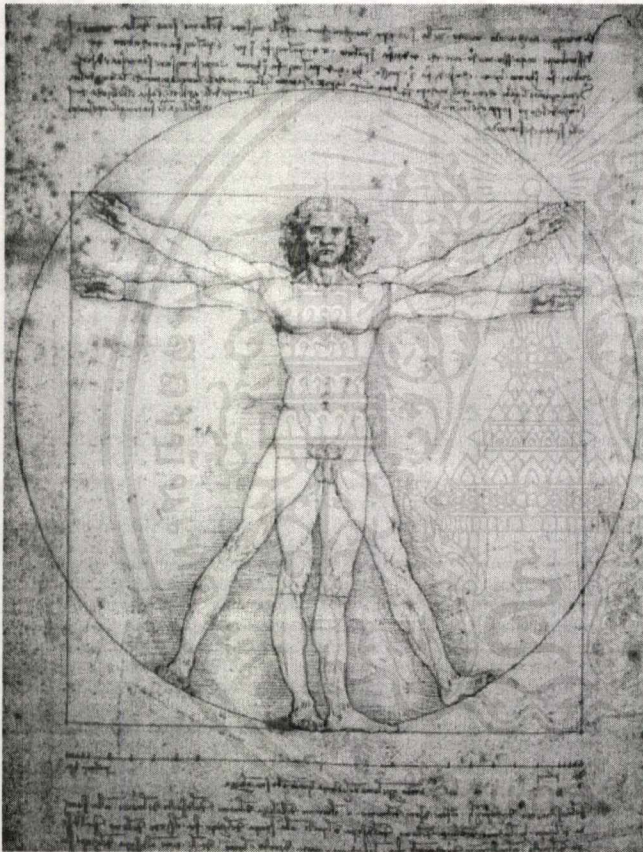

ภาพที่ 4.39 sketch ของ typography

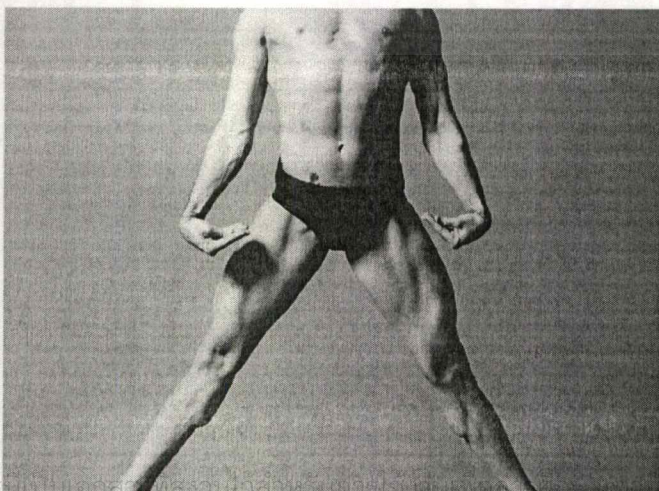
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.8 หน้าปก

Concept : การนำ The Vitruvian Man ภาพวาดของ เลโอนาร์โด ดาร์วินชี ได้รับการยกย่องว่าเป็นภาพร่างที่ถูกต้องตามหลักสรีระศาสตร์มากที่สุดมาใช้โดยตัดแขนตัดขาบางส่วนแต่มองภาพรวมแล้วยังดูสมบูรณ์อยู่

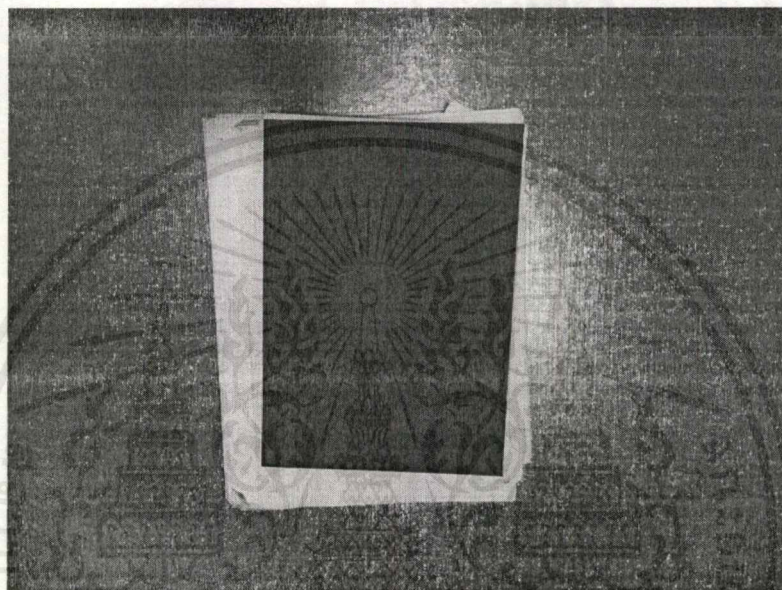
ภาพที่ 4.40 ภาพก่อนรีทัช

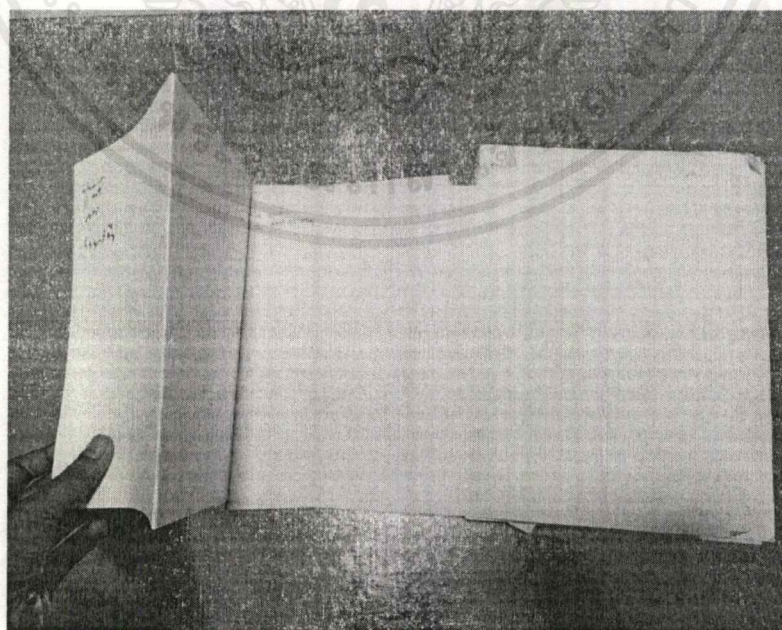
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์และเผยแพร่โดยไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.9 Dummy

นอกจากงานออกแบบแล้วการทำ Dummy นั้นถือเป็นส่วนสำคัญมากๆ เพราะมันจะทำให้เรารู้ว่าสิ่งที่เราคิดนั้น สามารถทำออกมาได้จริงหรือไม่

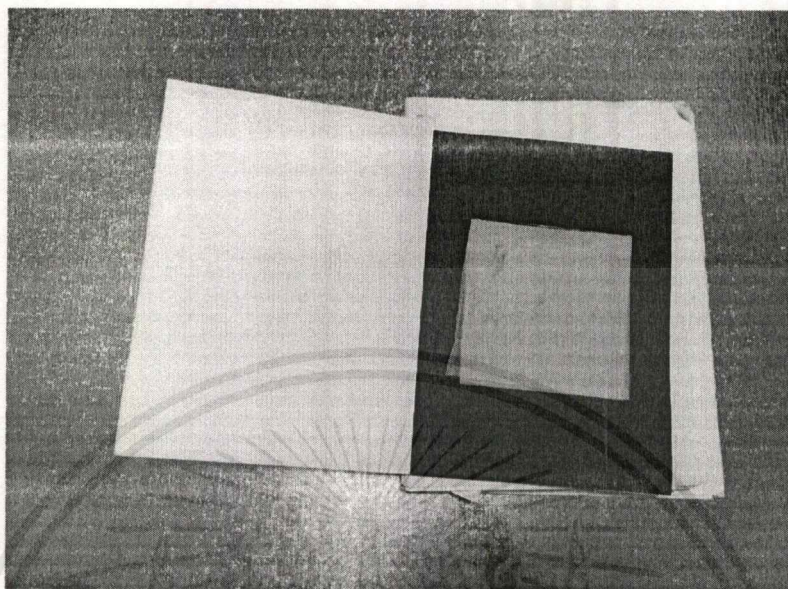

ภาพที่ 4.41 Dummy ทั้งเล่ม

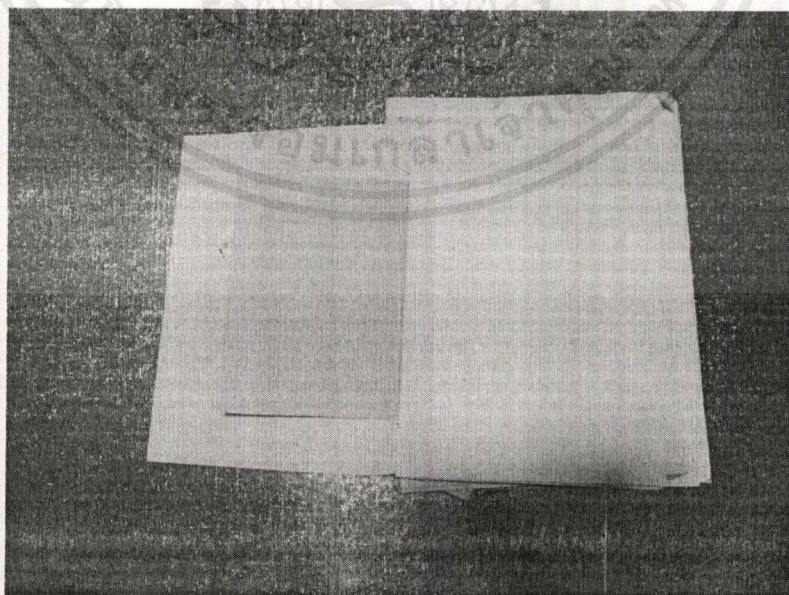

ภาพที่ 4.42 Dummy การพับกระดาษในเล่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

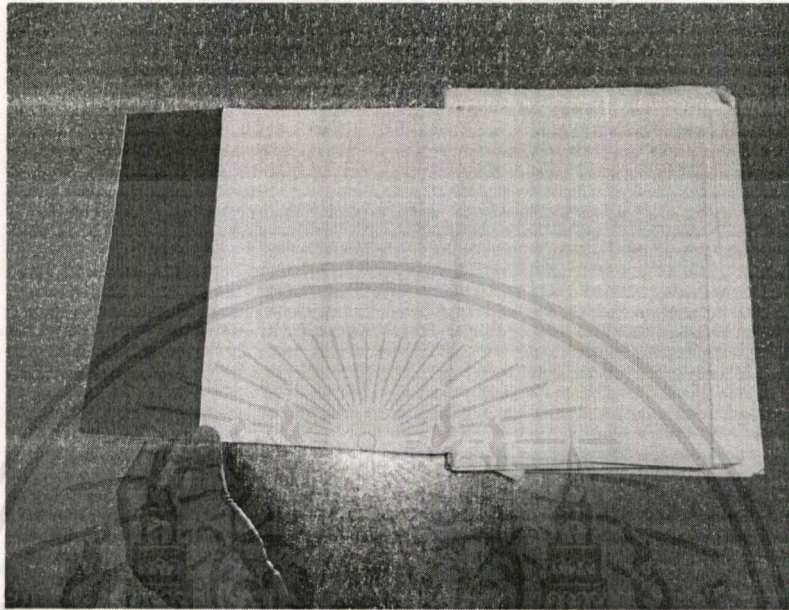

ภาพที่ 4.43 Dummy การพิมพ์ลงกระดาษไข

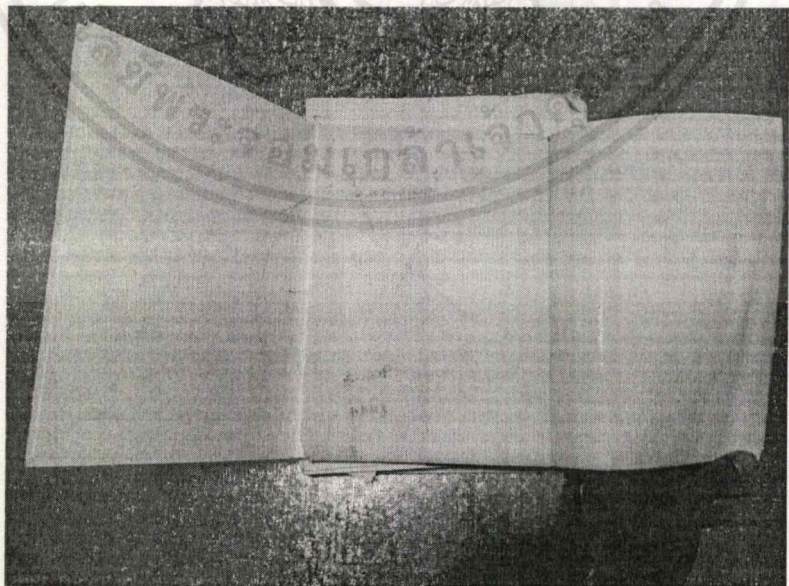

ภาพที่ 4.44 Dummy การแทรกหน้ากระดาษสี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

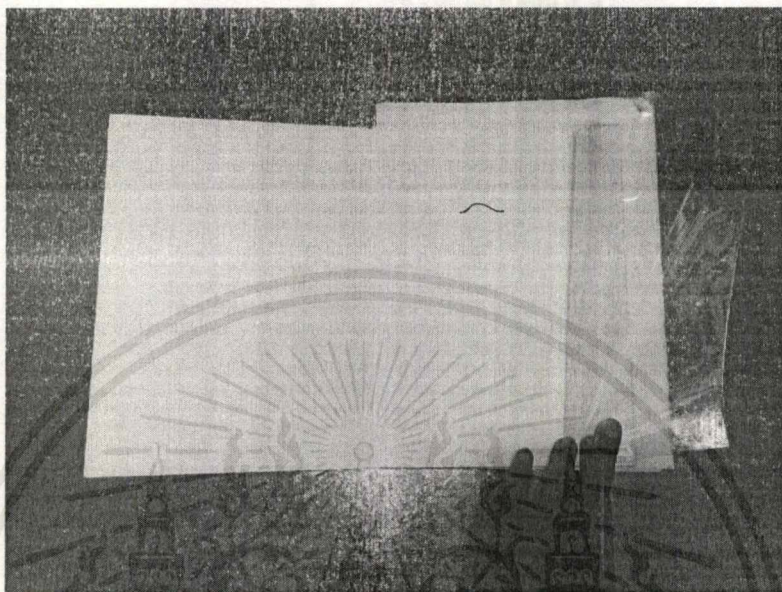

ภาพที่ 4.45 Dummy การพับกระดาษในเล่ม

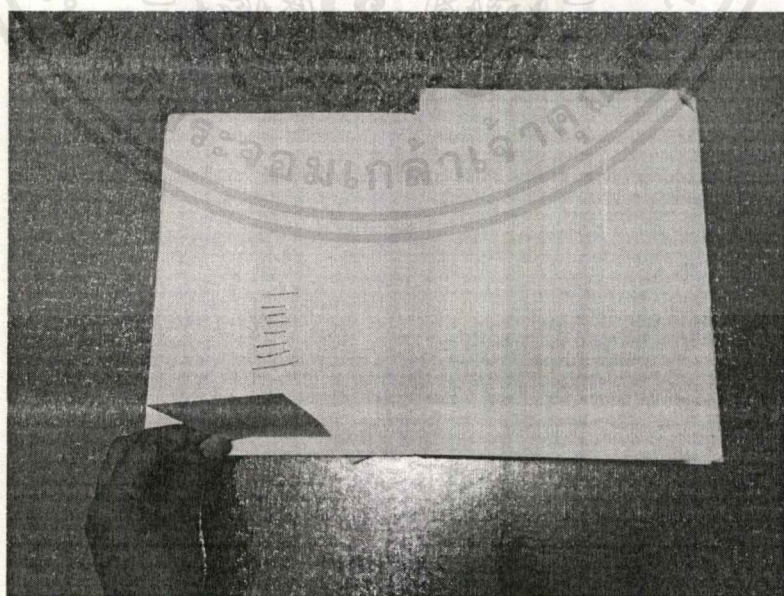

ภาพที่ 4.46 Dummy การแทรกหน้ากระดาษไข

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 4.47 Dummy การแทรกหน้าแผ่นใส

ภาพที่ 4.48 Dummy การทำเทคนิคซ่อนข้อความในส่วนที่พับ

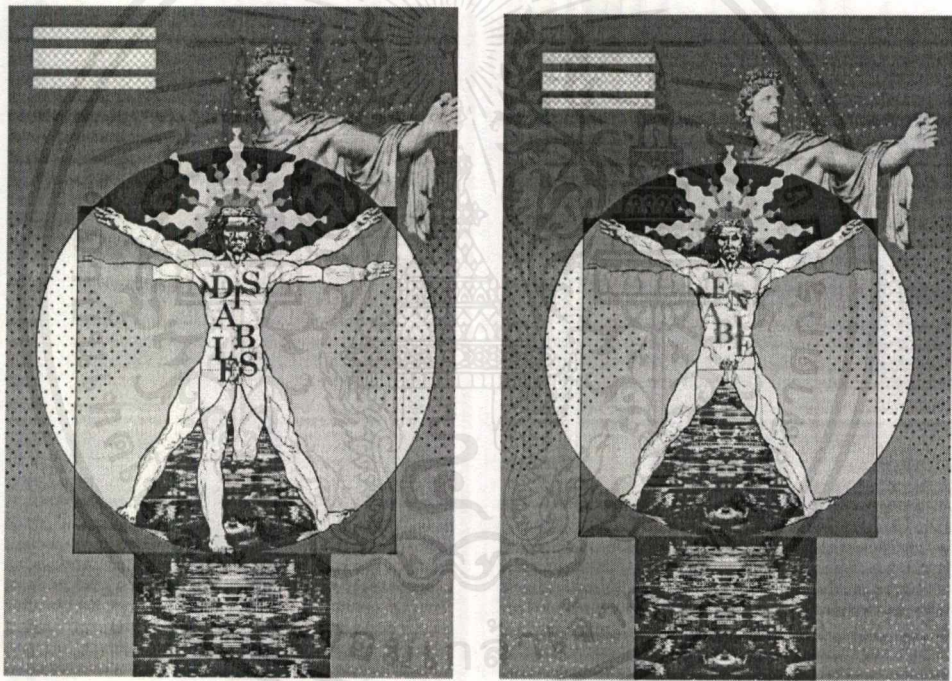
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

ผลงานจริง

5.1 ปก

Enable Disables

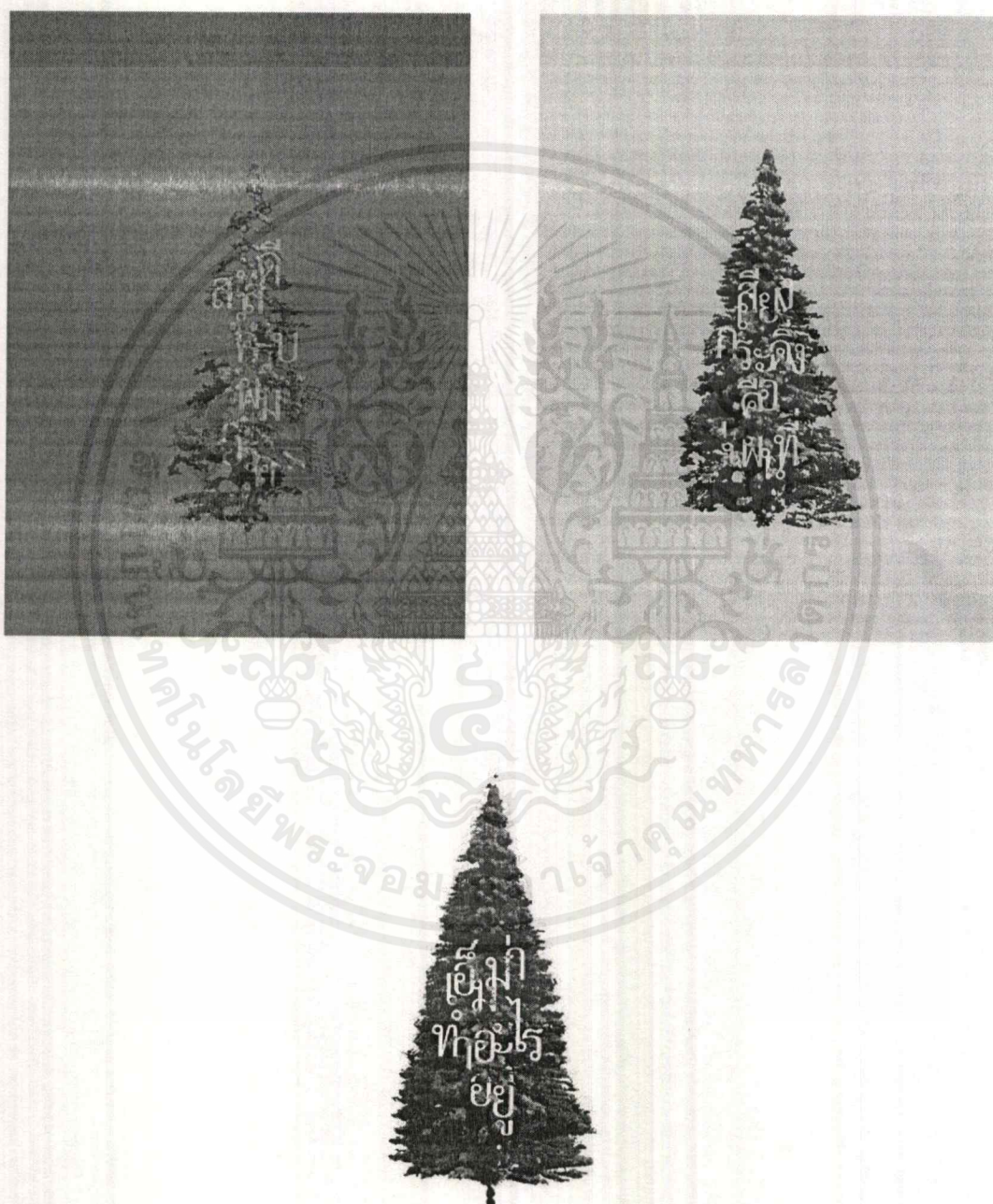

ภาพที่ 5.1 หน้าปก

ซ้ายคือหน้าปกที่เป็นแผ่นใสที่เขรย่นคำว่า Disables
ที่ทับปกด้านขวาที่เป็นกระดาษแข็งเขียนว่า Enable

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

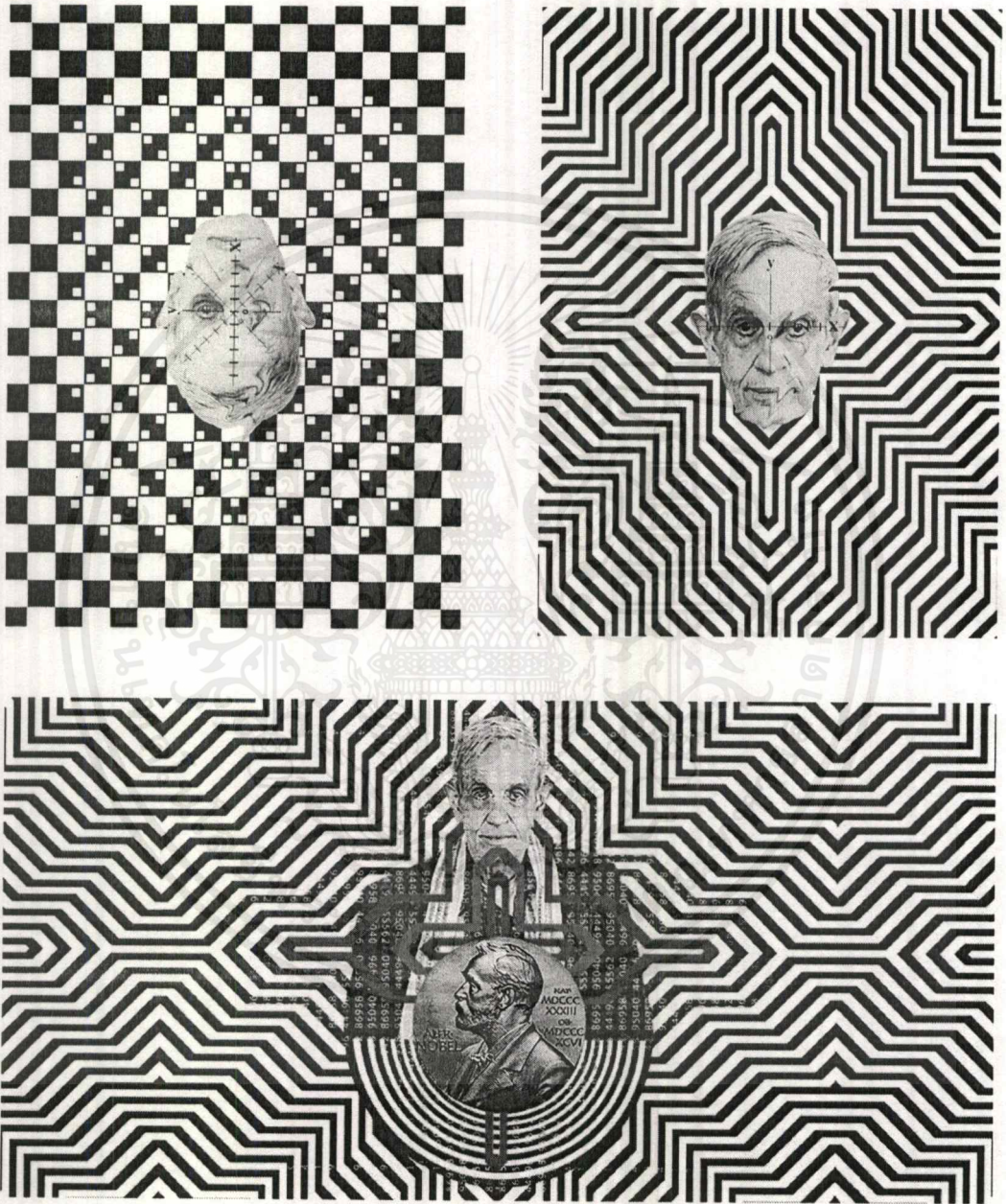
5.2 อีริค วีเลนไมเยอร์

ภาพที่ 5.2 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ อีริค วีเลนไมเยอร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

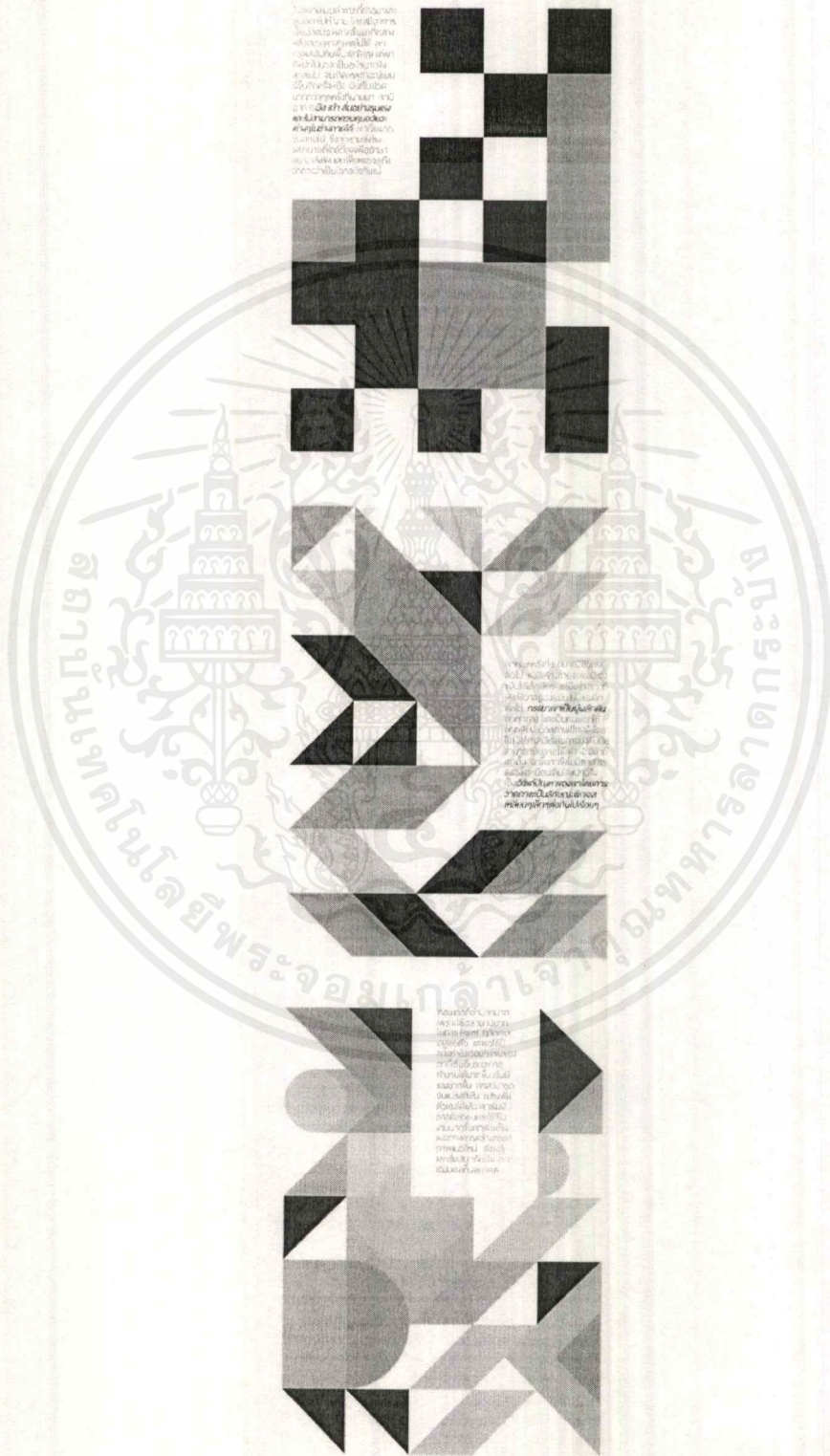
5.3 จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์

ภาพที่ 5.3 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ จอห์น ฟอบส์ แนช จูเนียร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4 ช็ค โครส

ภาพที่ 5.4 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ ช็ค โครส

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

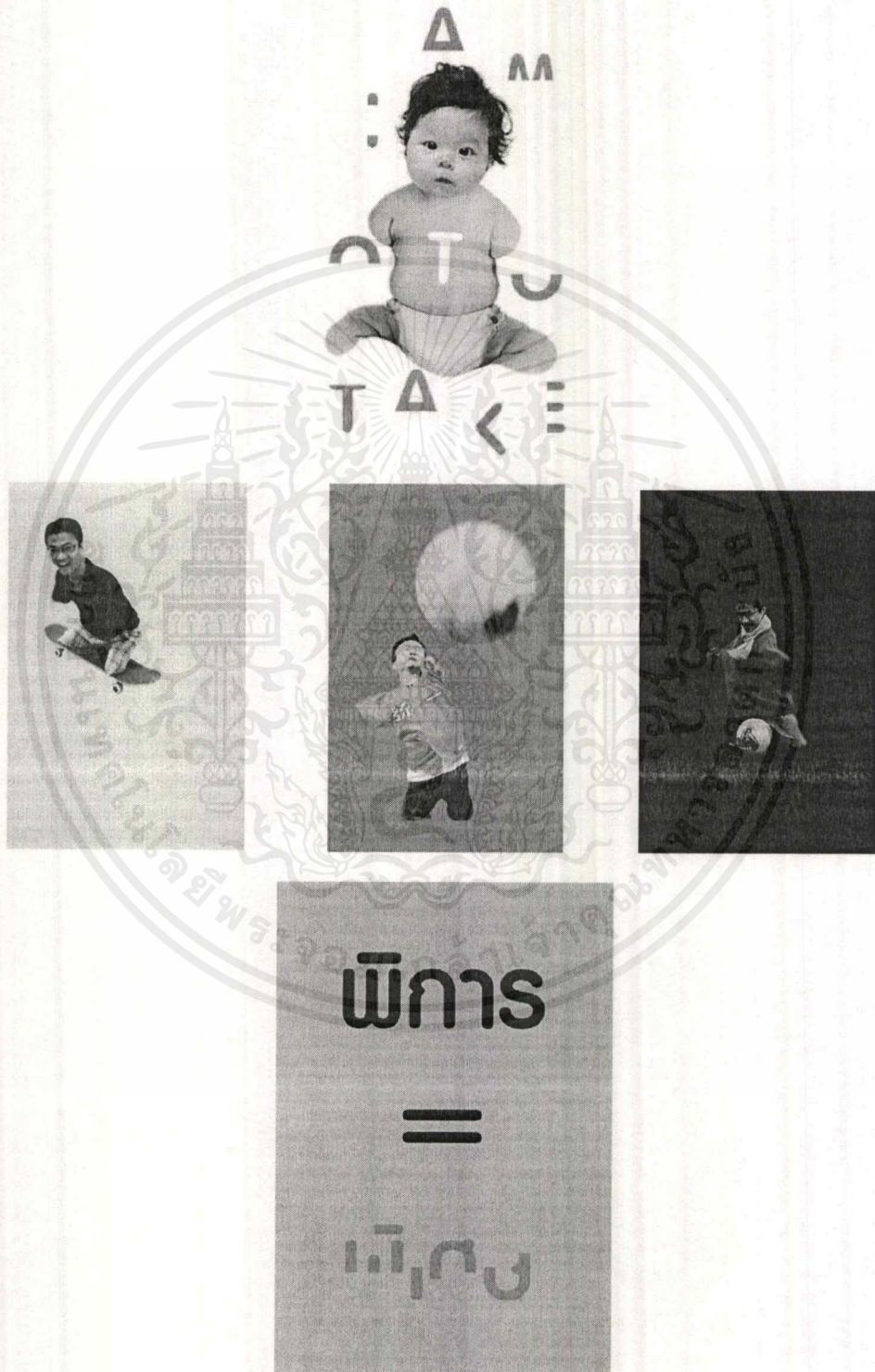
5.5 วิคตอเรีย โมเดสต้า

ภาพที่ 5.5 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ วิคตอเรีย โมเดสต้า

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

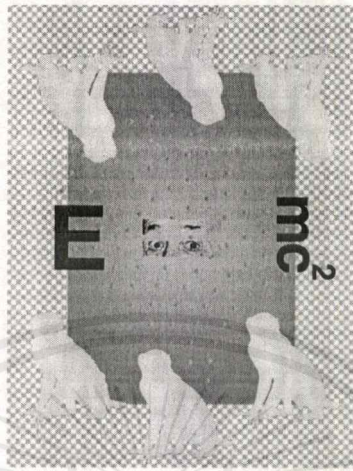
5.6 โอดทาเกะ ฮิโรทาดะ

ภาพที่ 5.6 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ โอดทาเกะ ฮิโรทาดะ

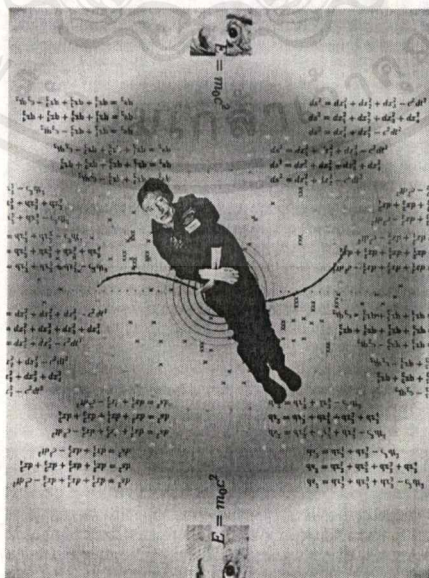
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.8 สตีเฟน ฮอคกิ้ง

ฮอว์กิงป่วยเป็นโรคทางประสาท (ALS) หรือที่รู้จักดีในชื่อโรคกล้ามเนื้ออ่อนแรง ตั้งแต่อายุ 21 ปีและเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ในสาขาจักรวาลวิทยา ซึ่งโรคนี้ส่งผลทำให้ระบบประสาทไม่สามารถสั่งการและควบคุมระบบการทำงานของกล้ามเนื้อในร่างกายได้

เขามียาการดูดคิดขัด กัดกินอาหารลำบากและกล้ามเนื้ออ่อนแอจนเรื่อย ๆ จนไม่สามารถเดินได้และต้องนั่งรถเข็นตั้งแต่นั้นมา โรคนี้จะไม่มีผลกระทบต่อดวงตาและความคิดของคุณ แต่ทว่าวันหนึ่ง จะไม่มีใครรู้ว่าคุณคิดอะไร และขณะนั้นเอง ฮอว์กิงได้รับปริญญาเอกขั้นต้นในคณิตศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์

ภาพที่ 5.8 ผลงานส่วนหนึ่งในเรื่องราวของ สตีเฟน ฮอคกิ้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

6.1 บทสรุป

ทำหนังสือถ่ายทอดเรื่องราวของคณิศรทั้ง 7 คน ใช้เทคนิคและแนวทางออกแบบที่แตกต่างกันโดยชัดเจน 7 แบบเพื่อแสดงถึงลักษณะความพิศมัยและสิ่งที่เขาทำ

6.2 ปัญหาและข้อจำกัดในการศึกษา

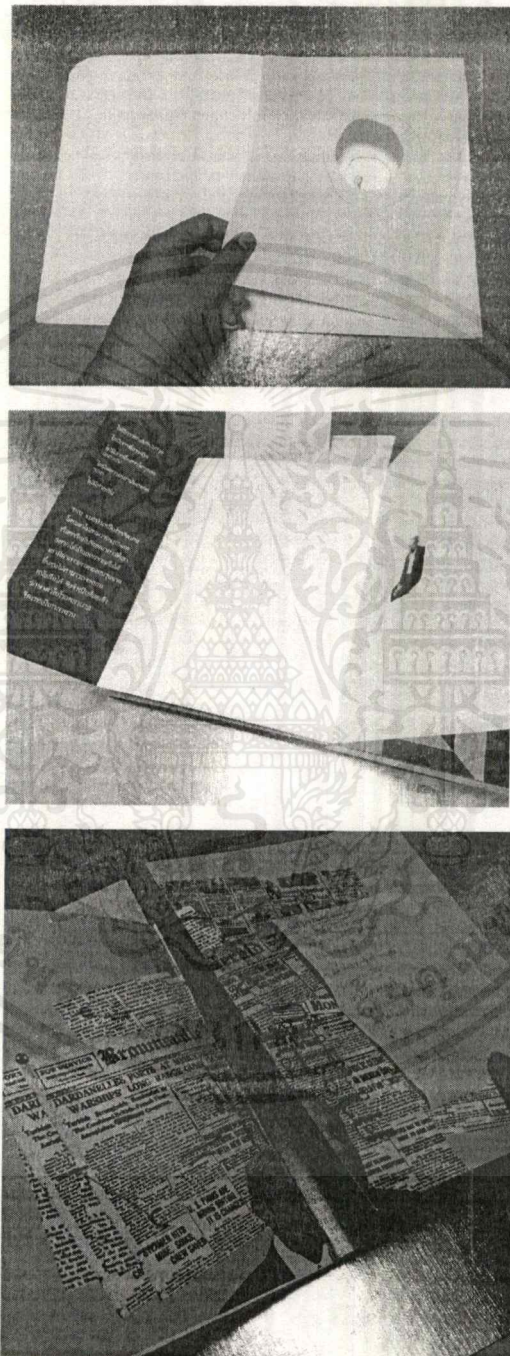
6.2.1 ข้อมูลส่วนมากกระจัดกระจายอยู่ในหลายสื่อไม่ว่าจะเป็นจากในหนังสือ อินเทอร์เน็ต หรือแม้แต่ภาพยนตร์สารคดีชีวิตของบุคคลคนนั้น ซึ่งข้อมูลเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นข้อมูลภาษาอังกฤษยากต่อการแปลและทำความเข้าใจอย่างแท้จริง

6.2.2 เรื่องราวของหลายคนค่อนข้างจะนามธรรม เป็นเรื่องของทัศนคติ ความคิดและความรู้สึกล้วนๆ จับต้องไม่ได้ และยากต่อการถ่ายทอดมาเป็นภาพให้ผู้อ่านดูแล้วเข้าใจได้ภาพในเว็บแรก ฉะนั้นผู้อ่านจึงจำเป็นต้องดูภาพกับอ่านข้อมูลของบุคคลๆนั้นไปพร้อมๆกันเพื่อความเข้าใจของท่านผู้อ่านเอง

6.2.3 บางบุคคลมีชื่อเสียงมากจะสามารถหาภาพได้เยอะมีตัวเลือกในการใช้ภาพมาก แต่บางบุคคลมีชื่อรองลงมาจะหาภาพได้ยากมากและค่อนข้าง Low less จึงอาจมีแต่บางภาพเพราะเนื่องจากทำงานด้วยโปรแกรมที่หลากหลายจึงมีการย้ายภาพไปมาเป็นไปได้สูงที่ภาพจะแตกในบางภาพ

6.2.4 เทคนิคการพับกระดาษไปมา ค่อนข้างมีปัญหาเนื่องจากหากใช้กระดาษที่มีขนาดกะทัดรัดเท่ากับแผ่นปกติเมื่อพับแล้วจะโป่ง นูน ออกมาเกินขอบเล่มและหากใช้กระดาษอ่อนไปงานจะดูไม่แพง และต้องทำดัดมีเสมอ เพราะเนื่องจากหากเกิดปัญหาต่อไม่ตรงหรือพับไม่ได้จริงอย่างที่คิดจะได้แก้ได้จากตัวดัดมีเลยไม่ใช่งานจริง

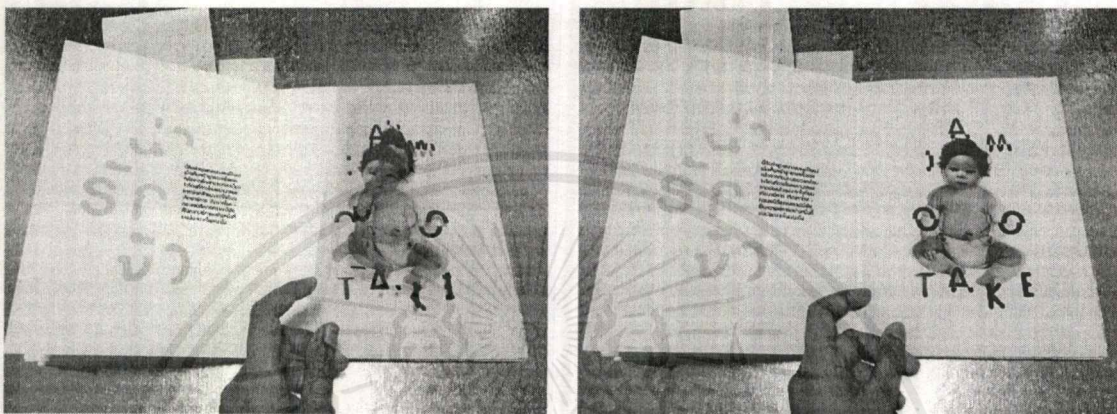
เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 6.1 ปัญหาในการพับและdual cut กระดาษ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.2.5 เทคนิคพิมพ์ลงบนแผ่นใสมีปัญหาตอนติดสเปรย์ขาวเพราะเนื่องจากแผ่นมันใส ฉะนั้นจะเห็นละอองสเปรย์ ทำให้งานไม่เนียน และระวังการเลื่อมกันของงานเพราะจะดูไม่สวย และไม่มีการวางแผน

ภาพที่ 6.2 ปัญหาเลื่อมกันของแผ่นใสกับตัวงาน

6.2.6 ยังมีเทคนิคมากยิ่งต้องคำนึงถึงการตัดขอบทั้งเล่ม การเผื่อเวลาสำหรับโรงพิมพ์ อย่าชะล่าใจ อะไรก็เกิดขึ้นได้ ต้องตัดสินใจ อย่ารีรอ จะทำอะไรรีบทำ

6.3 ประโยชน์ที่ได้รับ

6.3.1 รู้แจ้งเห็นจริงว่าการวางแผนอย่างเดียวไม่เกิดผลหากไม่ทำตามแผนให้จงได้ ถ้าไม่ทำแผนจะเปลี่ยนไปเรื่อยไม่สิ้นสุดและสุดท้ายจะไม่ใช่ไปตามแผน

6.3.2 ต้องมีระบบในการทำงาน เริ่มจากการตั้งชื่อไฟล์งานแต่ละงาน ตั้งให้เข้าใจแบบสากลและถูกต้อง แบบที่ไม่ใช่แค่ตนเองเข้าใจคนเดียวเพราะเสี่ยงต่อการลืมว่าตั้งชื่ออะไรไป แยกงานเป็นโฟลเดอร์ๆให้เข้าใจ สะดวกต่อการใช้งาน

6.3.3 ทุกอย่างที่ทำต้องมีที่มาต้องรู้ว่าทำไมถึงทำ ทำไปเพราะอะไร เพราะถ้าเกิดการเสนองานจริงแล้วบอกไม่ได้ว่าทำไมถึงทำแบบนี้จะไม่ผ่านเพราะไม่เป็นมืออาชีพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

6.3.4 กล้าตัดสินใจมากขึ้น เนื่องจากอยู่ในสถานการณ์บังคับที่ต้องตัดสินใจเดินหน้าต่อหรือถอยหลัง แต่ย้อนกลับไปชอบว่าหากมีเหตุผลในการทำมากพอก็ลุยเลยอย่าลังเล

6.3.5 เราเป็นกราฟฟิก ดีไซน์เนอร์ หน้าที่เราคือสื่อสารกับกลุ่มเป้าหมายให้เข้าใจ ถ้ากลุ่มเป้าหมายไม่เข้าใจถือว่าล้มเหลว ถือว่าเป็นบทเรียนและลองใหม่

6.3.6 รู้ว่าชีวิตที่ดีต้องบาลานซ์งานและการใช้ชีวิตไปพร้อมๆกัน หากทำงานมากไปความสัมพันธ์ของเรากับคนที่เรารักอาจพังเช่น อาจคุยกับพ่อแม่ไม่เข้าใจ หรือทะเลาะกับเพื่อนด้วยเรื่องง่ายๆเพราะเกิดจากความเครียดสะสมเวลาทำงาน ควรผ่อนคลายเป็นบ้างด้วยการดูหรือทำอะไรก็ได้ที่ทำให้หัวเราะได้ อากาศเครียดจะผ่อนคลายลง

6.3.7 สุดท้ายนี้ได้รู้ว่าอนาคตหากเรียนจบไปจะเดินต่อในเส้นทางไหน รู้ว่าอะไรทำได้ ทำไม่ได้ อะไรจะลองสู้ต่อหรือหยุดและเดินไปทางอื่น

บรรณานุกรม

โอโตทาเกะ ฮิโรทาดะ, ไม่ครบห้า. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ ส.ส.ท.เยาวชน, 2544
 วินทร์ เลียววาริณ, ความฝันโง่ๆ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ 113 สนพ., 2548

ข้อมูลอิริก วิลเลนไมเยอร์, 2558. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.touchthetop.com>
 ข้อมูลจอน แนช, 2558. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www-history.mcs.st-and.ac.uk>
 ข้อมูลซัค โครส, 2558. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.washington.edu>
 ข้อมูลวิกตอเรีย, 2558. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.viktoriamodesta.com>
 ข้อมูลสตีเฟน ฮอว์กิง, 2558. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก : <https://www.hawking.org.uk>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาวศุภสุดา ครุฑอรัญญา
 ที่อยู่ 33/5 หมู่ 4 ตำบลน้ำคอก อำเภอเมือง จังหวัดระยอง 21000
 E-mail : tatatatasupasuta@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2554 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนระยองวิทยาคม
 พ.ศ. 2557 ผ่านการฝึกงานจากบริษัท Project no.143 co.,Ltd.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้